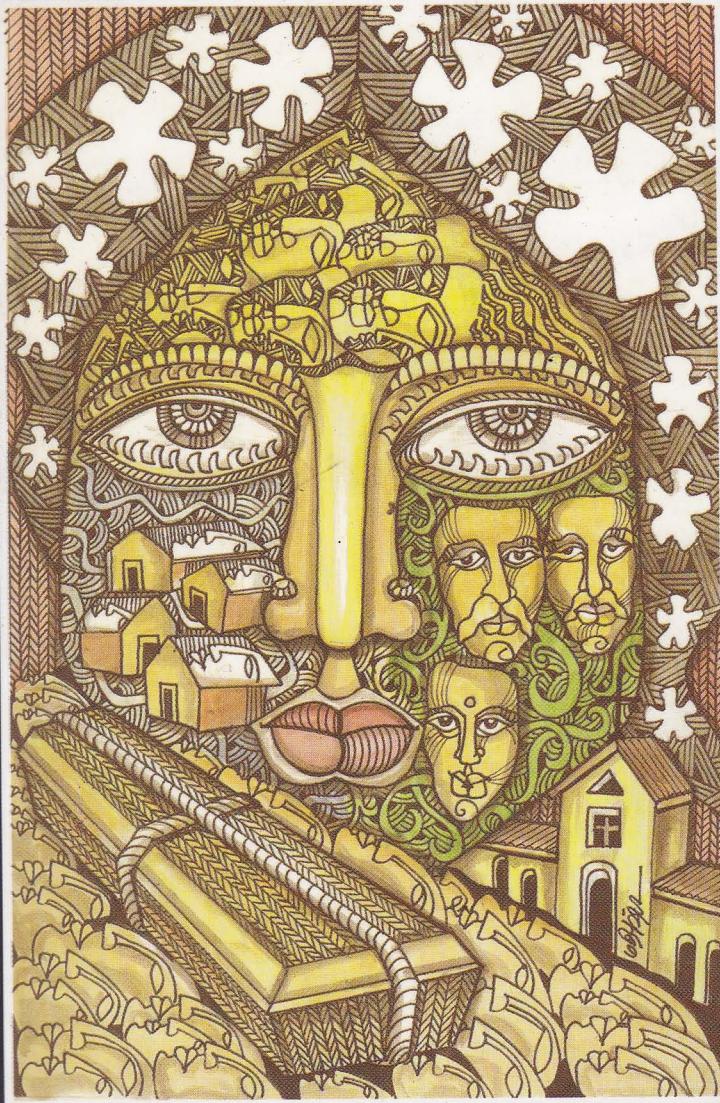

ଶ୍ରୀ ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରକାଶନ

ଶ୍ରୀ ମାତ୍ରାନ୍ତରିକଣ

குரு

விபச்சனங்கள்

ஏழூது

நீ.பி.அருளானந்தம்

நூற்குறிப்பு

ஓரு பெண்ணென்று எழுது

உரிமை : நீ.பி.அருளானந்தம்
 முதற் பதிப்பு : ஆணி 2008
 ரூபா : 350

ISBN 978 - 955 - 1055 - 04 - 2

ORU PANNANRU ELUTHU

SUBJECT:

COLLECTION OF THE
SHORTSTORIES

AUTHOR:

N.P.ARULANANTHAM

Computer Tyepsetting:

Mrs. Maheswary SadishKumar
(S. PRINT , Colombo 06)

Front Cover Art :
MathePushba

Back Cover Photo :

K.V.Mani

FIRST EDITION:

JUNE -2008

PUBLISHED BY:

THIRUMAGAI PATHIPPAGAM

NO.7, LILLIYAN AVENUE,

MT.LAVINIA.

TELEPHONE NO:

4967027

PRINTED:

A.J. Prints

44, Station Road,

Dehiwala

2734765, 2723205

வகை:

சிறுக்கைத் தொகுதி

ஆசிரியர்:

நீ.பி.அருளானந்தம்

முகப்பு அட்டை ஒவியம்:

மதிபுஷ்பா 0776701566

கணினி தட்டச்சமைப்பு:

திருமதி மகேஸ்வரி சதீஸ்குமார்
(ரண்யா கிராபிக்ஸ் & எஸ் பிரின்ட்)

கொழும்பு -06

பின்புற அட்டை ஒளிப்படம்:

கே.வி.மணி

(ஒளிப்பதிவாளர் சென்னை)

வெளியீடு:

திருமகள் பதிப்பகம்

இல 7, லில்லியன் சாலை

கல்கிசை

அச்சப்பதிப்பு:

ஏ.ஜே.பிரின்ட்ஸ்,

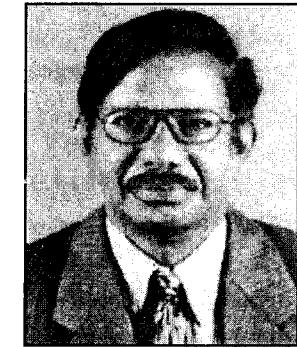
44, புகையிரத நிலைய வீதி

தெஹிவளை

2734765, 2723205

அனிந்துரை

இலக்கியத் துறையில் பல சாதனைகளைப் புரிந்து, உயர்விருதுகள் பெற்றுப் பல ஏற்றங்களைக் கண்டு, தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகின் பாராட்டைப் பெற்ற திரு.நீ.பி.அருளானந்தம் அவர்களின் இச் சிறுக்கை நூலுக்கு அனிந்துரையொன்றை வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சியைக்கின்றேன். நாவல், சிறுக்கை, கவிதை, நாடகம் எனப் பலதுறைகளில் எழுதியும் பேசியும் ஒரு கலைஞராய்ப் பரினமித்து அருளானந்தம் அவர்களையிட்டு, தமிழ்க்கூறும் நல்லுலகம் பெருமை கொள்ள முடியும்.

அருளானந்தத்தின் எழுத்துப் படைப்புகளில் மனித நேயம், தனிமனிதப் பிரச்சினைகள், சமூக உணர்வு எனப் பல தரப்பட்ட விடயங்கள் வித்தியாசமான உத்திகளில் சிறுக்கைகளாகப் படைக்கப்படுவதைக் காணலாம். எழுத்தாளராக எல்லோரும் பரினமிக்க முடியாது. தான் வாழும் உலகுக்கு, தனது மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களுக்குத்தனது சிந்தனையாற்றல், எழுத்தாற்றலினாடாக நல்லவிடயங்களைச் சொல்லவேண்டும் என்ற ஆர்வம், சமூகம் தனது எழுத்துக்களால் பயனடைய வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் என்பவற்றால் உந்தப்பட்டவன்தான் சிறந்த எழுத்தாளனாக மாற முடியும். மனிதனுக்காகப் படைக்கப்படும் எழுத்துக்களில் மனிதனும் சமூகமும் மட்டுமன்றி, அவை பற்றிய நேயமும் பிரதிபலிக்க வேண்டும். என்றும் சிறந்த எழுத்துக்கள் மனிதனதும் சமூகத் தினதும் நிலைமாற்றத்துக்கும் பங்களிக்க வேண்டும் என்பது வலுவான ஒரு இலக்கிய சிந்தனை. இச்சிந்தனைக்கு ஏற்றாற்போல அருளானந்தம் அவர்களின் எழுத்துக்கள் தென்படுகின்றது. எழுத்தை வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகவும், முழுமுச்சாகக் கொண்டு வாழ்பவராகவும் அவர்களிக்கிறார்.

அவருடைய எழுத்துக்களின் உள்ளடக்கம், நடை எவ்வாறு கால, இடவர்த்தமானங்களுக்குப் பொருத்தமானது. என்பவற்றை இனங்கண்ட இலங்கையின் சாகித்திய பீடம் நடுவர்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு அவருடைய சிறுகதைநூலுக்கும் நாவலுக்கும் விருது வழங்கி கெளரவித்திருக்கின்றார்கள். இக்கெளரவத்திற்கு எல்லாவகையிலும் பொருத்தமானவர் திரு.அருளானந்தம் என்பது எமது கருத்து.

தன்னைச் சூழ உள்ள உலகை ஆழமாக அவதானித்து, தான் கானும் சமூகப்பாத்திரங்களின் உளாநிலை, அனைவாழம் சமூக, பொருளாதாரச் சூழமைவு என்பவற்றை முழுமையாகக் கருத்திற் கொண்டு, அனுவின் சமற்சி, கடல் அலையின் எழுச்சி என வர்ணிக்கப்படும் சிறுகதைக்கான கருப்பொருளைப் பக்குவமாக உருவாக்கி தமிழ் பேசும் மக்களிடம் சமர்ப்பிக்கும் திரு.அருளானந்தம் இலக்கியத்துறையில் மேலும் பல உச்சங்களைக் காண வேண்டும் என்பதே எமது அவா.

கல்விப்பீடம்

கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்
01.05.2008

பேராசிரியர்
சோ.சந்திரசேகரன்

எண்ண அனுகூலம்

இலக்கியம் மக்களை, அவர்களின் வாழ்வை, வாழ்க்கைப் போராட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கவும். அதை முன்னெடுத்துச் செல்லவும் வேண்டும்.

மேல்தட்டு வர்க்கத்தின் உல்லாசத்தையும், கிணுகிணுப்பையும் மட்டும் சித்தரிப்பதற்கு மாறாகக் கீழ்த்தட்டு மக்களின், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின், உழைக்கும் வர்க்கத்தின் வாழ்வை, வாழ்க்கை அவைவுக்களை, அவர்களின் ஏக்கப் பெருமூச்சக்களையும், எதிர்பார்ப்புக்களையும் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்னும் சரண்டலையும் சமூக ஒடுக்கு முறையையும் ஒழித்துக்கட்டி சுரண்டலற்ற. அடக்குமுறையற்ற ஒரு புதிய, நீதியான சமுதாய முறையையை உருவாக்குவதற்கான செயற் பாட்டையும் சாதிக்கொடுமை. சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வு, பெண் அடிமைத்தனம், இன ஒடுக்குமுறை ஆகிய அளவித்துச் சமுதாயத் தீம்புகளையும் எதிர்த்து எரிசரமாக இலக்கியம் பயன்படவேண்டும்.

திருந.பி. அருளானந்தம் சமுதாய நேயம் கொண்ட ஒரு எழுத்தாளன். அதேவேளை தான் சொல்ல நினைத்ததைத் துணிந்து கூறக்கூடிய வல்லமையும் கொண்டவர். அவர் தமது படைப்புகளை ஆக்கும் வேளை மிக நிதானத்துடன் இருந்து உண்மைகளை அறிந்து கொண்ட பின்தான் எழுதுவார். ‘செம்மீன்’ நாவல் எழுதிய தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை அந்த நாவலை எழுதுவதற்கு முன் மீனவக்கிராமத்துக்குச் சென்றிருந்து அங்குவாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறை, பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாட்டுக் கோலங்கள், பேச்கமொழி என்பவற்றை நன்கு அறிந்து கொண்ட பின்புதானாம் தமது நாவலை எழுதினார். அதேபோல எழுத்தர்ஸர் ந.பி.அருளானந்தம் தமது படைப்புகளை ஆக்குவதற்குமுன் தாம் எடுத்துக்கொண்ட கதையின் தளம், குழல், கலைமாந்தர், அவர்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பேச்கமொழி என்பவற்றை அறிந்துகொண்டுதான் எழுதுவார். அந்த வகையில் அவர் எழுதிய ‘வாழ்க்கையின் நிறங்கள்’ என்னும் நாவலின் கதை

நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னம் இருந்த வவனியா நகரின் சூழ்நிலையையும் அவ்விடத்து மக்களின் வாழ்க்கை நிலையையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்திருக்கிறது. அந்த நாவல் இலங்கை அரசு சாகித்திய மண்டல விருதினையும், வடக்கு-கிழக்கு மாகாணசபையின் சிறந்த நாவலுக்கான விருதினையும் பெற்றுள்ளமை அவருடைப் பொதுக்குக் கிடைத்த பெரும் வெற்றியாகும். ‘பாலம்’ மாத இதழ் நடாத்திய வல்லிக்கண்ணன் சர்வதேச சிறுக்கைதைப் போட்டியில் ‘இரத்தம் கிளர்த்தும் முன்முடி’ என்னும் சிறுக்கைக்கு முதல் பரிசினைப் பெற்றும் தனது முத்திரையைப் பதித்துள்ளார். பாலம் ஆசிரியர் கலியாணசந்தரம் பிறந்தநாள் விழாவில் (10.05.2008) ஞானபீட விருது பெற்ற எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் அவர்களிடமிருந்து பரிசுத்தொகையாகிய ரூபா 10,000/= தைப் பெற அழைக்கப்பட்டமை அவருக்கு கிடைத்த பெருமையாகும்.

சனாமி ஏற்பட்டு மக்கள் பல இன்னல்களை கண்டவேளை அதன் பதிவுகளை ஆவணப்படுத்தவேண்டும் என்ற அக்கறை காரணமாக அவற்றைத் தமது ‘சிறுக்கைதைப்’ படைப்புகளாக வெளிக்கொண்ந்தார். அதனை யதார்த்தமாக எழுதவேண்டும் என்ற நோக்கில் சனாமியால் பாதிக்கப்பட்ட இடங்களுக்கு நேரடியாகச் சென்று அத்தகவல்களையெல்லாம் சேகரித்து ஆக்கங்களைப் படைத்தார். திருகோணமலையில் மீனவர்கள் வாழுகின்ற ‘சல்லி’ கிராமத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள மக்களைச் சந்தித்துப் பலத கவல்களைச் சேகரித்து ஆக்கங்களை ‘சிறுக்கைத்’களாக வெளிக் கொண்ந்தார். அத்தகைய யதார்த்தப் போக்குகளை மனக்கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தும் ஆற்றல் படைத்த எழுத்தாளர் நீ.பி.அருளானந்தம் ‘கறுப்பு ஞாயிறு’ என்னும் சிறுக்கைத் தொகுதிக்கும் அரசு சாகித்திய விருதினை பெற்றவர் என்பதும் வரவேற்புக்குரியது.

இன்று தம்மை முழுநேர எழுத்தாளராக முத்திரை பதித்து எழுதிக்கொண்டிருக்கும் நீ.பி.அருளானந்தம் அவர்கள் இலங்கையில் மட்டுமல்ல இந்தியாவிலும் தமது படைப்புகள் மூலம் புகழ் பெற்றுள்ளார். தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளி வந்துகொண்டிருக்கின்ற கணையாழி, தாமரை ஆகிய தரமான இலக்கிய சுஞ்சிகைகளில் பதினைந்துக்கும்மேற்பட்ட சிறுக்கைகள் எழுதி தமது இருப்பை நிலைநிறுத்திக் கொண்டார். இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும், இலக்கியச்

சுஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த பதினாறு சிறுக்கைகள் ‘ஒரு பெண்ணைன்று எழுது’ என்னும் மகுடத்தில் சிறுக்கைத்தொகுதியாக வெளிவருகின்றது. இச்சிறுக்கைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள ‘உண்மை உறங்குவதில்லை’ என்னும் சிறுக்கை மட்டக்களப்பில் இருந்து வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் ‘செங்கதி’ முதலாவது இதழில் வெளிவந்தது. புதிய ஒரு உத்திமுறையைக் கையாண்டு இக்கதையில் ஒரு மரமும் அரிக்கன் லாம்பும் முன்நிலைப் படுத்தப்படுவதாக இருந்த போதிலும் அக்காலத்து மக்கள் வாழ்க்கையின் அடிநாடங்களை அறியவைக்கும் விதத்தில் கதையின் போக்கு அமைந்துள்ளது. “அப்ப சின்னனில் நானும் என்ற சினேகிதன்மாரும் ஊரெழு கிழக்கிலிருந்து மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயில் கார்த்திகைத் திருவிழா பார்க்க, வண்டில் பூட்டிக்கொண்டு பின்னேர வேளைக்கு வெளிக்கிட்டம். முந்தி ஆக்சி அப்புவிட்டக் கேட்டு எங்கையும் போக விட்டாத்தானே நாங்களும் எங்கையும் போய் வரலாம்” நல்லநாதன் என்ற கதாபாத்திரமுடாக அக்கால நிலையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

“நாங்கள் மூண்டு இளந்தாரியனும் எங்கட தோட்டங்களுக்கு ஆளையாள் சேர்ந்து உதவுகிற கூட்டு இறைப்புக்காரர். அதிலையும் நாங்கள் மூண்டு பேரும் ஆள் ஆளுக்கு ஒற்றுமை தானே..? அப்ப எங்கட தோட்டத்தில் போயிலை வெட்டிப்போட்டு ‘வெங்காயம்’ நட்டிருந்தனாங்கள். வெங்காயத்தோட்டத்துக்குள் கறணைக்கிழங்கு, ராசவள்ளியெல்லாம் போட்டிருந்ததுதான். உந்தலோஸ்பான், பொலிடோல், மொனோகுறோட போஸ் அது இது எண்டு கண்ட நஞ்சு மருந்தும் அப்ப நாங்க பயிர்பச்சையனுக்கு அடிக்கிறேல்ல. வாழையெல்லாம் நீரவேலித் தோட்டத்தில் இருந்து வாங்கிக் கொண்டுவந்து இங்க நாங்கள் போட்டா என்ன மாதிரி -அப்ப ஆள் அளவுக்கு பெரிய பெரிய குலையளைல்லாம் வரும்” என்று அக்காலச் சமுதாயநிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

‘சோம்பால் உலாவுகின்ற கண்கள்’-இக்கதையில் கடற்கரையில் நடக்கும் சம்பவங்கள், இயற்கை வர்ணிப்போடு சில உள்மனக் கொதிப்புகளையும் உலாவ விட்டுள்ளார். ஆசிரியர். “இடம் பெயர்ந்து வந்திருக்கும் அவனைப்பார்த்து இந்தக் கடற்கரையில் முகம் தெரியாத மனிதர்கள் எல்லாம் சிறித்துக் கொள்கிறார்கள். இவனும் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டான்” என்று கடற்கரை என்பது ஒரு தனி உலகம்தான் பிரகாசமானதொரு காலநிலை நிலவும்

கடற்கரையில் சென்றிருப்பது ஒரு மனிதனின் மனத்துக்கு சந்தோஷம் தான்! இந்த இடத்தில் எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் இருக்கின்ற மனத்துயரம் அவன் வெளிவிடும் மூச்சக் காற்றுடன் வெளியேறி விடுகிறது ; என்று ஒரு புதிய மருந்தைக் கண்டு பிடித்ததுபோல நினைத்து அவன் தன்னைத்தானே மெச்சிக் கொண்டான்". என்று ஆசிரியர் தமது உள்ளத்து எண்ணங்களை - கண்ட காட்சிகளை நிறுவியுள்ளார்.

"குடிகாரன் பேச்சு விடிந்தால் போச்சு" என்று சொல்வார்கள் மனைவியிடம் கணவன் "இண்டயோட குடியை விட்டு விடுகிறன்" என்று சொல்லும்போது "குடியை விட்டா உங்களுக்கு நல்லம்தானே? உங்கள் உடம்புக்கும் நல்லம்தானே? இப்பொழுதும் இதை உணர்ச்சியுமில்லாமல்தான் சொன்னாள்". இது 'கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போன்கதை என்பதால் போலும் இதையே'தலைப்பிடப்படாத சித்திரம்' கூறுகிறது.

'ஒரு பெண்ணென்று எழுது' - "நான் எழுதிய ஒரு சில கதைகளிலே 'சூசைப்பிள்ளையார் குளம்' என்ற இடத்தின் பெயர் வாசகர்களுக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமாகி இருக்கும் அந்த இடத்திலே முன்னம் நடந்த ஒரு சம்பவம்தான் இதுவும். இது என் அக்கா திரேசம்மாவினது கதை. இதில் விபரிக்கப்படுவது அவனுள்பட்ட கஷ்டம்தான் என்பதை நினைவுட்டுகிறேன்" உண்மைக் கதை என்று சொல்வதினால் வாசகர்களே அதைப் படித்து உணர்வதே சிறப்பானது.

அன்றாட உணவுக்கெனத் தாண்டவமாடும் வறுமை நிலை யிலுள்ள ஒரு குடும்பத்தின் கதை 'கோயில் அன்னதானம்' நெஞ்சை நெருடும் சம்பவங்களைக் கோவையாக்கி சமுதாயத்தைக் காட்ட முயலுகிறார் ஆசிரியர். பத்துவயது நிரம்பிய தியாகுப் பெடியன் பசிகாரணமாக கொவ்வைப் பழங்களை உண்பதாகவும், கனகசிங்கம் வேலை வில்லட்டிக்கு ஒன்றும் போகாததில் கணநாளாக இந்த வீட்டிலே எல்லோருக்கும் கால் வயிறு அரைவயிறு என்றதாகத்தான் சாப்பாடு நடந்து கொண்டிருந்தது என்றும் வறுமை நிலையை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். பன்னிரண்டு வயதில் பூப்பெய்தும் உடை என்னும் பிள்ளையின், தாயின் மனக்கவலையை.... "பாவம் இந்தக் குழந்தையின்றை பச்சை உடம்புக்கு அவனுக்கு தேகபலத்துக்கு நாலு தீன் தின்ன சருக்கட்டிக்குடுப்பமென்டா அதுக்கு இப்ப கையில் காக

ஒண்டுமில்லாமல்போச்சே" என்று கூறி செல்வநாயகியும் நான் கஷ்டத்தை நினைத்து அழுதுகொண்டிருக்கிறாள். என்னும் செயால் மூலம் காட்டப்பட்டுள்ளது. "நானும் அப்பப்பாவும் அக்கா புத்து கோயிலில் போய் அங்க நல்ல சோறு கறியெல்லாம் மடத்தில குடுக்க நாங்களும் அதை வாங்கி நல்லா சாப்பிட்டனாங்கள்... நல்ல கறி சோறக்கா" என்று தம்பி தியாகு சொல்லிவிட "உங்களோட என்னையும் நீங்கள் அங்க கூட்டிக்கொண்டு போயிருக்கலாம் தானேயடா" என்று சோகமான குரலில் அவன் தம்பிக்குச் சொன்னாள்.

இந்தக் கதைமூலம் யதார்த்தமான ஒரு குடும்பக் கதையை மிக நுணுக்கமான முறையில் எடுத்துக்கூறியதன் மூலம் ஆசிரியரின் அவதானிப்பின் நேர்மை புரிகிறது.

'நான் வேறொருவன்' என்ற கதையில் தன்கனவு அனுபவங்களை ஆசிரியர் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். எவரும் கூறுத்து னியாத கனவுநிலையை ஆசிரியர் அப்பட்டமாகத் தெரிவித்திருப்பது இக்கதையின் நாதம்.

தங்கள் பெண் பிள்ளைகளை திருமணம் செய்து கொடுக்கிற காரியத்தில் தாய்தந்தையர்களில் அனேகம்பேர்கள் கூட இக்காலத்தில் ஏமாந்து போய்விடுகிறார்கள். மாப்பிள்ளைக்கு வெளிநாடு என்று சொன்னாலே போதும். அவர் எப்படியானவர்? ஒழுக்கமானவரா? என்று ஒரு விசாரிப்புமே எடுக்காமல் தங்கள் பெண்பிள்ளைகளுக்கு அவர்களை திருமணம் செய்து கொடுத்தும் விடுகின்றார்கள். இவர்களில் விபசார நடத்தையுள்ள அவர்களை நம்பி வாழப்போகும் பெண்களுக்கு பிறகு கதி என்ன? சீரழிந்த தங்கள் வாழ்வோடு கண்ணீர் விடுவது ஒன்றுதானே அவர்களுக்குப் பிறகு நிரந்தரம். இது ஒரு புறமிருக்க சாதகம் பார்க்கும் மூடக்கொள்கையால் பெண்பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் சீரழிவதையும் கண்டு பொறுக்காமல் கதைஆசிரியர் தமது யதார்த்தமான ஆய்வுமூலம் வெளியிட்டிருக்கும் கருத்து சிந்திக்க வைத்துள்ளது.

உளவியல் ரீதியாக பெண்களுக்கு ஏற்படும் மனக் கொந்தளிப்பையும் 'அசையும் போதெல்லாம்' என்னும் கதைமூலம் சமுதாயத்தில் தரிசித்த தரிசனங்களை ஆசிரியர்தந்துள்ளார். 'எனது துக்கம்' என்னும் கதையில் ராகவனும் அவன் நண்பன் நாகர் பிச்சையும் பேய்ப்படம் பார்க்கப்போய் வீட்டுக்குத்திரும்பும் போது

ராகவனுக்கு ஏற்படும் மனப்பயத்தையும், வீட்டுக்கு வந்ததும் மரணமடைந்த ஆச்சியின் முகத்தையும் பார்த்து மனக்கிலேசும் அடைந்து துக்கம் அனுபவிக்கும் விதத்தையும் ஆசிரியர் அனுபவப்பட்ட நிலையில் நின்று எடுத்துக்கூறியுள்ளார்.

நீ.பி.அருளானந்தம் அவர்களின் ஆக்கப் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் ஒருவிதம்! ஏதோ ஒரு விடயத்தை சமுதாயத்திற்குக் கொடுக்க முன்னிற்கிறது. வாசகரைப் பொறுத்தளவில் ஒவ்வொரு வருக்கும் ஒவ்வொரு விடயங்கள் பிடிக்கும் அதற்கேற்ற வகையில்லாமல் தனது அனுபவங்களை ஆணித்தரமான எதுவித கிலேசமும் இல்லாமல் துணிவுடன் கூறும் மனப்பாங்கு ஆசிரியரின் சிறப்பு.

‘அவனறிந்த கடல்’ - மீன் பிடிக்கிராமத்தில் ஆழிப்பேரவையின் அவைங்கள், ஏழை மீனவர்களின் பரிதாபநிலை, பாதிக்கப்பட்ட வர்களுக்கு நிவாரண உதவிகள் உரிய முறையில் கொடுக்கப்படாமை, நிவாரணங்களை ஏப்பாம் விட்டவர்கள், கடற்கரையிலுள்ள தாழம்பூக்கள், அதை ஆய்ந்து விற்கும் டோமினிக் வைலைபோட்டு மீன்பிடிக்கும் விபரங்கள் போன்ற பலவகைப்பட்ட அம்சங்களை உள்ளடக்கி இக்கதை நகர்ந்து செல்கின்றது. தூரத்துக் கடலை ஆவலுடன் துழாவுகிறது மாதிரி இருந்தது அவன் கண்கள். மனத்துக்குள் ஏதோ மூலையிலிருந்து கிளம்பிற்று சில நினைவுகள்.

‘இயந்திரம்’ என்னும் கதையில் கராஜ் பற்றியும் அங்குபணியாற்றும் வேலையாட்களைப்பற்றியும் அவர்களை கூறிப் படங்கிருக்கும் வாழுக்கையைப்பற்றியும் புதிய அர்த்தங்களுடன் வெளிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இத்தொகுதியிலுள்ள ‘ஒரு பெரும் வினா’ என்னும் கதை சின்ன விடயத்தைச் சிந்திக்கத்தாண்டியுள்ளது. இன்றைய இக்காலம் பொய் என்றவார்த்தையே இல்லை என்றதான் ஒரு நம்பிக்கை பயத்தின் மூலம் எல்லோர்மனதிலும் இங்கே ஆழவேருந்திவிட்டது.

“மனம் பலவீனமில்லாமல் திடமாயிருந்தா எந்தச் சக்தியுமே எங்களை ஆட்டிப்படைக்காது” ‘தெளிதல்’ அப்படிமுடிநம்பிக்கையை விரட்டியடிக்கிறது. மேலும் இத்தொகுதியில் ‘உலகின்முதல் எதிரி’, ‘ஞானத்தின் தள்ளுவண்டி’, ‘அணங்கு’, ‘மரணவிதை’ ஆகிய

கதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. சிறிய விடயங்கள் தொடக்கம் மிகவும் பரந்த விடயங்கள்வரை கருப்பொருளாகக் கொண்டு சிறுகதைகள் நகர்த்தப்பட்டுள்ளன.

ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தின் சமூக யதார்த்தத்தை தன்னுள்வாங்கி முழுமையாகக் கம்பீரமாக வெளிப்படுத்தும் எழுத்தாளர் என்ற வகையில் நீ.பி.அருளானந்தம் முதன்மை பெறுகின்றார். பலருக மாந்தர்களின் உள்ளத்து வெளிப்பாடுகளை எழுத்தில் வடித்திருக்கும் நீ.பி.அருளானந்தம், மனித வாழ்க்கையின் யதார்த்தப் போக்குகளையும், அவர்களின் உணர்ச்சியிடுவமான செயற்பாடுகளையும் தமது அனுபவத்தளத்தில் நின்று கொண்டு வெளிப்படுத்தியமை அவனின் ஆளுமையின் வெளிப்பாடே. அந்த வகையில் இத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகள் வாசகர்கள் மனத்தை ஸர்க்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஏற்கனவே தந்த ‘மாற்றங்கள் மறுப்பதற்கில்லை,’ ‘கபளீகரம்’, ‘ஆமைக்குணம்,’ ‘கறுப்பு ஞாயிறு,’ ‘அகதி,’ ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளின் தொடர்ச்சியாக ‘ஒரு பெண்ணென்று எழுது’ என்னும் தொகுதி வெளிவருவது சிறப்பானதே!

**15. வித்தியாலயம் ஒழுங்கை, த.சிவசப்பிரமணியம்
திருகோணமலை, (தம்பு சிவா) இலங்கை**

சீல காகங்கள் சீல ரணங்கள் சீல வல்கள்

என் இளவயதுக் காலத்திலே மெஸ்மரிச் நிபுணர் ‘குரியகாந்த்’ எழுதிய - ‘ஹிப்நாடிஸம் எனும் மெஸ்மரிச் மனோ வசியக் கலை,’ எனும் நூலை எனக்குப் படிக்கக்கிடைத்தது. அந்த நூலைப் படித்தோடு அதற்கான பயிற்சி முறைகளிலும் நான் மனம் துணிந்து பிறகு ஈடுபட்டேன். பிற்பாடு அந்தப் பயிற்சி முறைகளினால் ஒரளவு எனக்கு அதிலே வெற்றியும் கிடைத்தது. ஒருவரை ஆழ்ந்த துயில் நிலைக்குக் கொண்டு போய் அவரை மெய்மறந்து விடச் செய்யும் அளவுக்கு எனக்கு மனோ சக்தியும், காந்த சக்தியும் அதன் மூலமாய்ப்பிறகு ஏற்பட்டது. என்றாலும் இப்படிச் சில பரிசார்த்தமான நிலைமையோடு பின்பு அவற்றை மேலும் தொடராது நான் விட்டு விட்டேன்.

அது ஒரு காலம்!

அது கடந்து போய், ஆழ்நிலைத்தியானம், யோக அப்பியாசம் பயிற்சிகளன்று அந்த வழிகளில் என் வாழ்நாள் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது தான், ‘சிக்மண்ட் பிராய்டன்’ - உள்பகுப்பாய்வு பற்றிய நூல் எனக்கு இப்பொழுது படிக்கக் கிடைத்தது. இந்த விதமான அனுபவங்களும் இடைவிடாத என் வாசிப்புப் பழக்கமும் தான் யாரும் சொல்லாத ஒன்றை நான் எழுதும் கதைகளில் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும் என்ற உந்துதலை என்மனதில் உண்டு பண்ணியது.

நான் இவற்றையெல்லாம் சொல்லுவதற்குரிய முக்கியமான காரணங்கள் இருக்கின்றன.

புதிதாக ஒன்றையும் சொல்லாத ஒன்று புதினமாக இருக்க முடியாது என்று ஒரு பிரபல எழுத்தாளர் கூறுகிறார். இந்தக் கருத்து இறுக்கமான சிறு கதைகளுக்கு இன்னும் பொருத்தமாக கிருக்குமென்று நானும் தான் நினைக்கிறேன். இப்படி நினைத்துக் கொண்டால் மாத்திரம்போதுமா? ஜன்னல் வழியாக வாழ்வையும் உலகத்தையும் மற்றைய எழுத்தாளர்களைப் போல நானும்தான் பார்க்கிறேன், ஆனாலும் என் பார்வையின் தேடலில் “ப்பிராய்ட்”

சொல்லும் உள்பகுப்பாய்வு தத்துவத்தையும் உள்வாங்கியதாய் வைத்துக்கொண்டு, என் கதைகளிலே அவற்றை எப்படி உள்நுழைத்து உருவகப்படுத்தலாம் என்பதுதான் என் சிந்தனை!

இப்படியெல்லாம் நான் நினைப்பதற்குரிய காரணம் - சங்க கால இலக்கியமான ‘அகநானூறு’ தொடங்கி, வளர்ந்து வரும் ஒரு துறையாக இந்த உள்வியல் துறை செயல்படுவதைப்பற்றி அனேக இலக்கிய கர்த்தாக்கள் விரிவாகவும் அவற்றை கூறி இருப்பதுதான்!

உள்வியல்தான் இலக்கியத்தின் அம்சம்! என்று, திருப்பூர் கிருஷ்ணனும் கூட ஒரு கட்டுரையில் எழுதியிருந்ததை எனக்குப் படித்த ஞாபகம் இப்போதும் உண்டு.

‘ப்பிராய்ட்’ தன் உள்பகுப்பாய்வில் கூறுவதுபோல-ஒரு செடியையும் பூவையும் ஒருவர் தனக்குரிய அழகுணர்ச்சியில் கண்டு ரசிப்பார். இன்னொருவரின் பார்வையிலும் அதை ரசிப்பவரின் ரசிப்புத்தன்மை வேறுபடும்! இருவரும் பார்ப்பது ஒரு செடிதான்! ஆனால், அதைப் பார்க்கிறார்ச்சனை எனப்பட்டது வித்தியாசத்துக்குரியது.

இந்த இருவருக்குமுள்ள இரசனையை விட நான் ஒரு மூன்றாவது ஆளாக இருந்து வேறொரு கோணத்திலே அந்தச் செடியைப் பார்த்து இரசிக்கவே விரும்புகிறேன். இதே முறையில்தான் ஐன்னல் வழியாக வாழ்வையும் உலகத்தையும் பார்க்கிறதான் அந்த வித்தியாசமான நோக்கு நிலைமை நான் வைத்துக்கொண்டு எதையும் எழுவதற்கு முனைகிறேன். இம் முறையிலே நான் மட்டுமின்றி, பல எழுத்தாளர்கள்கூட அப்படியான வழியை தாங்களும் கைக் கொண்டு வருகிறார்கள்தான்!

இன்று உலகிலே எல்லாத் துறைகளும் புதிதாக தம்மை வளர்த்தவாறே மினிர்கின்றன. இவ்விதமே இலக்கியம் சார்ந்த துறையும் தன்னை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற தேவையும் இருக்கிறது.

ஒரு காலம் கடந்து நாம் படைக்கும் இலக்கியம் வாசிப்புக்குரியதாய் நிலைத்திருக்க வேண்டுமென நினைத்தால் சில நுனுக்கங்கள் கதையிலே கையாளப்பட்டதாகவே நிச்சயம் அவை ஆக்கம் பெற்றாக வேண்டியிருக்கிறது. என்றாலும் இந்த

நனுக்கங்களையும் தீர்க்கதறிசனமான வெளிப்படுத்தலையும் பல எழுத்தாளர்கள் தாங்களும் கையாண்டு, அதிலே வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை இன்றும் நாம் அவர்கள் எழுதிய எழுத்துக்களின் தீர்ட்டுக்களைப் படிக்கும் போது உணர்க்கூடியதாகவே இருக்கிறது. அவர்கள் எழுதிய கதைகள் இன்றும் உயிர்ப்புடனிருந்து சிறந்த முறையில் பேசப்படுவதற்கான காரணம் அவர்களுக்கிருந்த ஞானமேதான்!

இந்தப் பந்தியை எழுதி நிறைவு செய்து விட்டு, நேற்று இரவு நான் படுத்து நித்திரை கொள்வதற்குப் போய்விட்டேன். காலையில் நான் எழுத்தும் வெளிநாட்டுச் செய்தியை தொலைக் காட்சிப்பெட்டியில் பார்த்துக் கேட்கவேண்டும்போல் இருந்தது. அப்போது நான் கேட்ட உலகச் செய்தியில் மனிதத்தவறுகளால் இன்று உருவாகி வரும் உணவு நெருக்கடியும், இனி ஏற்படப்போகும் உணவுப்பஞ்சு அபாயம் பற்றியும் பல குறிப்புகள் சொல்லப்பட்டன. வரும் இரண்டாயிரத்து முப்பதாம் ஆண்டளவில் இந்த உலகம் முழுவதும் உணவுப்பற்றாக் குறைசம்பந்தமான பாரிய பிரச்சினையை எதிர்கொள்ளப் போவதான செய்தி அதில் முக்கிய செய்தியாயிருந்தது. இந்தச் செய்தியோடு இன்றைய போப்பாண்டவர் அமெரிக்காவில் ஆற்றிய உரையிலே, குருமார்கள் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய ஒழுக்க நடத்தையைப் பற்றியதான செய்திகளும் போன்று.

இவை இரண்டும் அப்போது என்மனதில் பதிந்ததோடு அந்தச் சம்பவங்களுடன் டால்ஸ்டாயின் ‘முட்டையளவு தானியம்’ (அந்தக்காலத்திலே) என்ற சிறு கதையும், ஒரு துறவியைப் பற்றியதான கதையைச் சொல்லும் (துறவியின் சோதனை) அவரின் நாவலும் என் சிந்தனைக்கு வந்தது.

இவற்றையெல்லாம் நான் அவ்வேளை சிந்திக்கக் கூடியதான நிலைக்கு அவருடைய அன்றையக்காலக் கதைகள் இன்றும் உயிர்ப்புடன் இருப்பது பற்றி அவருடைய தீர்க்கதறிசன ஞானத்தை நினைத்து நான் அப்போது வியப்புற்றேன். அவருக்கு ஒப்பான கதை சொல்லி, வேறொருவரும் இல்லை என்பது அதன் மூலம் எனக்கு உறுதியாயிற்று. டால்ஸ்டாயைப் போன்று தங்கள் கதைகளின் மூலம் மனித நேயத்தை முதன்மைப் படுத்தும் எழுத்தாளர்கள் தங்கள் எழுத்தைப் படிக்கும் ஒருவன்; அதன் உண்மையைப் புரிந்து கொண்டு

நன்மையடைய வேண்டும் என்ற அபிலாசையினோடோன் எழுதிவருகிறார்கள். எனக்கும் எழுத்தாளன் என்ற அளவிலே அவர்களுக்கிருக்கும் கரிசனை இருக்கிறது, சமூகப்பொறுப்பு இருக்கிறது.

நான் அந்திகளைக் கண்டு கலங்குகிறேன் இவற்றுக்கு எதிராக என்னால் ஏதாவது செய்தே ஆகவேண்டுமென்றதுடப்பில் அவற்றை எழுதவே என்னால் இப்போது முடிகிறது.

இந்தநூலிலே உள்ள ஒரு சிறுகதையில் மக்கள் மீது அவிழ்த்து விட்ட, ஒரு வன்கொடுமைச் சம்பவத்தை நான் சொல்லியிருக்கிறேன்.

இன்றைய உலகத்திலே எல்லா விதத்தாலும் வாழ்க்கையில் பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் ஏழைகள்தான்! இங்கே உள்ள யுத்த சூழலில், அப்படியானவர்களுக்கு வரும் அபத்தம் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டே வருகிறது. பொதுமக்கள் பார்வையில்படும்படி எல்லாக் கொடுமைகளும் இங்கு நடக்கின்றன. ஆனாலும் அச்சம்பவம் நடக்கவில்லை என்ற மாதிரியாகவே அவை போர்வை மூடப்பட்டதாக மறைக்கப்படுகின்றன. இப்படியான கொடுமைகளையெல்லாம் தோலுரித்துக் காட்ட, எழுத்தாளர்கள்; முழுக்க முழுக்க அகவாழ்வு குறித்த சமூகக் கதைகளை மாத்திரம் எழுதாது துணிவுடன் இன்றைய யுத்தகாலக் கொடுமைகளையும் எழுதவேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்.

இந்நாலுக்கு கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்வி பீடா திபதியாக இப்போது பணியாற்றும் பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன் அவர்கள் முன்னுரை எழுதித்தந்துள்ளார். பேராசிரியர் அவர்கள், பொறுப்பான பதவியில் இப்போது இருப்பவர். அவரது வேலைப் பளுவிலும் கூட மறுப்பேதும் எனக்குச் சொல்லாது நான் கேட்டவுடன் முன்னுரை எழுதித்தர அவர் ஒப்புக்கொண்டது என் மனதை நெகிழ்ச் செய்கிறது. அவரது பெருந்தன்மையான குணம் அவர் மேலுள்ள மதிப்பை இன்னும் எனக்கு பன்மடங்காகப் பெருகச் செய்திருக்கிறது. பேராசிரியரின் முன்னுரையை அடுத்து, இந்நாலுள்ள சிறுகதைகள் பேசம் உணர்ச்சிகளை, நயம்படத்தன் எழுத்துத் திறமையால் விளக்கன்றுத்துக் கூறியிருக்கிறார் திரு. தம்புசிவா. எழுத்தாளர் திரு. தம்புசிவா அவர்கள் நல்ல சிறு கதை எழுத்தாளர் மட்டுமல்லாது இலக்கிய விமர்சகராகவும் இன்று பரினமிப்பவர். அவரும் இக்கழைக்

கொத்தை முழுதாகப் படித்து சிறப்பானதோர் உரைநடை எழுதித்துந்துள்ளார். அன்னார் எனக்காற்றிய இவ்வுதவியானது என்றும் என்னஞ்சினிலிருக்கும். இதன் பொருட்டு மனப்பூர்வமான நன்றியை நான் அவருக்குத் தெரிவிக்கிறேன்.

துன்பங்களும் துயரங்களும் தூரத்திக்கொண்டிருந்தாலும் இளைப்பாறுவதற்கும் மூச்சு விடுவதற்குமான அவகாசம் நூல்களை நான் வாசிக்கும்போதும், எழுதும்போதும் தான் எனக்குக் கிடைக்கிறது. இதை மற்றவர்களும் வளர்த்துக்கொண்டால் அதனால் பிரயோசப் படுவார்கள் என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

புத்தகங்கள் மனிதனின் கண்டு பிடிப்புகளிலே உன்னதமானது என்று ‘இந்திராகோஸ்வாமி’ என்ற எழுத்தாளர் கூறினார். அது எவ்வளவு அரியதான் உண்மை!

அப்படியான நூல்களை நானும் எழுதும் ஒரு கைங்கரியத்துக்கு எப்பொழுதும் போல என்னை இவ்வழியில் ஊக்கப் படுத்தும் நன்பங்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் எம்மனப் பூர்வமான நன்றிகள்.

இல. 7, வில்லியன்சாலை,
கல்கிசை.
தொ.பே.4967027

அன்புடன்
ந்.பி. அருளானந்தம்

கீதாஸ்திரம்.....

(1)	உண்மை உறங்குவதில்லை.	I
(2)	சோம்பால் உலாவுகின்ற கண்கள்.	12
(3)	தலைப்பிடப்படாத சித்திரம்.	20
(4)	ஓரு பெண்ணென்று எழுது.	31
(5)	நான் வேறிராநுவன்.	45
(6)	கோயில் அன்னதானம்.	52
(7)	அசையும் பேரவிதல்லாம்.	68
(8)	எனது துக்கம்.	83
(9)	அவனறிந்த கடல்.	93
(10)	இயந்திரம்.	101
(11)	ஓரு பெரும் வினா.	113
(12)	தெளிதல்.	116
(13)	உலகின் முதல் ஏதிரி.	129
(14)	ஞானத்தின் தள்ளு வண்டி.	141
(15)	அணங்கு.	146
(16)	மரண விதை.	172

அச்சுவேவியைச் சேர்ந்த பத்திராதிபர் ஸ்ரீமான், எஸ். தம்பிமுத்துப்பிள்ளை (பத்திராசிரியர், புரவலர், புலவர், நூலாசிரியர், நாடகாசிரியர், நாடகநூல் பதிப்பாளர். வைத்தியர்) அவர்களுக்கு (என் மனவிலை பெற்றோனிலா, அவரின் உடன்பிறப்புக்கள் சவோன் பிறிஜூட், கிலேரியன் தம்பிமுத்து, ஆகியவர்களின் பாட்டனார்) இந்தாலை சமர்ப்பிதம் செய்கிறேன்.

(திரு எஸ். தம்பிமுத்துப்பிள்ளையவர்கள் ஏழூதிய நூல்களும் அன்னார் தனக்குச் சொந்தமான அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பித்த நாடகங்களும், அம்மானைகள் போன்ற இன்னும் பலவகையான நூல்களின் விபரங்கள் இப்புத்தகத்தின் கடைசிப் பக்கங்களிலே விரிவாக பட்டியலிடப்பட்டிருக்கின்றன)

உண்மை உறவுகுலத்தின்கை

இலை தரித்த கிளிசுறியா மரம் நின்ற வீட்டுக் கோட்டப்புறத்துப் பக்கம், விளக்குமாறால் குப்பை கூட்டிப் பெருக்கிக்கொண்டு நின்றாள் கோமளா.

அவள் அந்த மரத்துக்குக்கீழே கூட்டும்போது ஈரக்குக்குக் கிளம்பாமலும் பழுத்தவிலைகள் மன்னிலே ஓட்டிக் கிடந்தன. அதனால் அவள் ஒரே இடத்தில், ஒரு தடவைக்கு பல தடவைகள், பெருக்குமாறு ஈரக்கால் அவைகளை கிளப்பித்தள்ளவும் வேண்டி இருந்தது.

“முற்றுத்தில் ஏன் இந்தக் கிழ்ட்டுச் சனிக்கிணுவையை வெட்டி விடாம் இன்னும் விட்டுவைச்சிருக்கு?”

என்று அதனால் எரிச்சலுடன் அவள் நினைத்தாள். அவனுக்கு அதற்கான காரணம் ஏதும் தெரியவில்லை அவள் இந்த வீட்டிலே நல்லநாதனின் ஒரே மகன் சங்கரன் என்பவரை திருமணம் முடித்து வாழ வந்திருக்கிறவள். தான் வாழ வந்த இந்த வீட்டிலே - இன்னும் அறிந்துகொள்ள வேண்டி இருப்பது எவ்வளவோ இங்கேயும் இருக்கும் அவையெல்லாம் காலம் போகப் போகத்தானே மெதுவாக இனி எனக்குக் கெட்டுக்கொண்டாள் பிறகு நினைத்துக்கொண்டாள்.

கிளிசுறியா மரத்தில் கொண்டைக்கிளாறு குருவிகள் இருந்து கத்திக் கொண்டிருந்தன. அந்த மரத்தின் கீழ்க்கிளையிலிருந்து பக்கத்துக்கிளைக்கு வழுக்கியது ஒரு பச்சைப் பாம்பு நிலத்தடியிலே

சாட்டையாய்த் துள்ளிவிழுந்த அந்தப் பச்சைப்பாம்பைக் கண்டவுடன் துள்ளிவிழுந்தடித்தபாடி கைவிளக்குமாறோடு முற்றத்துப்பக்கம் ஓடினாள் அவள். பாம்பைக் கண்டு பயப்பிட்டு ஓடிய ஒட்டத்தில் அவளுக்கு உடனே மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கியது.

மருமகள் பதறியோடி வருவதைக் கண்டுவிட்டு குசினிக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த நல்லநாதன் “என்ன பிளளை, என்ன என்ன....?” என்று கேட்டுக்கொண்டு உடனே அவள் நின்றிருந்த இடத்துக்கு வந்தார்.

“அங்க அதில ஒரு பாம்பு மாமா - பாம்பு” - என்று அவள் மாமாரைப் பார்த்து நடுக்கத்தோடு சொல்லவும் “எங்கயா பாம்பு...?” என்று அவர் மருமகளைப்பார்த்துக் கேட்டுக் கொண்டு அந்தக் கோடிப்பக்கம் - பனை ஒலை வேய்ந்த கொட்டிலில் கிடந்த கம்பைக் கையில் எடுத்துக்கொள்ள ஒடிப்போனார்.

“மாமா அது சம்மா ஒரு சின்னப் பச்சைப்பாம்பு மாமா வேலிப்பக்கம் சுருக்கெண்டு அது ஒடிப் போய்ப் பூந்திட்டுது...” என்றாள் பிறகு அவள்.

“அதுக்கேன் பின்னளை உனக்குப் பயம்! நீ வந்து முன்னம் மாதிரிக் கூட்டம்மா... நான் இதில நின்டு பார்க்கிறேன் அதை...” என்றார் அவர்.

- கோமளா கிளிசுறியா மரத்துக்குக் கீழே போய் நின்று மீண்டும் தான் விட்ட இடத்திலிருந்து விளக்குமாறால் குப்பை கூட்டிப் பெருக்கத் தொடங்கினாள்.

நல்லநாதன் வேலியடியில் நின்ற வேம்பு மரக் கிளையில் ஒரு குச்சு உடைத்துப் பல் தீட்டத் தொடங்கினார். கசப்பு ஏச்சிலை வேலிப்பக்கம் துப்பி விட்டு கொட்டிலிடிக்குப் போக நடை போட்டார்.

“என்ன மாமா இந்தக் கிஞஞசுறியா மரக் கொப்பிலை ஒரு பழைய அரிக்கன் லாம்பு கிடந்து தூங்குது...?”

என்று மாமாவிடம் கேட்டாள் கோமளா. கோமளா எதையும் மனதில் வைத்துக்கொள்ளாது உடனே யாரிடமும் தான் கேட்க நினைப்பதை வெளிப்படையாகக் கேட்டு விடுவாள். அவள் பிறந்த வீட்டிலும் சரி அப்படித்தான் பழக்கப்பட்டவள். இந்த அவளது வெளிப்படையான அவளது பேச்சுச் சபாவும் புகுந்த இடத்திலும் கூட இங்குள்ளவர்களுக்கு எல்லாம் மனதுக்குப் பிடித்துக் கொண்டதாகவும் இருந்தது.

மருமகள் அப்படிக் கேட்டதும் நல்லநாதனுக்கு மாவிட்டபுரம் கோயில் திருவிழா அதனால் ஞாபகம் வந்தது. அந்தக் கோயிலடியில்

திருவிழா மூட்டம், புகையிலை வியாபாரம் செய்த - அந்தக்கிழவன் வைத்திருந்த அரிக்கன் லாம்பின் ஞாபகமும் அவருக்கு வந்தது.

அந்தக்கிழவன் தனக்குப்பக்கத்தில் வைத்திருந்த ஹரிக்கன் லாம்பின் மௌன ஒளி, இப்போதும் தன் கண்ணில் பட்டது போல உடனே அவருக்கு இருந்தது.

- அந்த லாம்பு நிதானமாக எரிவது போல, ஒரு நினைவு அவருக்கு அப்போது எழுந்தது. அந்தத் ‘தீ’ நாக்கின் நுனியில் இருந்து எழும்பும் கரும் புகையில், அவர் சிறிது நேரம் மூச்சத் தினறுகிறமாதிரியாய் இருந்தார். மனசெல்லாம் அந்தப் ‘புகை’ வந்து அடைத்துக் கொள்வது மாதிரியாய் வர, அவரும் அந்தப் பழைய லாம்பைப் பார்த்தார்.

மாமாவும் அந்த லாம்பைப் பார்க்கிறார் எனத் தானும் கண்டு விட்டு, கோமளா இன்னும் அவருக்குச் சொன்னாள்.

“எல்லாம் முற்றுப்புள்ளியள் விழுந்த மாதிரி உந்த அரிக்கன் லாம்பு இப்ப ஒட்டையாய்ப் போட்டுது.... அடிப்பக்கமெல்லாம் பிஞ்சு பின்து போய் கறள் கறளாக் கீழே அதால நிலத்தில கொட்டுப்படுது... லாம்பின்ரசிம்மினியும் உடைஞ்சு துண்டு துண்டாய் உள்ள கிடக்கு.... கம்பி கழண்டு ஒரு பக்கம் பிண்டும் இருக்கு ஒரு கம்பை எடுத்து அந்த லாம்புப் பிடிக்கை விட்டு, உந்த மரத்தால உதக் கழட்டிவிட்டா என்ன மாமா ? செய்யலாமோ அப்படி? ஏனெண்டாக் கண்டியளோ உந்தக் கறள் கீழே விழுந்து கால்வழிய பிறகு ஏறிச்செண்டா அது பெரிய நஞ்சு பேந்து ஏற்புசி போட வேணும்! உந்த விளக்கை இதில் மரத்தில் ஆர் மாமா அப்பிடிக் கொழுவி விட்டது?

- என்று கடைசிக் கேள்வியை மென்று முழுங்கி மெதுவாக மாமனாரிடம் கேட்டாள் கோமளா. என்றாலும் மருமகள் கேட்ட கடைசிக் கேள்வி ஒரு இடித் தீயைப்போல நல்லநாதனுக்கு இருந்தது. இருந்தாலும் தன்னை அப்பொழுது அவர் சமாளித்துக் கொண்டார். மருமகள் அப்படிக் கேட்ட கேள்விகளுக்கு தானும் இப்போது உண்மையைக் கூறிவிட வேண்டும் போல அவருக்கு இருந்தது. நல்லநாதன் இந்த வயதுக்கு வந்ததின் பிறகு ‘மகாத்மா காந்தியின்’ கொள்கைகளிலேதான் அதிகம் பிடிப்பு வைத்திருந்தார்.

- ‘காந்தி’ தன் நண்பர் ஒருவரைக்கூட அவர் செய்த தவறை உணரச் செய்து நீதி மன்றத்தில் அதற்காக பிழையை ஒத்துக் கொள்ளுமாறு போதித்தவர். அந்த நிகழ்வைத் தான் படித்து அறிந்த ‘சத்திய சோதனை’ எனும் அவரது நூலிலிருந்து ‘நல்லநாதன்’ இப்போது நினைத்துப் பார்த்தார்.

‘சரிதான்! அன்று எனக்கு நடந்த அந்தச் சம்பவத்தை இப்போதாவது என் மருமகள் கேட்கும் போது சொல்லிவிடுவதுதானே ஞாயம்! மருமகள் எங்கள் வீட்டை நம்பி இங்கே வாழ வந்திருப்பவள். பார்க்கப்போனால் அவளிடமும் ஒரு ஓளிவு மறைவு இல்லை. அதனால் எங்கள் வீட்டிலும் அப்படி என்று இல்லாது எல்லா விஷயமும் அவளுக்கும் வெட்ட வெளிச்சமாய் தெரிந்து இருக்க வேண்டும். அதுதானே எங்களுக்கும் இருக்கவேண்டிய ஒரு ஞாயம்.? ’

- என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டு, முன்பு நடந்த அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றிய உண்மையை மருமகளிடமும் தான் கூறுவதற்குத் துணிந்தார் அவர்.

“அந்த விளக்குக்குப் பின்னால் பெரிய ஒரு கதை ஒண்டு இருக்குது பிள்ளை...!” - என்று அவர் அவளுக்கு முதலில் கூறினார். கோமளா மாமனாரைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

அவள் சிரிப்பைப் பார்த்துவிட்டு

“உண்மையா அது பெரியாரு கதை பிள்ளை, அதுக் கேட்டா நீ இந்த மாமாவையும் வெறுப்பாயோ என்னவோ...?”

என்று நல்லநாதன் சொல்லவும்....

கோமளா நெற்றியைச் சுருக்கினாள்.

“என்ன மாமா! ஏன் நீங்க அப்பிடி எல்லாம் சொல்லுறீங்க?” - என்று குரல் மாறிப் போன துயரத்தோடு, அவள் மாமாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்

“அப்பிடித்தான் அந்த இளந்தாரி வயசில் நானும் ஒரு பிழை விட்டது....”

-என்று சொல்லிவிட்டு கிணுசறியா மரக் கிளைகளை ஏறிட்டு ஒருமுறை நோக்கினார் நல்லநாதன். மேலே ஒரு கிளையில் அணில் வால் தட்டிக் கத்திக் கொண்டிருந்தது. தெருவில் ஒற்றை மாட்டு வண்டில் ‘கட்டக்.. கட்டக்’ - கென்று போகிற சப்தம்! அதையும் அவர் கேட்டுக் கொண்டு....

“இப்படித்தான் ...! அப்ப சின்னனில் நானும் என்ற சினேகிதன்மார்

- வீரசிங்கமும் - முத்துத்தம்பியும் எங்கட இவ்விடத்து ‘ஹரெழு’ - கிழக்கிலை இருந்து, ‘மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி’ கோயில் கார்த்திகைத் திருவிழா பார்க்க, வண்டில் பூட்டிக் கொண்டு பின்னேர வேலைக்கு வெளிக்கிட்டம். முந்தி ஆச்சி அப்புவிட்டக் கேட்டு அவயள் எங்கயும் போக விட்டாத்தானே நாங்களும் எங்கயும் போய் வரலாம்.

- நாங்கள் மூண்டு இளந்தாரியளும் எங்கட தோட்டங்களுக்கு ஆளையாள் சேர்ந்து உதவுகிற கூட்டு இறைப்புக்காறர். அதிலையும்

நாங்கள் மூண்டு பேரும் ஆள் ஆளுக்கு ஒற்றுமை தானே...? அப்ப எங்கட தோட்டத்தில் போயிலை வெட்டிப்போட்டு ‘வெங்காயம்’ நட்டிருந்தனாங்கள். வெங்காயத் தோட்டத்துக்குள் கறணைக்கிழங்கு, ராசவள்ளியெல்லாம் போட்டிருந்ததுதான். உந்த லோஸ்பான், பொலிடோல், மொனோகுறோட்ட போஸ், அது இதுண்டு கண்ட நஞ்ச மருந்தும் அப்ப நாங்க பயிர் பச்சையனுக்கு அடிக்கிறேல்ல - வாழையெல்லாம் நீர் வேலித்தோட்டத்தில் இருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்து இங்க நாங்க போட்டா என்ன மாதிரி -அப்ப ஆள் அளவுக்கு பெரிய பெரிய குலையெல்லாம் வரும்!

அந்தமாதிரி எங்கட தோட்டமெல்லாம் அப்பத்தைக்கு நல்ல செழிப்பாத்தான் பாக்க இருந்தது.

பின்ன என்ற அப்புவும், என்ற சினேகிதன்மார்களின்ட தேப்பன்மாரும் - பிள்ளையள் நாங்கள் கேக்கிறும் எண்டுபோட்டு திருவிழா பாக்க ஓம் எல்லாரும் போயிற்று வாங்கோவெண்டு எங்களைப் போக விட்டினம் அப்ப அந்தப் பொடியனும் என்ற வீட்டில வந்து மரவள்ளிக் கிழங்கும், இங்க பின்னேரத்துக்கு முன்னம் அவிச்சது - அதையும் நாங்கள் உழுக் கொண்டு வாய்க்குள்ள போக கெதியா அப்பிடியே திண்டிட்டு வண்டிலைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளிக்கிட்டம்.

அப்ப நல்ல சாதி வண்டில் மாடுகள்தானே எங்களிட்ட இங்க நின்டது..... கல் ரோட்டுக்களில் அந்த வண்டில் சில்லுப்பட்டம் உராய நல்ல - பே - ஓட்டம்! மாடுகளின்ர லாடன்களிலையும் கல்லுகள் உராஞ்ச நெருப்புப் பொறி பறக்கிற மாதிரி வீச்சா ஒடிச்சு அந்த மாடுகள்.,

நாங்க அப்ப அப்படியே கோயிலடிக்குப் போய்ச் சேந்தா என்று ஒரு இழுவை இழுத்து தான் சொல்லி வந்ததை நிறுத்தினார் நல்லநாதன்.

கோமளா சூட்டிப் பெருக்கிற வேலையை விட்டுவிட்டு மாமனாரின் கதையை இவ்வளவு நேரமும் கேட்டபடி நின்றவள்.,

-அவள் மாமாவின் கதையில் திடீர் நிறுத்தம் ஏன்? என்று விளங்காமல், அவரின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

பிறகு கிணுவைக் கெட்டில் கிடந்த ‘ஹரிக்கன்’ லாம்பைப் பார்த்தாள்.

அந்த விளக்கு உதிர்ந்து போன தன் காலங்களைப் பற்றிய கதையை - தன் மாமனாருக்கு உள்ளேயாகப் புகுந்திருந்து, அவரின் வாயைப் பாவித்து சொல்லுவது போல, அவளுக்கு எண்ணத் தோன்றியது.

- நல் லநாதனுக்கு கல் லுமுள் என பாதையில் நிர்வாணக்காலுடன் நடக்கத்தொடங்கி இருப்பது போல இப்போது ஒரு வித தவிப்பு.

- என்றாலும் தன்னை சுதாரித்துக்கொண்டார்.

அப்ப பிள்ளை.... என்று சொல்லி வந்த தன் கதையிலே போய் மீண்டும் அவர் கொள்ளுவினார்.

“நாங்கள் கோயிலுக்குப் போயிற்றம்மா.....”

கோமளை மாமாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“அங்க பொழுதுபட்டு இருட்டுப்பட காவடி, கரகாட்டம், பாற்சொம்பு, வாணவேடிக்கை அவிட்டு எண்டு எல்லாம் பாத்திட்டு வேளையோட அங்கயிருந்து நாங்க வெளிக்கிடுவம் எண்டு பாத்தா.... அப்பதான் லாம்பு நாங்கள் கொண்டரேல்ல எண்டுறது எங்களுக்கு ஞாபகம் வந்தது -அட லாம்பில்லாம வண்டிலக் கொண்டு ஹோட்டால வெளிக்கிட்டு நாங்க எப்பிடி வீட்ட வாறது - ஏனெண்டார் வண்டிலுக்கு இரவில லாம்பு வெளிச்சம் துலாவில கட்டி இல்லாட்டா அப்ப பொலிஸ்சம் பிடிச்ச உடன வழக்கு எழுதிப்போடும் - அப்பத்தைய சட்டமெல்லாம் அப்பிடித்தான் கடுஞ்சட்டம்! - வண்டிலுக்குக் கூட நம்பர் அச்சுக் குத்தியில இருக்க வேணும்! வண்டில்காரரின்ட விலாசம்கூட தகட்டில எழுதிப்போடவேணும்! - அந்த நேரம் அப்பிடித்தான்! - அப்ப என்னடா செய்யிறதெண்டு நாங்கள் மூண்டு பேரும் யோயிச்சம.....,

அப்ப இவன் வீரசிங்கம் எண்டவன் எனக்குச் சொன்னான்.....

“போயிச்சுப் பிரயோசனம் இல்லை மச்சான்! இனி என்னதான் செய்யிறது? விடிஞ்சாப் பிறகு நாங்கள் வெளிக்கிடுவம்! - நீபோய் உது வழிய போயிலை விக்கிற இடமாப் பாத்து நல்ல போயிலையா வாங்கிக் கொண்டா நாங்கள் பத்துவம் எண்டான்.

அப்ப மற்றவன் அவன் - முத்துத்தம்பியும் சொன்னான்.....

“ஓம் மச்சான் ! இவன் வீரசிங்கம் இப்ப சொன்னமாதிரி போயிலையெண்டாலும் வாங்கிக் கொண்டா இதில வைச்சு நாங்கள் எல்லாரும் பத்துவம் - இந்தக் கோயிலில திருவிழாவுக்கு சின்ன மேளமும் இல்ல - ஒண்டும் இல்ல - வேற கோயிலில எண்டா பிராக்குக்கு சின்ன மேளக்காரியளின்ட ஆட்டமெண்டாலும் இருக்கும் - அவளையன் ஆடுறதை எண்டாலும் பாத்துக் கொண்டிருக்கலாம் - பொழுது போகும் எண்டு”

- நான் பின்ன அவன் சொல்ல - சரியடாப்பா நீங்கள் இவடத்த நிண்டு கொள்ளுங்கோ நான் போயிற்று வாறன் எண்டு சொல்லிப்

போட்டு அப்பிடியே போயிலை வாங்கப் போனன்.

அங்க கடை போட்டிருந்த இடத்துக்கு நான் போனா அங்கு, ஒரு கிழவர் இருந்து போயிலை வித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதில நான் போய் ‘எப்பிடியப்பு இந்தப் போயிலை’ எண்டு ஒரு போயிலையைக் கையில எடுத்தன்.

“விரிக்காத அது வலு திறமான போயிலை! அதில ஒரு துண்டுப் புகையிலை இங்க கிடக்குத்தாறன் ஒருக்கா அதை உந்த லாம்பில நீ பத்திப்பார்” எண்டார்.

- அவர் லாம்பு எண்டு ஒரு தரம் சொன்னது எனக்கு லாம்பு - லாம்பு - லாம்பு எண்டு, கனக்கத்தரம் சொன்னது மாதிரி காதுக்க கேட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

நான் அந்த லாம்பப் பார்த்துக் கொண்டு நிக்க - அவர் போயிலைத் துண்டை நீட்டினார். நான் அதுக் கையில வாங்கிக் கொண்டு சுருட்டுச்சுத்தி முனையில எச்சில்தேய்ச்சு ஈரப்படுத்தி வைச்சுக்கொண்டு - சரி நான் இந்தப் போயிலையையும் எடுக்கிறன் அப்பு - எவ்வளவு இதினர் விலையணை ? எண்டு அவரைக் கேட்டன்.

- கிழவன் “இருபத்தைஞ்ச சதம்” எண்டார்.

“சரி இந்தாபிட....” எண்டு சொல்லீட்டு நான் காசைக் குடுத்தன். நான் கிழவரிட்டக் காசைக் குடுக்க இன்னும் அதில அந்த நேரம் நாலைஞ்ச பேர் வந்து போயிலை வாங்க வெண்டு நின்டிச்சினம்.

உடன அப்ப எனக்கு ஒரு யோசினை மூனையில வந்திட்டுது. அதில விளக்குக்குப் பக்கத்தில இருந்து சிம்மினிய உயத்தினன். அதுக்க பேப்பர் துண்ட விட்டு நெருப்புக் கொளுத்தி சுருட்ட மூட்டிக்கொண்டு -டப்பெண்டு லாம்பையும் நூத்திட்டு நான் கிழவரை ஒருக்காப்பார்த்தன்.

-அதில நிண்ட ஆக்களையும் பாத்தன்.

-கிழவர் அப்ப தன்ற யாவாரத்தோட நிண்டார்.

-அதில நிண்ட ஆக்களூம் போயிலை வாங்கிற பைம்பலில நின்டினம். நான் இதுதான் நல்ல தருணமெண்டு நினைச்ச அந்த லாம்பை நூத்திட்டு, அப்பிடியே அதுக் கொண்டு அங்கால நடையைக் கட்டட்டன்.

பிறகு - என்று நல்லநாதன் கதையை விட்டு விட்டு கழுத்தைத்தன் கைவிரல்களால் கடிக் குணத்தில் சொறிய - கோமளை ஒரு முறை முனகி தான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதாக மாமா அறிந்து கொள்ள உறுதிப்படுத்தினாள்.

“பிறகு நான் அந்த விளக்கையும் கொண்டு வண்டிலாட்டும்”

போனன்....”

அங்க என்றை கையில உள்ள விளக்கக் கண்டிட்டு வீரசிங்கம். “ உனக்கு எங்கால..... ஆரிட்ட இருந்து உதை நீ வாங்கிக் கொண்டந்தனீ....?” எண்டு கேட்டான்.

முந்தியெல்லாம் எங்கட வயசுப்பெடியள் ஆரும் கோயில் திருவிழா பாக்கவெண்டு வெளிக்கிட்டா வீட்டில உள்ளவயள் பெரிசா காச கீச செலவுக்கெண்டு தராயினம். அதால என்னட்டையும் பெரிசா காச பொக்கற்றுக்க இல்லையெண்டுறது அவங்களுக்கும் தெரியும். அந்த என்ற நிலைமையில விளக்கைக் கடையில நான் வாங்கின்தெண்டும் எனக்கு அவங்களிடப் பொய் சொல்லவும் ஏலாது.

அப்பிடி பொய் சொல்லுறதெண்டாலும் அது சரியான பழைய லாந்தருமெல்லே? அந்த விளக்குச் சிம்மினி முழுக்க கறுப்பாப் புகையும் பிடிச்சுக் கிடக்கு. நான் இதையெல்லாம் யோயிச்சுப் போட்டு பிறகு அவங்களுக்குச் சொன்னன.

“இப்பிடி மச்சான் நான் அந்தப் புகையிலை விக்கிற கிழவரிட்ட இருந்துதான் இந்த விளக்கை இப்ப அடிச்சுக் கொண்டந்திட்டன் எண்டு”

-அவங்கள் நான் சொன்னதைக் கேட்டிட்டு... “மச்சான் நீ... நீ எங்களவிட சரியான பெரிய ஆளாடா” -எண்டு சிரிசிரியெண்டு சிரிச்சாங்கள்.

நானும் சிரிச்சன்! ஆனாலும் என்ற மனசுக்க அவங்கள் இப்பிடியெல்லாம் என்னச் சொன்னதும் சிரிச்சதும் ஏதோ ஒரு மாதிரியான வெக்கமாகவும் துக்கமாகவும் இருந்திச்சு.

-இப்ப விளக்கிருக்குத்தானே எண்டு போட்டு உடன நாங்கள் வண்டிலை மாடுகளைப் பூட்டிக்கொண்டு கோயிலால இருந்து வெளிக்கிட்டம். இங்க வீட்டுக்குப் பக்கத்தில வண்டில் வந்து சேர, பொழுதும் விடிஞ்சிட்டுது இப்ப அந்த விளக்கக் கொண்டு வீட்டுக்கு எப்பிடிப் போறதெண்டு எனக்குச் சரியான யோசின.

அப்பநான்:- “அட இந்த விளக்கை என்னாடப்பா இனிச் செய்யிறது? ஆர் தன்ற வீட்ட இந்த விளக்கக் கொண்டு போறது?”

-எண்டு அவங்களைக் கேட்டன். நான் அப்பிடிக் கேட்டதுக்கு “ஐயோ எங்களுக்கெண்டா உது வேண்டாம். நாங்கள் உந்தப் பழைய லாம்பை வீட்ட கொண்டு போகவும் ஏலாது..... அங்க எங்கட வீட்ட உதக் கொண்டு போனா எங்கால ஏதெண்டு உடன ஆளையாள் எங்களைப் பிச்சுப் பிடுங்கவும் துடங்கிருங்கள்...” - எண்டிட்டான் வீரசிங்கம்.

“எனக்கும் உந்தச் சோலி வேண்டாம். உதநான் வீட்ட கொண்டு

போனா வீரசிங்கம் சொல்லுற மாதிரி நானும் துலைஞ்சன்...”- எண்டிட்டான் முத்துத்தம்பி.

-அவங்கள் எல்லாரையும் மாதிரி எனக்கும்கூட இத வீட்ட கொண்டு போக ஏலாதுதானே? எனக்கெண்டா இப்பிடியெல்லாம் வர வரக் கேவலமாப் போச்சு....! சீ இதையேன்ராப்பா நான் தரித்திரம் விழுவான் போய் தூக்கிக் கொண்டந்திட்டன். இந்த நூய் வேலையை இருக்கேலாமச் செய்து போட்டு இப்ப என்ற பாடு அதால கேடு கெட்டுப் போசுக் எண்டமாதிரி எனக்கிருந்துது.

நான் பிறகு! “சரி நீங்க போங்கடா உங்கட பாட்டுக்கு போய்த் துலையுங்கோ”- எண்டு போட்டு- அவங்கள் அதால போக்காட்டி விட்டிட்டு வண்டிலை ஒட்டிக்கொண்டு எங்கட இந்தப் பின்வேலிப் படலையடிக்கு வந்தன். இதால பிறகு படலையைத் திறந்து உள்ள வண்டிலை விட்டுட்டு

-என்னா இப்ப செய்வமெண்டு யோயிச்சன்.

அப்ப உந்தக் கிஞசுறியா ஒரு இளம் மரம் - மரத்தில கதியால் அந்த மாதம் வெட்டினதால நல்லா அது தழைச்சு கூடுக்கட்டினது மாதிரி இருந்திச்சு. அதுக்க ஓராள் ஏறி உள்ள இருந்தா வெளிய ஆருக்கும் தெரியாது. அவ்வளவு சடைப்பு! அப்ப அது தான் நல்ல ஒரு மறைவிடமெண்டு கண்டிட்டு, இந்த விளக்கை அதுக்க ஒரு சின்னக் கெட்டுக்குள்ள நான் கொஞ்விவிட்டன்.

அதோட உந்த விளக்கும் நெடுகு உல்விடத்தைத்தான் கிடக்கு. இப்பிடி ஒரு தரித்திர வேலைய ஒரு நாள் நான் செய்ததால அத நினைச்ச நெடுகலும் எனக்கு மனசுக்கு ஒரு மனவருத்தம்தான்!

இப்பிடி என்ற சீவியத்தில இனிமேல ஒருக்காலும் உதுமாதிரிக் காரியமெண்டை நான் செய்யக் கூடாதெண்டு இந்த விளக்கைப் பாக்கிறநேரமெல்லாம் நான் இப்ப யோசிக்கிறேன்.

அதாலதான் உந்த விளக்கையும் உதால நான் எடுக்காம இவ்வளவு காலமா நான் விட்டிருந்தன். இந்த விஷயம் எங்கட வீட்டில வேற ஆருக்குமே இது வரையில தெரியாது.

எண்டாலும் நீயம்மா இந்த வீட்டுக்கு எங்கட மருமகளா வந்தனீ.... எனக்கும் பெம்புளப்புள்ள இல்லை. அதால இப்ப நீ என்ற பெத்த மகள் மாதிரித்தான்.

நாங்கள் வயது போயிட்டாலும் தண்ணிய வெந்னிய வைச்சு எங்களுக்குத் தந்து நீதானம்மா எங்களையும் பார்க்கவேண்டும். அதாலதான் இப்பிடி நான் நடந்து கொண்டதுகளை எல்லாம் உனக்குர் சொன்னன. ஆனா என்ற சீவியத்தில அந்த ஒரு சம்பவத்துக்கும்

பிறகு இப்பிடியாக பிழையான காரியமொன்டும் நான் இதுகாலம் மட்டும் செய்யவே செய்யேல்ல அம்மா.....”

நல்ல நாதனுக்கு முகமெல்லாம் வாடிப்போய் கண் எல்லாம் நன்கு கலங்கி கண்ணிரும் வந்து விட்டது. மாமா கண் கலங்குவதைப் பார்த்து மருமகள் கோமளாவும் கண்கலங்கி விட்டாள்.

“என்ன மாமா நீங்க குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி....! இதுக்கெல்லாம் இப்ப போய் ஏன் மாமா நீங்க மனவருத்தப்படுறியள்? இது ஒரு சின்ன விஷயம்! அதெல்லாம் நீங்க இனி மறந்திடுங்கோ.... இப்ப முகத்தைக் கழுவீட்டு வாங்கோ நீங்க.... தேத்தண்ணி குடிக்க....?”

- என்று சொல்லிவிட்டு அவள், முற்றத்தில் சூட்டிப் பெருக்கவிருந்த மீதி இடத்தையும் சூட்டிப்பெருக்கி குப்பை அள்ளிக் கொட்டவிட்டு கிணற்றன்டை போனாள். அங்கே மாமாவுக்கு ஒரு பெரிய வாளியில் கிணற்றிவிருந்து தண்ணீர் அள்ளி, அதில் நிரப்பிவிட்டு தானும் முகம் கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு குசினிக்குப் போனாள்.

நல்லநாதனுக்கு கிணற்றியில் முகம் கைகால் கழுவி வீட்டுக்கு வர மட்டும் ஒரே யோசனை. மருமகள் தான் சொன்ன கதையில் தன்னைப்பற்றி பிழையான ஏதும் கருத்தைக் கொண்டிருப்பாரோ...?”

- என்கிற மனக் குழப்பம்!

-துவாய்த் துண்டில் தன் முகத்தைத் துடைத்துவிட்டு, வீட்டுத் திண்ணையிலே போய் அவர் இருந்தார்.

-கோமளா, பொறுக்கிற அளவுக்கு குடு உள்ள, பக்ம்பால் கலந்த கோப்பியைக் கொண்டு வந்து மாமனாருக்குக் கொடுத்தாள்.

மருமகள் கொடுத்ததை கை நீட்டித்தான் வாங்கும்போது, நல்லநாதன் அவளின் முகத்தை, பார்த்தும் பார்க்காத அளவில் பார்த்துக் கொண்டார்.

கோமளாவின் முகத்தில் அப்படி ஏதும் ஒரு மாற்றம் வெளியே தெரியவே இல்லை. வழைமொல் உள்ளது மாதிரித்தான் இப்போதும் அவள் முகம் மலர்ந்த நிலையில் இருந்தாள்.

கோமளா அதாலே போன பிற்பாடு, நல்லநாதன் கோப்பிக் கோப்பையில் வாய் வைத்து கோப்பித் தண்ணீரை ஒரு உறிஞ்சு, உறிஞ்சினார்.

- ஆகா பிரமாதம் ! என்கிற மாதிரி, ‘பால்கோப்பி’ திறமாக அவருக்கு ருசித்தது.

அந்தக் கோப்பியின் தரத்தைக் கொண்டு மருமகளின்

குணத்தையும் அவர் அப்போது எடை போட்டார். அவருக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அன்றைய நாளெல்லாம் இதற்குப் பிறகு அவருக்கு உற்சாகமாகத்தான் கழிந்தது.

- அடுத்தநாள் காலையில்,

வழைமொல் கோமளா தன் வீட்டு வேலைகளில் ஒன்றான முற்றத்தைக் கூட்டிப் பெருக்கும் வேலையை ஆரம்பித்தாள். அப்படியே கூட்டிப் பெருக்கி இடத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு கிணுவை மரத்தடிப்பக்கம் விளக்குமாறுடன் அவள் வந்தாள்.

- அந்த மரத்தடிப் பக்கமாக அவள் வந்தபோது - அந்த ஹரிக்கன் லாம்பை பார்க்க வேண்டுமென்று கண்கள் அவளுக்குத் துருதுருத்தன.

உடனே அவள் அதிக அக்கறையோடு லாம்பு தூக்கிக் கிடந்த அந்த மரக்கிளையின் பக்கம் பார்த்தாள்.

அந்த இடத்தில் அந்த ஹரிக்கன் லாம்பு இப்போது இல்லாதிருந்தது அவளுக்கு அப்போது தெரிந்தது.

**செங்கந்தீர்
(கை - 2008)**

சேம்பாமல் உலகவுகின்ற கண்கள்

காலை இன்னும் அதிக நேரமாகவில்லை. தன் வீட்டிலிருந்து நந்தன் வெளிக்கிளம்பினான்.

அவன் வாகன இரைச்சல்களுள்ள முக்கியசாலைகளிலிருந்து விலகி, குப்பைகள் குவித்துக் கிடந்த அந்த இடத்தையும் தாண்டி, கடற்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அலையடிப்பைக் கொண்டிருக்கும் கடற் கரைப்பக்கம் கடலரிப்புக்கென்று பாதுகாப்பாய்ப் போடப்பட்டிருந்த கற்களிலே கால் பதித்துக் கீழே அவன் இறங்கினான். கடலெல்லாமே ஆவிப்பாந்தது மாதிரித் தெரிந்தது. கடற்காற்றில் அங்கு நின்ற சவுக்கு மரங்கள் சந்தகம் கொண்டு தலைவிரித்து ஆடிக் கொண்டிருந்தன. சமுத்திர அலைகளின் மகாநாதம் சவுக்குமர ஒசையுடன் கலந்து “ஹோ” வென்று சப்தித்தது. கடற்கரைப் பக்கம் குளிர்ச்சி படிந்திருந்தது. அந்த ரம்மியமான அமைதியை அனுபவிக்க அவன் உடம்பும் அதனால் ஆறுதலடைந்தது.

அந்த இடத்தில் முற் றிய கிழங்கு போன்ற உடலுள்ளவர்களெல்லாம், நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.. மனித அடையாளம் நிமிர்வது என்பதை அவர்களெல்லாம் செயல்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். நந்தனும் புதை மணலாய்க் கிடக்கும்பக்கமாக நேரே நடந்தான்.

அவ்விடத்தில் தாழை மரங்கள் கும்பலாக வளர்ந்து நிற்கின்ற

இடம்தான் அவனுக்கு இருந்து காற்றை அனுபவித்துக் கொள்வதற்கு, ஒரு மௌனமான இடம். அவன் அந்த இடத்தை நாடிப் போனான்.

எப்போதும் தான் இருந்து கொள்கிற இப்படியான இடங்களிலே, எங்கேயாவது ஒரு மரம் நிற்கும் இடத்தைத் தேடிக் கெல்லுவது அவன் வழக்கம். அந்த மனோபாவம் இயற்கையாகவே அவனுக்கு உண்டு. பெரும் தாழை மரங்கள் நாட்டியமாடும் ஒரு நடன மனி போலத்தான் தம் வேர்களை ஒவ்வொரு பாவணையில் நிலத்திலுள்ள வளர்ந்திருக்கும். கடற்கரை அழகுகளில் அவன் மனதை மிகவும் கவர்ந்தவைகளில் இந்தத் தாழை மரத்திற்குத்தான் முதலிடம் உண்டு.

இந்த இடத்திற்கெல்லாம் வருகிறவர்கள் இருந்து காற்று வாங்க, சிமெந்து கலவையால் தயாரிக்கப்பட்ட இருக்கைகள் போட்டிருந்தார்கள். அதிலே இருந்து கொண்டு ஒருவர் தன் கண்களை மூடினால், மெல்லிய பஞ்ச போல உடல் பாரம் குறைந்த சுகத்தை எட்டிப் பிடிக்கும். கடற்காற்றை இருந்து சுவாசித்துக் கொண்டிருக்க மனமும் சலனம் அகன்று காற்றாய் மிதக்கும்.

அவன் வழக்கமாக தான் இருக்கிற அந்த இடத்தில் போய் இருந்தான். கடற் கரை என்பது ஒரு தனி உலகம் தான். பிரகாசமானதொரு கால நிலை நிலவும் கடற்கரையில் சென்றிருப்பது ஒரு மனிதனின் மனத்துக்கு சந்தோஷம் தான்! இந்த இடத்தில் எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் இருக்கின்ற மனத்துயரம் அவன் வெளிவிடும் மூச்சுக் காற்றுடன் வெளியேறி விடுகிறது; என்று ஒரு புதிய மரந்தைக் கண்டு பிடித்தது போல நினைத்து அவன் தன்னைத்தானே மெச்சிக் கொண்டான்.

கடற்கரைப்பக்கமாக வந்து இறங்கிவிட்டால், அதில் நடமாடுகின்றவர்களுக்கு எல்லாம் ஒரு நற்பழக்கம் தானாய் வந்து விடும். கடற்கரையும் ஒரு நல்ல பண்பை மனிதனுக்குக் கற்பித்துக் கொடுக்கிறது. எங்கெங்கெல்லாமோ, எது எதற்கோ, எனக்கு உனக்கு என்று கிடந்து அடிபடுகிறார்கள், பிடுங்குப்பட்டுக்கொள்கிறார்கள், வேற்றுமை காட்டுகிறார்கள், ஆனால் அப்படிப்பட்டவர்கள் கடற்கரைக்கு வந்து விட்டால், அந்தக் கொடும் உணர்வுகள் அவர்களின் மனசை விட்டு எப்படியோ அகன்று விடுகிறது. இந்த உலகில் எல்லாமே நம்மைப் போலுள்ள எல்லா மனிதருக்கும் சொந்தம் என்ற உணர்வுகளுக்கு எப்படியோ அவர்கள் இவ்விடங்களில் அடி பணிந்து விடுகிறார்கள்.

இங்கே எவர் மனமும் சிக்கிமுக்கிக்கல் தேய்த்தாற்போல

செயல் படுவதுமில்லை - மனம் நெருப்புக்கசிவது போல ஆகிவிடுவதுமில்லை!

நந்தன் ஓர் கவிஞர்! ஆதலினாலே எதை அவன் நினைவில் எடுத்தாலும் அதைப் பற்றியே அவனுக்கு எல்லையில்லாத கற்பனை ஒட்டமாகத்தான் இருந்து கொண்டு இருக்கும். கடிவாளம் இல்லாத ஒட்டம் அது, எதையும் அவன் தடுத்து நிறுத்துவதில்லை. ஒடுகிற நினைவுகள் கடைசியில் நிர்வாண நிலையடைந்து, சக்திக்குள் விழுந்து மாய்ந்தாலும், அதைப்பற்றி எப்போதுமே அவனுக்குக் கவலையுமில்லை. இடம் பெயர்ந்து வந்திருக்கும் அவனைப் பார்த்து இந்தக் கடற்கரையில் முகம் தெரியாத மனிதர்கள் எல்லாம் சிரித்துக் கொள்கிறார்கள். இவனும் அவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டான்.

'ஹலோ' - என்று கூறி அவனுக்கு தம்மகையை அசைத்துக் காட்டிவிட்டு சிலர் போகிறார்கள்.

'காலைவந்தனம்' என்று ஆங்கிலத்தில் கூறிவிட்டும் நடை வேகத்தில் சிலர் போகிறார்கள். அதிலே அவனைக் கடந்து செல்கிற ஒருவர், தன்னுடன் பக்கத்தில் நடந்து வருகிறவருக்குச் சொல்வதில் இருந்து - அந்த ஒரு 'சொல்' மாத்திரம் இவன் காதில் அப்போது தெளிவாய் விழுந்து.

"Suffering"(துயரம்)

'நான் யோசனையோடு இதிலே வந்து தினம் தினம் இருந்து விட்டுப் போவதைப் பார்த்து விட்டு, இப்படியாக என்னை அவர்களித்து விட்டாரோ?

என்று அவன், அவர் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டதும் தன் மனதுக்குள் நினைத்தான்.

'எதையும் ஒழுங்காக மனதில் எடை போட்டுப் பார்க்கமுடியாத நிலையில் தான் இன்றைய ஒரு சூழலில் மனிதன் கிடந்த கொண்டு அவதியறுகிறான்.'

என்று அதையிட்டு அவனாலும் நினைக்க வேண்டியதாய் வந்தது.

உடனே அர்த்தமற்ற ஒரு ஊமைக்கனம், அவன் நெஞ்சத்தை அழுத்தியது, நிமிந்திருந்து கடலைப்பார்த்தான். அலைகள் ஒன்றை ஒன்று தூரத்தி வந்து பாறையில் மோதின. வானத்தைப் பார்த்தான். ஆகாய வீதியில் செந்திறக் கோடுகளும், பொன்திறக் கோடுகளும், பிரகாசிக்கத் தொடங்கின.

அவன் இருந்த இடத்துக்கு கொஞ்சம் தூர உள்ள 'பூ' மணலில் 'நாய்கள்' காற்றுச் சுகத்தை அனுபவித்தபடி படுத்துக்கிடந்தன. அந்த

நாய்கள் அனைத்தும் சுகவாழ்க்கை நடத்துகின்றன, என்று நான் அவன் என்னினான். அவ்வாறு அவன் என்னியதற்கும் காரணமும் இருந்தது.

சொறி பிடித்த தெரு நாய்களெல்லாம் இங்கே வந்து சேர்ந்ததோடு பொத்துப் பொத்தென்று கொழுத்திருப்பதுபோல அவனுக்குத் தெரிந்தது. சில நாய்களுக்கு சொறி மாறி வருகிறதையும் அவன் கண்டான். அதோடு அந்த நாய்களைப் பற்றிய சிந்தனை அவனுக்கு வளர்ந்தது.

கடற்கரைக்கு தினம் தினம் வந்துபோகும் அந்த வெளிநாட்டுக் காரியின் நினைவும் கூடவே அவனுக்கு வந்தது.

நாக்கால் சொண்டை ஈரப்படுத்தியவாறு திரும்பிப்பார்த்தான். அங்கே அவள் தொலைவில் வந்து கொண்டிருப்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

உப்புச் சுவையாய் வாய் அவனுக்குக் கரித்தது. ஊரிலுள்ள கடற்காற்றுக்குத் தான் உப்புச் சுவை அடிப்பது போல தெரியும்... ஆனாலும் இங்கே...?

இவையெல்லாம் தொலைத்து விட்டவைகளை தேடிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த மனத்தினது வேலைகள்தான்!

பார்வை அவள் மீதென்றாலும் அலைகின்ற நினைவுகள் அவனுக்கு.. மீண்டும் தன் மனத்தோடு புலன் ஒன்று சேர அவன் கவனம் முழுவதும் அவளிலே பதிந்தது.

தங்கள் வீட்டு நாய்களை பலர் கடற்கரைக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்களிடம் ஒரு கம்பு கையில் இருக்கும். அதிகாரமாய் நாய்களை அவர்கள் மிரட்டுவார்கள். அவைகளுக்குக் கட்டளையிடுவார்கள். நாய்களுக்கான குளிப்பு விளையாட்டு எல்லாமே, அவர்களது கட்டளைகளோடோதான் நடக்கும். மிருகங்களை மனிதன் அடக்குகிறான். அவனுக்கு ஆற்றிவு. எனவே கீழ்ப்படிந்து தானே அவைகளும் ஆக வேண்டும்?

இது ஒன்றும் புதினம் அல்லவே? ஆனால் அதிலே வந்து கொண்டு இருப்பவளின் மனப்போக்கு விசித்திரமானது. அவள் நாயுடன் பழகுகின்றவிதம் நந்தனுக்கு பார்க்க மிகவும் ஆச்சரியமாகவே இருக்கும். இவளைப்போல அவன் வேறு யாரையுமே தன் வாழ் நாளில் இதுவரை கண்டதேயில்லை.

இவளிடம் உள்ள குணம்:

எவ்வளவு பொறுமை, விட்டுக் கொடுப்பு, சகிப்புத்தன்மை! அது ஒரு மிருகமாக இருந்தும் அதன் உணர்வுகளை மதிப்பது!

அது எங்கு போகவென்று விரும்புகிறதோ அதன் வழியொத்து தானும் அதன் கூடவே பின் செல்வது. என்று இப்படியான அளவற்ற சுதந்திரம் அவளது செல்லநாய்க்கு. அவளைத் தொலைவில் கண்டதோடு மணவில் படுத்துக்கிடந்த நாய்களெல்லாம் ஏழுந்து நின்றன. அவைகளின் நுண்மையான பார்வை அவளிலே படிந்தது. எல்லா நாய்களும் அவளை விசாரிப்பது போலப்பார்த்தபடி அவளின் பக்கத்தில் போய் நின்றன.

அவற்றிலே ஒரு நாய், இரண்டு கால்களிலே தன் உடலை நிமிர்த்திக் கொண்டு நின்று தன் ஒரு காலால் அவளின் கையை மெல்ல தட்டிவிட்டு, அவளின் கையை நக்கியது. அவள் சூரியகாந்தித் தண்டு போன்ற தன் விரல்களால் அதைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

அவள் தன்னுடன் கூட்டி வந்திருந்த நாய் கழுத்துப்பட்டிக் கயிற்றுடன் அவளை இழுத்துக் கொண்டு தூரப்போனது. அவளை விட உயரம் குறைந்த நிழலிருக்கைக் கொட்டிலுக்குள்ளாலே அது போனது. அது போவதைத்தடுத்து அவள் நாயை தன் பக்கமாக இழுத்துக் கொள்ளவில்லை. அதன்வழிக்கே அதை விட்டு விட்டு, அவளும் தன் தலைக்குனிவோடு அதற்குள்ளாலே புகுந்து அதற்குப் பிறகாலே போனாள்.

நாய் அவளை அங்காலே உள்ள அடர் கொடிகள் படர்ந்து கிடந்த மணல் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டு போனது. ஒரு காலை உயர்த்தி, அதிலே கிடந்த குத்துக்கல்லின் மூட்டில் மூத்திரம் பெய்தது. இப்படியே அவளை அங்குமிங்கும் அலைக்கழித்து பல இடங்களில் அந்த நாய் மூத்திரமடித்தது. அதன்பிறகு கடற்கரையின் ஒதுக்குப் பக்கமாக அவளை இழுத்துப்போனது. அந்தப் பக்கம் சாதாரணமாய்க் கிடக்கும் அசுத்தத்தில் அதாலே போகவே அருவருப்பாயிருக்கும்.

ஆனால், அவள் அந்த நாய்க்கு இடம் கொடுத்து அதற்குப் பின்னாலே சென்றாள். பிறகு அந்தநாய், அசுத்தப் பெரும்பாழாய்க் கிடந்த அந்த இடத்தாலே வெளிக்கிட்டு அலை புரஞும் கரையருகே போனது.

அவளும் அதனுடன் போய் க் கொண்டிருந்தாள். இவ்வளவற்றுக்கும் அந்த நாய்ப்பட்டாளம் அவளின் பின்னாலேயே தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருந்தது.

செந்திறக் கூந்தலுடன், துயரங்களிலிருந்து விடுதலை தர வந்த தேவதையாக அந்த நாய்களெல்லாம் அவளைப் பார்த்தபடி, ஏக்கத்துடன் அவளைப் பின் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தன.

அங்கு நிற்கின்ற சனங்களுக்கெல்லாம் இது ஒரு பெரிய

புதினம்தான்! அந்தக் கும்பல் நாய்கள் வேறு ஒருவர் தன் நாயுடன் இங்கே வந்துவிட்டால், இவைகளெல்லாம் அவர் கூட்டிவரும் நாயை அங்காலே எங்கும் போக விடாமல் மறிக்கும். எல்லா நாய்களுமே அதிலே வரும் நாயைப் பார்த்துக் குரைக்கும். கடிபட்டுச் சண்டை போடும் அளவுக்கு கிட்டவாகப் போய் ரகளை பண்ணும். ஆனால் அந்த வெள்ளைக்காரியிடனும், அந்த நாயுடனும், எது வித குரோதமும் காட்டாது சினேகபாவத்துடன் அந்த நாய்கள் பழகும் விதம், எல்லோருக்குமே ஆச்சியியத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

இவ்விதம் மற்றவர்களின் பார்வைக்கு அவள் ஒரு விசித்திரமான பெண்ணாகத் தெரிந்து தன்னிடத்தில் அவர்களின் கவனங்களையெல்லாம் ஈர்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தாமரைப் பூப்போல பளிச்சென்ற ஆழகாகவும், மெலிந்து வாங்கிய வாகுள்ள பெண்ணாகவும் காட்சியளித்த அவளை, நெடுந்பல நாளாக நிற்கும் ஆசையோடு வாலிப் பிளையுகிற தான் பார்க்கிறார்கள்.

அவளின் பின் அசைவுகளில், தசைகளின் இருப்பைக்கண்டு கிழவர்களும் தான் கண்கூர்ந்தார்கள். சில நல்ல குணங்களின் மூலமாகவும் உடல் கவர்ச்சியின் மூலமாகவும் ஒரு பெண்ணைக் கானும் ஆணுக்கு, அவளுடன் கதைக்கவோ பழகவோ விருப்ப உணர்வு வந்து விடுவது இயற்கைதான்! இது எல்லா ஆண்களிடமுள்ள இயல்பானதோர் மனதிலைதான்!

அந்தப் பெண் போட்டிருந்த தொடை இறுக்கியதாயுள்ள கொறக்கட்டேயில் பிறாண்ட் ஜீன்ஸ் - அவளது உடல் வளைவு சழிவுகளுக்கு மிகவும் எடுப்பாகத்தான் இருந்தது. அவளது சிறு முலைகள் தளர்ந்து அடங்கியிருந்ததும்-நீலக் கடல்நிறம் போன்ற கண்ணாடி ஒளி வீசும் கண்களும், யாரும் அவளை கண்திமைக்காமல் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் போன்றே தெரிந்தது.

நந்தனும் தான், அவளின் உடலில் தெரிந்த கவர்ச்சித் தனத்தை ரசித்தான். அவளை முழுமையாக மறைக்காத ஆடைகளை ஊடுருவியும் அவன் கண்கள் பார்த்தது.

ஆனாலும், அவளைப் பார்த்து அவ்விதமாக ரசித்துக் கொண்ட தருணத்திலே இன்னும் அதே நேரம் ‘அவன்’ மூளைக்குள்ளே, ஒரு ‘பூச்சி’ பறந்ததைப்போல சிந்தனை ஒட்டமும் ஒருபக்கம் சிறகடித்துப் பறந்ததாய் இருந்து கொண்டிருந்தது.

இதன்மூலம் சில விசாரிப்புகள், அவன் மனத்துக்குள்ளே தொடர்ந்து எழுந்தன.

உலகத்தின் நான்கு திசைகளில் -இவன் எந்தப்பக்கமிருந்து

வந்திருப்பாள்..?

இந்த நாயைத் தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டு திரிந்து, தன் பொழுதை அதனுடன் சேர்ந்து அவள் போக கிக் கொண்டிருப்பதற்கான காரணம்..?

'இதைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டு பிரசித்தமான நாவல் ஏதும் அவள் எழுத முனைகிறாளா..?' :- என்று இப்படி யெல்லாம் அவன் தனக்குள் சிந்தித்தான். என்றாலும் இவைகள் அவனுக்கு முனையைக் குடையும் ஒரு புதிரான யோசனையாக இல்லை.

ஆனாலும் அவனைப் பின் தொடரும் அந்த நாய்க்கும்பலின் செய்கைகள், ஆழமாக அவன் மனத்தில் ஓர் ஏர்போல் உழை ஆரம்பித்தது.

இவ்விதத்தில் அவன் சிந்தையில் சில உண்மைகள் வெளிச் சமிட்டன. மனிதன் என்பவனுக்கு சில எதிர்பார்ப்புகள் நிச்சயம் எப்போதும் இருந்து கொண்டே இருக்கும். தன் ஆசைகளை அடைய எப்போதுமே அவன் முயற்சிக்கிறான். அது தனக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென ஏங்குகிறான்.

மனிதனுக்கென்று இல்லாமல் மிருகங்களுக்கும் இந்த ஏக்கம் உண்டு. அவைகளும் விரும்பியதை அடைய ஏக்கத்துடனேதான் அலைகின்றன.

இது உண்மையேதான்!

இங்கே நான்-காணும் காட்சியில் - அது உண்மையென்றுதானே நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வாறு அவன் நினைத்தான்!

மனிதன் மட்டும் தான் தன் சுதந்திரத்துக்காக ஏங்குவதில்லை, மிருகங்கள் பறவைகள் என்று, எல்லா ஜீவன்களுமே இந்த சுதந்திரத்தை தாம் அடைய வேண்டுமென்றே விரும்புகின்றன.

இது பார்க்கப்போனால் உலகத்திலுள்ள படைப்புகள் எல்லாவற்றிலுமே இயல்பாக உள்ளதோன்றுதான். மரம் செடி கொடியிலிருந்து எல்லா ஜீவராசிகளும் சுதந்திரமாக தமிழை நிலைநிறுத்திகொள்ளத்தான் முனைகின்றன.

என்று இவைகளைல்லாம் அவன் நினைவில் மீண்டும் திரும்பத்திரும்ப வந்துகொண்டிருந்தபோது, அதுவே அவனுக்கு ஒரு விசையை அழுத்திக் கொள்ளுத்தி விடுவதற்கான பொறியாய் அமைந்தது.

சுதந்திரமில்லா ஒரு அடிமை வாழ்வில் மனிதன் என்பவனுக்கு எது மகிழ்ச்சி? என்று அந்த இருக்கையில் இருந்தபடி அவன் ஒரு முறை வாய் விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டான்.அந்த நினைப்பே சில கணம் அவனுக்கு ஆயிரம் கால்களோடு இருந்து அசைந்து கொண்டதாய் இருந்தது.

கடல் திரைகள் ஒங்கி உயர்ந்து அடித்தன. அலைநீர் கரைக்கு மேல் மணல்வரை புகுந்தது. நீட்டித்திருந்த மணல்வெளியெல்லாம் தங்கநிறச் சூரிய ஒளி மிருதுவாய் விழத் தொடங்கியிருந்தது.

ஒளி பட்டவுடன் அலைகள் மின்னியது. ஒரு தையல் கண்ணியை தவறவிடுமாப்போல் நேரம் அவனுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தது அவன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து தன் வீட்டுக்குப்போகவென நடையைத் தொடங்கினான்.

அவன் போகும் பாதையருகே சவர்களுக்குப் படர்ந்து கிடந்த கொடிகள் மலர்க்கோலம் பூண்டுகிடந்தன.

பார்க்கப் பிசாசகள் போன்றுதான் தாடிமீசை சகிதம் அந்தக் கறுத்தநிறக் குரங்குகள்! அவை மலர்ச் செடிகளின்மேலே உள்ள மின்சாரவயர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு, வயிற்றில் தொங்கியுள்ள தம்குட்டிகளோடு போய்க்கொண்டிருந்தன.

அவன் வீதிமுடக்கில் வந்து திரும்பியபோது - இளம்தளிர் மினுக்கும் அரச மரத்தின் கீழ் விஸ்வரூபம் தரும் புத்தபிரான்து சிலையைப் பார்த்துக்கொண்டு போனான்.

புத்தர் சிலைக்கு அருகே நின்ற பூ மரம் 'புத்தபாஞ்சலி' செய்திருந்தது. அந்த பூமரத்திலிருந்து சிறிய பறவையின் அற்புதக்குரல்.

'நீ இங்கே, எங்கிருக்கிறாய்..?'

என்பது மாதிரி அவனுக்குக் கேட்டது. இதையெல்லாம் பார்க்கவும் கேட்கவும் மனம் அவனுக்குச் சாந்தமாயிருந்தது. என்றாலும் அந்த மனமைதி நெடுநேரம் அவனுக்கு நீடிக்கவில்லை. அவன் திடுக்கிட்டுப் பயப்படும் அளவுக்கு அந்த வீதியிலே நின்ற நாய் ஒன்று -அவனை நோக்கி வெகுவாக குரைத்த வேகத்துடன் வந்து கொண்டிருந்தது.

**வீரசௌரமண்சாரி
(கார்த்திகை -2007)**

தலைப்பிடப்படாத சித்திரம்

ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு என்று, அவ்விதம் வரிசையாக உட்கார்ந்திருப்பதாக அந்த நாய்களின் சித்திரம் தீட்டப்பட்டிருந்தது.

அந்த நாய்கள் நான்கும் உருவ அமைப்பில் ஒன்றைப்போல மற்றையது இல்லை. சித்திரத்தில் நடுவே உள்ள அந்த இரண்டு நாய்களும், நான்கு வளர்ந்து செழித்த நாய்கள். அடுத்த இரண்டும், பெரும் செழிப்பற்ற சமச் சீரான நாய்கள். எனினும் பொதுவான ஒற்றைத் தன்மையான வெளிப்பாட்டு நிலையில் தான் அவைகளின் உருவங்கள் அதில் வரையப்பட்டிருந்தன. அவைகள் இயல்பான அதன் பழக்கத்திலிருந்து, உருமாற்றம் பெற்றிருந்தன.

இது யதார்த்தத்திற்கும், யதார்த்தமில்லாததிற்குமான இடையிணைப்பு : - என்றுதான் அந்தச் சித்திரத்தைப்பார்த்து நான் மனதில் எடுத்துக் கொண்டேன்.

எதையும் நாக்காலே நக்கிக் குடிக்கும் 'நாய்கள்' - 'பியர்' என்ற மது நிரம்பிய கண்ணாடிக் கைப்பிடிக் குவளைகளை கையில் வைத்திருப்பது மாதிரி வரையப்பட்ட சித்திரம்தான் அது.

மிருகத்தின் கால்கள் கைகளாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளின் கைகளிலுள்ள கிளாசுகளில், பியர் 'நுரை' பொங்கி வழிகிறது.

எற்கனவே 'போதை' ஏறிய நிலையில் அவைகள் உள்ளது மாதிரியாகத்தான் பார்க்கும்போது விளங்குகிறது. அவைகள் போதை

வளர்ச்சியின் உச்சத்தை எய்தியிருக்கின்றன. போதை வெறியின் தீவிரம் மிகுந்த உச்சக் கட்டத்துக்கு அந்த நாய்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வண்ணங்களின் அடர்த்தியை மொழியில் கொண்டுவர அதிக சிரத்தை எடுக்கவேண்டியதே இல்லை.

'குடிப்பழக்கம் உள்ளவர்கள் உள்ளார்ந்த நிலையில் இந்தச் சித்திரத்தைப் பார்த்து தங்களை மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும், என்பது சித்திரக்காரரினது நோக்கமாக இருக்கலாம். இந்தச் சித்திரத்தின் உச்சம் அதைப் பார்த்து ஒருவர் சிரிப்பதற்காக அல்ல. மனதுக்குள்ளே தங்களைப் பற்றி ஒவ்வொருவரும் பேசிக் கொள்வதற்காக. இந்தச் சித்திரக் கலைகளுனின் திறமைத் தந்திரங்கள் உட்கார்ந்து பார்த்து பொழுதைக் கழிக்கும் சித்திரங்களை விட மேலானது - என்று இவைகளையெல்லாம் என் மனம் எண்ணியது.

விலங்குத்தனம் கொண்ட குடிப்பழக்கத்தை விலங்குகளிடமே விட்டு விடும் தீப்பு அபாரம்! குடிப்பதை ஷேக்ஸ்பியர், 'ஹாம்லட்டில்' வேகமாக அழுத்திச் சொல்லியது போல் சொல்லாது, நாய்களை வைத்து, இப்படி இருக்கக் கூடாது என்று அதை வேரோடு பிடிந்கிப் போட எடுத்த இந்த முயற்சி சிறந்ததுதான்!

இந்தச் சித்திரம் ஒருவரின் மனதை மாற்றும் வழிக்கு வேக மெடுக்கவே செய்யும்! என்று நான் நினைத்தேன்.

உயிர் முச்சை உள்ளே இழுத்துக் கொண்டு, " இந்தச் சித்திரத்தை இங்கே என் அறையில் யார் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள்!" - என்று என் மனைவியைக் கேட்டேன்.

"உங்கள் மகன்தான்....!" என்றாள் அவள்.

"அவருக்கு விளங்காதது ஒன்றை நான் எடுத்து அவருக்குச் சொல்லப்போனால் அது எனக்குப் பெரிய முட்டாள் தனமாகத்தான் போகும்"- என்று நான் உரத்தசத்தமாக இதைச் சொன்னேன்.

என்மகனுக்கு, என்மனதிலையும் உடல் நிலையும், எப்படித் தெரியும்? நான் ஒரு குடிகாரன்தான்! ஒத்துக்கொள்கிறேன்! ஆனாலும் என் வார்த்தைகளில் பொய்யில்லை!

அது யாருக்காவது தெரியுமா?

பல ஆண்டுகாலமாக ஒவ்வொருநாளும் நான் மதுவைக் குடித்து வருகிறேன். நான் குடிகாரனாகி இது எனக்கு முப்பதாவது வருடம், என்று நான் இதை சரியாக கணக்கும் வைத்திருக்கிறேன். என்னதான் செய்வது? எனக்கு மகிழ்வுடன் இருக்க எப்போதும் குடிக்க வேண்டியதாகத்தான் நிலைமை இருக்கிறது.

இந்த வகையில் ‘மருந்து’ உட்கொள்ளும் நோயாளிக்கும் எனக்கும் வித்தியாசம் ஏதும் இல்லவே இல்லை. என்னுடன் பழகிய நண்பர்களில் பாதிப்பேர் குடிப்பழக்கத்தால் மரணமுற்று விட்டார்கள். நான் அவர்களைப் போல ஆகாது விட்டிருந்தாலும் குடி என்னைப் பாதி மரணமுற்றவனாகவே இன்று வைத்திருக்கிறது. ‘சில வேளைகளில் நான் முழுவதுமாக இறந்துவிடுவேனோ? என்று என் நிலையை அப்படியும் எண்ணிப் பயப்படுகிறேன்.

என்றாலும் என்னளவில் மது என்பது இன்று ஒரு மருந்தாகவே எனக்கு இருக்கிறதை, என்னாலும் சொல்லக் கூடியதாய் இருக்கிறது. தினசரி இரண்டு மூன்று ‘பெக்’ -அளவு விஸ்கியாவது எனக்குக் கட்டாயம் குடிக்கத்தான் வேண்டும்.

“உங்களுக்கு உது கட்டாயம் வேணும்தான் என்றால் இதைக் குறைத்துக் கொஞ்சமாகவேனும் குடியுங்களன்.” -என்று என் மனைவி ஒவ்வொருநாளும் என்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறதன்மையுடன் புத்திமதி சொல்கிறாள்.

“இது ஒரு மருந்து மாதிரித்தான்..! இத அளவு கணக்கா நீங்கள் எடுக்க வேணும்!”

அவள் சொல்வதில் எவ்வளவு உண்மை அடங்கியுள்ளது! ஆனாலும் என்னை, மகிழ்ச்சிக்குள்ளாக்கும் வாழ்வோடு பிணைக்கிற மதுவை நான் தேவைக்கதிகமாகவே நாடத்தொடங்கிவிட்டேன்.

காரணம், அப்போதுதான் என் மகிழ்ச்சிமுடாமலிருக்கும்!

சில தைரிய மனம் படைத்தவர்கள் கொஞ்சமாகக் குடிக்கிறார்களாம். ஆனால் அவர்களின் நிலை, எனக்கென்றால் பொருந்தாததாய்த்தான் இருக்கிறது. என் மகிழ்ச்சிக்கான ஊற்றுக்கண் குடிப்பதன் மூலமே திறக்கும் என்பதால் என்நேரமும் எனக்குக் குடிக்க வேண்டியதாய்த்தான் போய் விட்டது.

குடிக்காத தினங்கள் எனக்குக் கடுமையான தினங்கள். அதைக் கடந்து போவது எனக்குச் சிரமமாகவே இருக்கிறது. குடிக்காத நேரமெல்லாம் எனக்குத் துக்க உணர்வு கவிகிறது. மகிழ்ச்சிக் கோடு அழிந்து விடுகிறது. யாருடனும் நான் அப்போது பேசுவதில்லை. உறக்கம் இல்லை. துயரம் என்னில் சிமெண்டைப் போல் இறுகிவிடுகிறது. ‘சுவாசம்’ ஒழுங்காக இல்லை. இந்தத்துயரம் மேலும் வளரவே செய்கிறது.

காரணம், நான் மதுவைத் தள்ளி வைத்ததுதான். நான் மதுவைத் தள்ளி வைக்க அது என்னைப் பல உலகங்கள் தள்ளி வைத்தது

போல் செய்துவிடுகிறது.

குடித்தால் நான் நெரிசலுள்ள கூட்டத்தில் இருக்கலாம். நண்பர்களுடன் சகஜமாக உரையாடலாம். மன ஆறுதலுடன் தூங்கலாம். விழாக்களிலே கலந்து கொள்ளலாம். கவனச் சிதைவு வராது. சலிப்பு வராது. சீற்றங்கள் இல்லை. குறைந்த பட்சம் ஒரு மன ஆறுதல். ஒரு நிவாரணம் கூட, என்றுஎனக்குத் தோன்றும்.

இப்படியான என் நிலைமை யாருக்காவது விளங்குமா? என்றாலும் என் மனப்போராட்டங்களை சொல்ல விரும்பும் கடையை பல பாகங்களாகப் பிரிக்கிறேன். என் மனத்தில் உள்ள துன்பத்தை நான் இறக்கி விட வேண்டும். இப்போது ஒரு ‘பெக்’ அளவு விஸ்கி எடுத்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வளவற்றையும் பூண்போல தனியாக இறந்தா நான் சொல் லிக் கொண் டிருக் கிறேன்? என் மனைவி, நான் இருக்கும் அறையின் வாசலடியில் நின்று உள்ளே எட்டிப்பார்க்கிறாள். “என்ன... என்ன...?”

என்று நான் அவளைப்பார்த்துக் கேட்க, “ நேரத்துக்கே இண்டைக்குத் துவங்கியாயிற்றா?” என்கிறாள் அவள்.

“ உன் பாட்டுக்கு நீ் போவன்...” என்று உடனே நான் சொல்ல, “அதுதான் சொல்லத் தெரியும் உங்களுக்கு..” என்று உடனே அவளிடமிருந்து பதில்வருகிறது. “வேற என்னத்தைத் தான் சொல்ல வேணும் என்கிறது உன்ற விருப்பம்..?” என்று அவளை நானும் கிண்டிவிட்டேன்.

“அந்தச் சித்திரத்தை நீங்க பார்த்தியளா?”

“என்ன நரகம் அது..”

“குடிக்கிற பழக்கமும் ஒருநரகம் மாதிரித்தானே? குடிச்சால் மிருகங்கள் மாதிரி மனிசனும் மாறுவான்.”

“ அப்படியே ..?” - நான் புருவங்கள் நெரிய சற்றுக் கோபத்துடன் சொன்னேன்.

“ஓம்தானே.. அந்தச் சித்திரத்தில் உள்ளது, நீங்களும் உங்கட இரண்டு அங்கிளமாரும், உங்கட நெருங்கின அந்தச் சினேகிதருமாம்!”

“ஆமோ.. அப்படியே இதையெல்லாம் ஆர் உன்க்ருச் சொன்னது?”

“உங்கட அருமை மகன்தான்!....” இதைப் பணிவான குரலில் எனக்குச் சொல்லிய கையோடு, மனைவி போய்விட்டாள்.

நான் நாய்களைப்பார்த்தேன். அந்த நாய்களில் என் மனைவி

செல்லிவிட்டுப் போன அங்கிள் மார்களான அந்த இருவரும் யார்? மிகுதியாயுள்ள இரண்டு நாய்களிலும் என் நண்பர் அதிலே யார்?

எஞ்சியுள்ள அந்த ஒருநாய்- சீ- நாயைப் போலவா நான் சரிதான்! அதுகிடக்கட்டும் ஒருபக்கம்!

நான் அவைகளிலே யார்? - என்று இப்படியாயெல்லாம், எனக்கு உள்ள வெறியோடு நான் மனம் குழம்பினேன்.

எனினும் என் நினைவு அடுக்குகளிலிருந்து நான் கண்டு பிடித்துக் கொண்டது எனக்குச்சரியென்றே மனதுக்குப்பட்டது. எங்கள் நால்வரினதும் உருவத்திலிருந்து உடலின் நிறம்வரை ஒருவரைப்போல் ஒருவர் இல்லாது வித்தியாசங்கள் இருந்தன. அதே விதத்தை அந்த நாய்களிலும் உள்ள உருவாமைப்பிலும், வித்தியாசப்பட்ட அவைகளின் குணத்திலும், பொருத்திப் பார்க்கலாம் என்றவாறு எனக்குத் தெரிந்தது.

அவற்றுள் ஸ்பானிய இனத்தைச் சேர்ந்த நாயைத்தான் 'டேவிட்' அங்கிளின் நடவடிக்கைகளுக்குப் பொருந்தவதாக நான் மனதில் எடுத்தேன். அவர் ஒரு சுருட்டுப் பிரியர், அவரைப் போலவே அந்த நாயின் கடைவாயிலும் கிடந்து சுருட்டுப் புகைந்தபடி இருந்தது. வாயில் சுருட்டுடன் அவர் சிரிக்கும் அந்தச்சிரிப்பு, இந்த நாயிலும் காணப்பட்டது.

பஞ்சப்பெட்டி மாதிரி தலைமயிர் முழுக்கவும் அவருக்கு வெள்ளை. அவ்விதமே நாயின் பிரடிப்பக்கமும் தும்பைப் பூப்போல வெள்ளைமயிர் அடர்த்தியாயிருந்தது.

டேவிட் அங்கிளது குடும்பவாழ்வும் குடித்ததினால்தான் அவருக்கு நாசமாகியது. விவாகரத்துப் பிரச்சினையே அதன் மூலமாக உருவாகியதை நான் அறிவேன். அவரும் நானுமாக குடித்துக்கழித்த இருக்கள் அதிகம். அவர் சினிமா தியேட்டரில் மனேச் சர் வேலைபார்த்தவர். மீசையும் உடற்கம்பீரமாக எவருக்கும் அவரைப் பார்க்க பயம் ஏற்படக்கூடிய விதமாக நின்று, புதுப்படம் தியேட்டரில் ஒடும் போதெல்லாம் வரும் சனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி தியேட்டர் நிர்வாகத்தில் திறமையாகச் செயல்பட்டார்.

அவரின் தொழில் முறைக்கு பிரமுகர்களும் நண்பர்கள் ஆனார்கள். அவர்களில் நஞ்ச மனம் கொண்டவர்களிடமும் அவர் நட்புக்கொண்டார். அவர்களையும் வீட்டுக்குவரவழைத்துக்குடித்து விருந்தும் வைத்தார். அவர் மனைவியும் அழகானவர். நவநாகர்கி பழக்கங்களில் ஊறியவர். அவள் வீட்டுக்கு வந்த விருந்தாளி

ஒருவருடன் தகாத உறவு கொண்டாள். ஒருநாள் கணவரிடம் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிப்பட்டாள்! அந்தேரம் டேவிட் அங்கிள் நல்ல மது வெறியில் இருந்தார். அவளைக் கொலை செய்யும் ஆத்திரத்தில் குளியலறையில் அவளைக் கொண்டுபோய் தண்ணீருக்குள் மூச்சுமுட்ட அவளை தொட்டிக்குள் வைத்துமுங்க அழுத்தினார்.

அந்த நேரத்தில் ஏதோ மின்னலைப் போல ஒரு யோசனை-வந்து மூளையில் அவருக்குத் தட்டுப்பட, உடனே அவளை ஓன்றும் செய்யாமல் விட்டு விட்டார். இதன்பிறகு விவாகரத்துப் பெற்று இருவரும் ஆளையாள் பிரிந்து சென்றார்கள்

அதன் பிறகுடேவிட் அங்கிளுக்கு வாழ்க்கை கசந்தது. அந்தக் கசப்புணர்வு அவரை வெறி முறியாமல் குடிக்கும்படி ஆக்கிவிட்டது. அதனால் குடித்துக் குடித்தே பிறகு வருத்தமும் வந்து அவர் இறந்தார்.

அவர் இறந்ததை இப் போது நினைக்கவும் அந்த மனவேதனையைக் குறைக்க கொஞ்சம் கிளாசில் மதுவை வார்த்துக் குடிக்க வேண்டும் போல எனக்குத் தவிப்பாக இருந்தது.

சிலரக மதுவை கிளாசில் வார்த்து வைத்தால் அது எப்போதும் தன் மெளனமான நிலையைக் காட்டிக்கொள்ளும். ஆனால் சோடாத் தண்ணீரை அது உள்வாங்கினால், மெளனம் கலைந்து உருஞ்சிவிடும். அதைக் குடிப்பவர்க்கு வரும் அதிர்ச்சி இன்பம்! வெறியாக மாறி, கிறு கிறு வென்று அவரை தூக்கிக் கொண்டு எங்கெல்லாமோ பறக்கவைப்பது போல இருக்கும்.

நான் டேவிட் அங்கிளின் கவலையால் ஒரு பெக் வில்கி கிளாசில் வார்த்து, அதை அடித்தேன். மீண்டும் அந்த நாய்களின் சித்திரத்தைப் பார்த்து சிதறியது என் மனம்.

அதிலே வயது முதிர்ந்த பளுப்புப் புள்ளிகளிட்ட மஞ்சள் நாய்! பின்னாங்கால்களின் மீது நிமிர்ந்ததாய் அமர்ந்து முக்கை உயர்த்தி கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு, கொஞ்சம் சலிப்பின் காரணமாக மதுக்கோப்பையை கையில் வைத்திருந்தபடி மேலே நடச்திரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த நாயைப் பார்த்துக் கொண்டு நினைவில் என் அடுத்த அங்கிளின் பழக்கங்களையும் அவரின் செய்கைகளையும், ஒரு குறும் படம் போல மனத்தில் ஒவ்விட்டுப் பார்த்தேன்.

சிரிப்பு வந்தது. தனியே கொஞ்சம் நானே சிரித்தேன். ஒரு நண்பனைப் போன்று மதுவும் ஒருவரின் தனிமையைக் கலைத்து இனிமையாக உறவாடுகிறது, என்பதைப் போல எனக்கு விளங்கிற்று.

என் அடுத்த அங்கிள் முறையானவரை ஞாபகத்தில் நான் எடுத்ததும், அந்த நினைவுப் பாதையில் தொடர்ந்து நான் நடக்கத்தொடங்கினேன்.

‘ஜெயம்’ அங்கினுக்கு டேவிட் அங்கிளைப் போல பெரும் வசதியில்லை. தொழிலில் அவருக்குக் கிடைத்த ஊதியமும் சொற்பம் மூன்று பெண் பிள்ளைகளின் பொறுப்பு வேறு அவருக்கு. மூன்று பெண் பிள்ளைகளுக்கும் திருமணம் செய்துவைத்து அவர்களை படி இறக்கியும் விடவேண்டுமே? இதனால் மனக்கவலையும், குடும்பக்கஷ்டமும் அவரைப்போட்டு வாட்டின. சொந்தங்களிடம் அவர் போவார்.

பாவம் மனுஷன்! பிள்ளை குட்டிக்காரன்! என்று அவர்களும் இவருக்கு உதவினார்கள். நிலைமை அவருக்கு இவ்வாறெனினும் குடிப்பழக்கம் அவருக்கு இருந்தது.

நான் வீட்டிலே ஒரு ‘பார்’ மாதிரி மதுப்புட்டிகளை அடுக்கி வைத்துக்கொண்டு, அவற்றின் பலவகைருசிகளையும் அனுபவிப்பது அவருக்குத் தெரியும்! தகுந்த நேரத்தில் என்னிடம் சென்றால் தனக்கும் வாசிப்படும் என்பதையும் அவர் அறிந்து கொண்டார். இதனால் நகந்தி நகந்தி என் நேரத்திற்கு அவர் வருவார்.

குடிப்பழக்கத்துக்கு அடிமையானவன் கெஞ்சிமன்றாடிக் குடிக்கத்தான் செய்வான். இதற்காக அவன் எதையும் இழக்கவும் தயார்தான். இதோரு பரிதாபம்!

அவர் வாடிய முகத்துடன்வர, எனக்கும் கவலைதான்! எனக்கும் கதைத்துக் கொண்டு குடிக்க ஆள் வேணுமே?

கள்ளுக்குப் புருஷன் கதை என்பார்கள். கதைத்துக்கதைத்துக் குடித்தால்தான் கள்ளும் செமிபாடு அடையும் என்பார்கள். கள்ளுக் கொட்டிலில் சூத்துப்பாட்டோ சினிமாப் பாட்டோ நன்றாக ஒருவர் பாடினால், அவருக்கு ஒசிக் கள் கிடைக்கும். இப்படித்தான் ஊரிலே, கள்ளுக்கொட்டில் வழியே - கள்ளுக்குடி. அங்கிள் எப்போது வந்தாலும் சிரித்த முகத்தோட அவரை நான் “வாங்கோ வாங்கோ..” - என்று அன்புடன் அழைத்து அவரை என் அறைக்குக் கூட்டிப்போவேன். அவருக்கு நான் முழுப்போத்தல் சாராயத்தை எடுத்து முன்னாலே வைப்பேன். களைத்தமுகம் அவருக்குப் போத்தலைக் காணவும் தெளி வடையும். உடனே நானே அவருக்கு முதல் கிளாஸ் ஊற்றிக் கொடுப்பேன். அதைக் குடித்ததும் அவர் ஏவறைவிடுவார். இதன்பின் அந்தப்போத்தலில் உள்ளது முழுக்க அவர் பாடுதான். வெளுத்து வாங்குவார்.

அதோடு அவருக்கு வீட்டுக்கவலைகள் மறந்து விடும். தான் கலரியில் இருந்து பார்த்த பழைய சினிமாவைப் பற்றியெல்லாம் அலட்டுவார். படிக்கும் காலத்திலே அவர் சிறந்த விளையாட்டுவீரன். அதனால் நெப்போலியன் என்ற பட்டப்பெயரும் அவருக்கு இருந்தது. அதையெல்லாம் வெறிஏற அவர் கதை கதையாகச் சொல்வார். நானும் பொழுதைப் போக்க அவர் சொல்வதைக் கேட்டபடி இருப்பேன். இரவு வேளை அவர் என் கூட குடித்தால், ஐன்னலுக்கு வெளியே தெரியும் வானத்தை அண்ணாந்திருந்து பார்த்தபடி இருப்பார். அதனால் இந்த நாயக்கும் அவருக்கும் வலுபொருத்தம்தான் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டேன்.

அவர் ஜெயம் அங்கிளின் மூன்று பெண்பிள்ளைகளும் ரோஜாப்பூபோல நிறமும் வடிவும். அவர்களுக்கு லக் - அவளவு யளுக்கு வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையைள் வந்து சீதனம் ஒரு சேமும் வேணாம் என்று சொல்லி கலியானம் முடித்து அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அவர்கள் போன பிறகு தன் மனைவியோடு சேர்ந்து அங்கினும், வெளிநாட்டிலுள்ள பிள்ளைகளிடம் பிரச்சினையில்லாமல் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டார்.

ஆனாலும் வெளிநாடு போனவர் இன்னும் அந்தக் குடிப்பழக்கத்தில் தான் இருக்கிறாராம்! குடித்துக் குடித்து ஈரல் வெந்து, அறுவை சிகிச்சை அவர் செய்து கொண்டதாகவும் எனக்குத்தகவல் கிடைத்தது.

அவர்பாடு அப்படி! உறவென்று எனக்கு உள்ளவருடன் நான் சேர்ந்திருந்த ஒரு காலம் நான் நல்லமனச் சந்தோஷமாயிருந்தேன். இன்றோ அவர்களையெல்லாம் பிரிந்து நான் ஒரு தனியன்! என்பதாக எண்ணி, என்மனம் வெகு துக்கப்பட்டது.

அத்துண்பத்தை நீக்க - குடிக்கக்கொஞ்சம் குறைவாக ஊற்றி எடுத்துக் கொண்டேன். அந்தசிப் அடித்ததோடு என் நண்பர் தேவராசாவை நினைத்து அவருக்கும் பொருத்தமான அந்த நாயைப்பார்த்தேன்.

அந்த நாய் கையிலே ஒரு முழுப் போத்தலை வைத்திருந்தது. போத்தலைக்கையில் அது இறுக்கிப் பிடித்தபடி இருந்தாலும் குடித்ததை அது வாந்தி எடுத்துக் கொண்டிருந்தது. மூஞ்சி களைத்திருக்கும் அதன் நிலை பரிதாபமாயிருந்தது.

என் நண்பர் தேவராசாவின் நிலையும் இதேபோலத்தான்! அவரது உறவினர்களெல்லாம் அவரை வெறுத்தார்கள். ‘சபை குழப்பி

இங்கையும் வந்திட்டுது' என்று தங்களது நல்லது கெட்டது போன்ற காரியங்கள் நடக்கும் போது அவரைக் கிடிடப் பேசித் தூரவைத்தார்கள்.

ஆனால் எனக்கும் தேவாவுக்கும் நன்றாய் ஒத்துப்போனது. அவர் ஒன்றையே திரும்பத்திரும்பச் சொல்லி அலட்டினாலும் எனக்கு எளிச்சலில்லை. எனக்கும் அவரைப்போல வெறிதானே? அவர் சொல்வதை சிரித்தபடி கேட்பேன்.

மதுஎவ்வளவு பொறுமையையும் கூட மனுஷனுக்குத்தருகிறது என்றதாய் அவ்வேளை நான் நினைப்பேன். தேவராசா என்னோடு வீட்டிலிருந்து குடித்தால் என் மனைவிக்கு அது பிடிப்பதில்லை.

"அவர்குடித்துச் சுத்தியெடுத்து வீட்ட நாறவைச்சிட்டுப்போக நானே கழுவறது?" என்று எனக்குச் 'ஷல்லடி' வார்த்தகளைப் போடுவாள்.

'சரி நீ கழுவ வேண்டாம்! நான் கழுவறன்!' - என்பேன்நான். ஆனாலும் அப்படிச் சொல்லுவதோடு நான் சரி! பிறகு நான் சொன்னதுபோல் செய்வதில்லை. வெறியில் போய்ப்படுத்துவிடுவேன்.

நான் வெறிமுறிய ஏழும்பிப்பார்த்தால். வீடுகுத்தமாக இருக்கும். சாராய் நாற்றம் போகக் சந்தனத்திரி புகைவிட்டபடி இருக்கும்.

நான் அதைப்பார்த்துக்கொண்டு மௌனமாக இருப்பேன். சாம்பிராணி மணம் எனக்குத் தலை இடிக்கும். அடுத்தப்பாட்டம் தொடங்கத்தான் வேணுமென்கிறமாதிரி, சதுரமெல்லாம் எனக்கு நடுங்கும்.

குடித்துச் சுத்தி எடுத்ததால், தேவராசா என்வீட்டுப்பக்கம் சிலநாளுக்கு வரார். இனி எங்காவது எப்பொழுதாவது, அவரை நான் சந்தித்தால்தான், மீண்டும் அவரை இங்கு வரச் சொல்லி குடிப்பதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பமுண்டு.

இப்போது கொஞ்சம் தளம்பலான வெறி எனக்கு. என்னைப் போன்றுள்ள அந்த நாயைப் பார்த்தேன். அந்த நாய்க்கு முகம் சோகம்தான்.

நான் யாருடைய துன்பக் கதையையும் கேட்டால், எனக்கு நடந்ததாக நினைத்துத் துக்கிப்பேன். இந்தக்குணம் பரம்பரையாய் வந்ததோ என்னவோ?

என் அம்மாவும் இப்படித்தான்! அயல் வீட்டுப் பெண்கள் வந்து தங்கள் கஷ்டம் கவலைகளைச் சொன்னால், சமையலை நிறுத்திவிட்டு கேட்டுக் கொண்டிருப்பார். அவர்கள் போன பிறகு அந்தக் கஷ்டத்தையெல்லாம் தான் பட்டுக் கழித்த மாதிரி

கவலையோடு இருப்பார். சின்னனிலே அம்மாவின் இந்த நடவடிக்கைகளைப் பார்த்து எனக்கும் இப்படி ஆகி விட்டதோ என்று தான் நான் இப்போ நினைக்கிறேன்.

குறைப்போத்தல் விஸ்கியும் காலி. சோடா மாத்திரம் அரைவாசி போத்தலில் மிஞ்சிருயிந்தது. இன்னும் எனக்கு குடிக்க வேணுமாப்போல இருந்தது. ஆனாலும் அந்த நாய்களைப் பார்த்தபடி யோசித்தேன்.

இனி இந்தக் குடியே எனக்கு வேண்டாம் போல இருந்தது. மனைவியைக் கூப்பிட்டேன். "என்ன நேரமும் போகுது.. சாப்பிட்டு கொஞ்சம் இனி நீங்க படுக்கிறேல்லயே..." - எப்போதும் தான் நிற்கிற என் அறைவாசல் பக்கம் அவள் வந்து நின்றாள்.

அவளுக்கு நித்திரைக்களை.

"நாளைக்கிருந்து இனி எனக்கு இந்தக்குடி வேண்டாம் எல்லாம் நான் நிப்பாட்டப்போறன்.." என்றேன் நான்.

"சரி!" என்றாள் அவள், ஒரு உணர்ச்சியுமில்லாமல்.

"என்ன அப்பிடி நான் சொல்லுறந், நீ ஒரு உணர்ச்சியுமில்லாம சரி எண்டு மட்டும் சொல்லுறநாய்?. நீயும் நான் எடுத்த முடிவைப்பற்றி ஏதாவது சொல்லத் தானே வேணும்..? ஏதாவது உன்றயும் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லன்.." - என்று நான் அவளுக்குச் சொன்னேன்.

"குடிய விட்டா உங்களுக்கு நல்லம்தானே? உங்கட உடம்புக்கும் நல்லம்தானே?" - இப்போதும் அவள் இதை ஒரு உணர்ச்சியுமில்லாமல்தான் சொன்னாள்.

பிறகு அவள் சொன்னாள்

"அதோட என்னத்துக்கு இந்தச் சவக் குடி! இந்தச் சவத்தைக் குடிச்கக் குடிச்சு உடம்புக்கு என்ன பிரயோசனம்? உதால உங்களுக்கு வருத்தம் கிருத்தமும் வந்து பிறகு துலைச்சிடுமே? உங்க ஆஸ்பத்திரிவழிய நீங்க ஒருக்காப் போய்ப்பாருங்களன்? உதுகளைக் குடிச்கக் குடிச்சு வருத்தம் வந்து ஒவ்வொருத்தரும் கிடந்து படுற பாடுகள்.."

"அதாலதான் நான் உதுகள் எல்லாத்தையும் நினைச்சு இப்ப உனக்குச் சொல்லுறன்.. நான் உதுகளக் குடிக்கவே மாட்டன் சுத்தியமா இன்டைக்கிருந்து நான்விட்டிட்டன் இந்தக்குடிய..! நீ இப்பவே அலுமாரிக்கிள கிடக்கிற போத்தல் விஸ்கி எல்லாத்தையும் எடுத்து வெளியால் குப்பையில் வீசிப்போடு.. அதுகள் ஒண்டுமே இனி இந்த

வீட்டுக்கவேணாம்! நாளைக்கு நான் எழும்பி உதுகளை என்ற கண்ணாலயே பாக்கக்கூடாது..என்ன?"

நான் இவ்வாறு சொல்லியும் அவள் உணர்ச்சியற்றே எனக்குத் தெரிந்தாள். நான் சாப்பாட்டு மேசையருகில் போனேன். அந்தக் கதிரையை இழுத்துபோட்டு இருந்தேன். யோசித்தேன்!

இதற்கு முன்பும் இப்படியான கதைகளை பல தடவைகள் என் மனைவிக்குச் சொல்லியிருப்பது போல எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. மின்சார விளக்கு வெளிச்சம் எரிச்சலாக இருந்தது. உடல் வேர்த்தது. என் கண்களிலிருந்த கூர்மை மங்கியிருந்தது. ஆனாலும் அந்த வெறிச் சோர்வோடு முதல்நான் சொன்னதையே திரும்பந்திரும்ப என் மனைவிக்குச் சொன்னேன். பிறகு என்ன கூறுவது எனத்தெரியாது பெருமுச்சு விட்டேன்.

நான் பெருமுச்சவிட்டதைப் பார்த்துவிட்டு அவள்: "சிரிசி அதையெல்லாம் நான் செய்யிறன், செய்யிறன்! நீங்க இப்ப சாப்பிடுங்கோ நடுச்சாமமாய் விட்டுது.."

என்று சொல்லிக்கொண்டு அரைத்தாக்கத்தோடு இருந்து, கொட்டாவி விட்டாள்.

(2007)

ஒரு பெண்ணென்று எழுது

நான் எழுதிய, ஒரு சில கதைகளிலே 'குசைப்பிள்ளையார்களும்' - என்ற இடத்தின் பெயர் வாசகர்களுக்கு ஏற்கனவே அழிமுகமாகி இருக்கும். அந்த இடத்திலே முன்னம் நடந்த ஒரு சம்பவம் தான் இதுவும்.

இந்தக் கதையை எழுதுவதில் எனக்கொரு சிக்கலும் இல்லை. ஏனென்றால், இது என் அக்கா திரேசம்மாவினது கதை. இந்தக் கதையிலே முழுச் சம்பவமும் இல்லை என்றாலும், இதில் விபரிக் கப்படுவது அவள் பட்ட கட்டம் தான். என் பதை நினைவுட்டுகிறேன். இந்தக் கதைக்கு பிரமிப்புட்டும் தலைப்புச் சூட்ட நான் தயாரில்லை. மேலே உள்ள தலைப்புப் போதும்!

- என்றாலும், அக்கா தன் கதையை எனக்குச் சொல்லும் போது, அதை நான் அப்படியே எழுத்தில் வடிக்கையில், கொஞ்சம் வறட்சியானதொன்றாக கதை சொல்லும் மொழி மாற்றம் கொண்டிருப்பதை வாசகர்கள் தயவு செய்து பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

உண்மைக் கதைக்கு வருவோம்.

இரவு எட்டு மணி!

வீட்டுக்கு முன் பக்கமுள்ள திண்ணையில் நானும் அக்காவும் இருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். நல்ல நிலா வெளிச்சம், மத்தாப்புக் கொளுத்தியது போல இருந்தது. நான் சாதகப் பற்றை

போல மேல் புறம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். திண்ணெணக்கு முன்னால் படர்ந்து பந்தலித்து நின்ற வருக்கைப் பலா மரம், நிலவின் நிழலை முற்றத்தில் பரவியிருந்தது. அந்த மரத்தைச் சுற்றிப் படர்ந்துகிடந்த கொடித்தண்டு. எனக்கு விரல் நீட்டிக் கொண்டிருப்பது போல தெரிந்தது.

இரவு எட்டு மணி என்பதால் மரத்தில் அடைந்திருந்த குருவிகளும் மூச்சக் காட்டவில்லை. வெளியே வீதியிலும் ஆள்நடமாட்டம் அறவே இல்லை. எங்களைச் சூழவுள்ள இடம் எல்லாமே மயானம் போல் அமைதியாக இருந்தது. அக்கா கடந்த காலத்துக்குள் இறங்கினாள்.

“அது தம்பி நடந்தது ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்தி தொண்ணாறாம் ஆண்டு ஆனி மாதம் பதின்மூண்டாம் தேதி - அண்டைக்கு றம்பைக்குளம் அந்தோனியார் கோயில் பெருநாள் எண்டபடியா எனக்கு ஆண்டு தேதி ஞாபகமிருக்கு - அண்டைக்குக் காலத்தால் அந்தோனியார் சூருவத்தைக் கொண்டு பெருநாள் எண்டபடியா பூசைமுடிய ரோட்டால் சுற்றுப்பிரகாரம் நாங்கள் வெளிக்கிட்டம்”

“எங்க, எங்கடை வீதிப் பக்கமாவோ அப்ப நீங்கள் அந்தச் சொருபக் கூடு கொண்டு சுற்றினது?”

“ஓமோம்...! அப்பிடியே சிவசக்திகடை, கந்தசாமி கோயிலிடப்பக்கமாக திருச் சொருபம் பவனி வந்து கொண்டிருக்கேக்க பாதருக்கும் மேசேச் அங்க வந்திட்டுது..”

“என்னென்டு..?”

“இப்பிடி போராளியள் கடைவீதிக்கு முன்னால்யா உள்ள பொலிஸ் ரேசனுக்க் பூந்திட்டாங்கள் எண்டு...”

“பிறகு?”

“உடனே பாதர் அறிவிச்சார் - திருச்சூருபத்தக் கெதிபண்ணி கோயிலுக்குக் கொண்டந்து சேருங்கோவெண்டு...”

“சுற் றுப் பிரகாரத் தில அப்ப சாரியான சனமா இருந்திருக்குமோ..?”

“அம்மாடி முவாயிரத்துக்கு மேல் அதில வந்த சனங்கள் இருந்திருக்கும் - எண்டாலும், அதுக்க சனத்துக்கும் இந்தச் சங்கதி அறியக் கிடைச்சிட்டதால் உடனே பயத்தில் கனக்கச்சனம் சுற்றுப் பிரகாரத்தில நின்டு கலைஞ்சிட்டுதுகள். பிறகு நாங்கள் அதில ஒரு அம்பது நாறுபேர்தான் மிச்சம்! அதுக்குப் பிறகு, கடகடவெண்டு சொருவக்கூட்டையும் கொண்டு ஒரு மாதிரியா நாங்கள் கோயிலிடக்கு

வந்து சேந்தம், அண்டைக்கு பெருநாளுக்கெண்டபடியா பிசாபாம் அங்க வந்திருந்தவர். அவர்கோயிலுக்கு சூருவம் வந்ததும் பெருநாள் ஆசீர்வாதம் சூருவத்தால் போட்டு நின்ட சனங்கள் ஆசீர்வதிஸ்து விட்டார்.”

“பின்னம் என்ன நடந்தது அக்கா...?”

“பிறகு நான் உடனே கோயிலுக்கால இருந்து வீட்ட வந்திட்டன். ஆனா அந்த நேரம் துவங்கி எல்லாப் பக்கமும் ஆமிக் காம்பிபில இருந்து ஒரே செல்லடி நடந்துகொண்டேயிருந்தது. காதெல்லாம் மனிசுருக்கு வெடக்கிறமாதிரிஒரே சுத்தம்! மேல பிளேனுகளும் அந்தப் பக்கம் பரல் குண்டெல்லாம் கொண்டுவந்து போட்டுது. நானும் அம்மாவுமெண்டா இந்த எங்கட வீட்ட தனியத்தானிருந்தம். உங்க அயல்ட்டையிலும் கொஞ்சச் சனம் இருந்தது. அண்டைய நாள் இப்படியாத்தான் எங்களுக்குப் போச்கது. அடுத்த நாள் பதினாலாந் தேதியும் இதுதான் நடந்து கொண்டிருந்தது.

இதுக்க பெடியளும் ஊருக்க வந்திட்டாங்கள். அதுக்கு அடுத்த நாள் பதினெண்ஞாம் திக்தி காலேல நானும் பி.எஸ்.ஐ.மாமாவும் மாமியும் கோயிலுக்குப் பூசை காணப் போனம். கோயிலால நாங்க வீட்டுக்கு வந்து 10 மணிக்குப் பிறகு, உக்கிரமமான செல்லடியாயிருந்தது. நான் அதுகளக் கவனிக்காம மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு சோறு கறியையும் காச்சிப்போட்டன். பேந்து நானும் அம்மாவும் காச்சினதப் போட்டுச் சாப்பிட்டு முடியக்காட்டி, இங்க குசைப்பிள்ளையார் குளத்திலயா ஒரே துவக்கு வெடிச சுத்தங்கள் கேக்கத்துடங்கீற்று.

- அப்ப நேரம் பகல் பன்றெண்டுமணி முப்பது நிமிசம்!

அந்த நேரம் இங்க பக்கத்துக் காம்ப்புக்குள்ளாலயிருந்து ‘ஆமி’-கம் பி வேவியளயும் வெட்டிக் கொண்டு இதுக்க குசைப்பிள்ளையார் குளத்துக்க வந்திட்டுது. இங்க அயல்ட்டைச் சனங்களில கனக்கப்பேர் ஓமந்தப் பக்கம் ஓடிட்டுக்கள் தானே - நாளெண்டா சாப்பிட்டுப்போட்டு தண்ணியள்ள முன்னால உள்ள எங்கட உந்தக் கிணத்தடிப் பக்கத்துக்க வந்தன். அப்பதான் இவள் என்றமகளினர் வீட்டுக்குப்பக்கத்துச் சிவனம்மா ஜயோ - இங்க என்ற மகனச் சுட்டுப்போட்டாங்கள் எண்டு கத்தினா...

-நான் அவிடத்தடியில நிக்கிற உந்த ஜம்பு மரத்துக்குப் பின்னால நின்டு பாத்தன்!

-ஆமி ரோட்டால் சுட்டுச் சுட்டுப் போச்கது!

-நான் மெதுவா அப்பிடியே தண்ணி அள்ளுறைதையும் விட்டுடுட்டு வந்து, இதுக்கால வீட்டுக்கபோய் உள்ள கதவப்பூட்டிக்

கொண்டு இருந்திட்டன். இந்த நேரம் ஹெலிகளும் வானத்தில் சுட்டுச்சுட்டுக் கொண்டு போச்சது.

- நான் ஆழி அங்கால போக விட்டு, எங்கட அம்மாவையும் சூட்டிக்கொண்டு வீட்டால் இருந்து கோயிலுக்குப் போவமென்டு வெளிக்கிட்டன். அப்பிடி நானும் அம்மாவும் உந்தக் கேற்வாசலால் வெளிய வெளிக்கிட....

அந்த மனுசி எங்கள் உடனகண்டிட்டு

“ஜேயோ என்ற ஜேயோ என்ற மகனைச் சுட்டுப்போட்டாங்கள்” என்டு கத்திச்சது

“எனக்கா அந்த மனுசியினர் பெடியைச் சுட்டவங்கள்?

“ஜேயோ அந்தப் பெடியும் தாயும் பெரிய பாவம்! புருஷனுமில் ஸாம கஷ்டப்பட்டு அந்தப் பெடியைத் தாய் எப்பிடியெல்லாம் பாடுபட்டுப் படிக்கவும் வைச்சது.

உனக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ, அதுகள் இங்க வவுனியாக்கு வரமுன்னம் குருநாகல் பக்கத்திலதான் இருந்ததுகளாம்!

அந்தப் பெடிதமிழ்ப் படிக்காம சிங்கள மீடியத்திலதான் படிச்சு ஏ.எல் சோதினையும் எழுதிப் போட்டு இங்கதாயிட்டயா வந்திருந்திச்ச.

அந்த பெடி சாப்பிட்டுப் போட்டுப் படுத்துக்கிடந்தது பாவம்! ஆழி இந்த இடத்துக்கால வரேக்க, அந்த மனுசியினர் வீட்ட பூந்து அவன் இளம் பெடியன் எண்டால், அவனை வீட்டால் இருந்து வெளிய இழுத்துக் கொண்டு போய் முத்தத்தடியிலநிக்கிற தென்ன மரத்தடியில் நிக்கவிட்டுத் துவங்கால சுட்டவங்களாம்..”

“ஸ் ஸ் ஸ் ஸ்..”

“ஜேயோகறுமாம்..! அந்தப்பொடியன் சிங்களத்தால் கதைச்ச இராணுவத்தையும் சுட வேண்டாமென்டு கேட்டு, அவங்களைத்தன்ற கையால் கும்பிட்டவனாம் - அந்தத் தாயும் அவனோட சேந்து கெஞ்சிக்கெஞ்சி கும்பிட்டுக் கும்பிட்டு அழுது கத்தினதாம்!

மகனைச்சுடாதேயுங்கோசுடாதேயுங்கோ வெண்டு”

“.....”

“அப்பிடியெல்லாம் கெஞ்சி அதுகள் கும்பிட்டும், அவங்கள் அதில் வைச்ச பெடியதாயின்ற கண்ணுக்கு முன்னாலயே சுட்டுப் போட்டாங்கள். ... தாய் பேந்து மகனைச் சுட்டதோட எண்ணையும் சுடுங்கோ - சுடுங்கோ - சுட்டுட்டுப் போங்கோ - எண்டு கத்தினதாம் - ஆனா ஆழி அந்த மனுசியை சுடாம விட்டுட்டுப் போட்டாங்கள்...”

இதைச் சொன்ன கையோடு அக்கா ஒரு பெரு முசு விட்டார். அந்தத் துக்கத்தை மறக்க ஒரு சிறு இடை நிம்மதி கொடுத்து, தன்னை

சமாளித்துக்கொள்ள அவர் முயன்று கொண்டிருந்தார்.

அந்தப் பெடியைச் சுட்டது பற்றி கேட்டதும், எனக்கும் மடேர்மடேர் என்று அறுகம்புல் வேர்கள் அறுபடுகிறது மாதிரி முளைக்குள் தெறிப்பாக இருந்தது.

“ஜேயோ இதெல்லாம் எனக்கு மறக்கக்கூடய விசயமா...? - என்று நான் இருந்தபக்கம் திம்பிப் பார்த்து ஒரு கதை சொல்லிவிட்டு, பிறகு நேராக திரும்பி இருந்தபடி தான் சொல்லி வந்த கதையைத் தொடர்ந்தார் அக்கா.

“அப்ப இதக் கேளன்! நானும் அம்மாவும் கேற்றால வெளிக்கிடத்தமிழி - சிவனம்மா அங்கநின்டு கத்திச் சத்தும் போட்டு, தன்ற மகனைச் சுட்டதென்டு, அப்ப சொன்னவெண்டு முன்ன உனக்குச் சொன்னானல்லே? அப்பிடி அவ எங்களுக்குச் சொன்ன தோட, அங்க உங்கடமாமா மாமியையும் சுட அவயினர் வீட்டுக்க சுட்டுப்போட்டிட்டு அவங்கள் போட்டாங்கள்.,

எண்டும் அவசொல்லிக் கத்தினா....

- எனக்கொண்டா அதக் கேக்கைய்க்க எப்பிடி அப்ப இருந்திருக்கும்? எண்டாலும் என்னை அப்ப சமாளிச்சுகொண்டு - இவ அம்மாவை நான் கொண்டுபோய் கோயிலில் விட வேணுமே? - அதால் நான் அவவைக் கூட்டிக்கொண்டு அந்தோனியார் கோயிலுக்குப் போட்டன்.

நான் இங்க வீட்டில இருந்து வெளிக்கிடேக்க கழுத்துச் சங்கிலி காசு ஒண்டையும் எடுக்காமத்தான் அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்குப் போய்ச்சேந்தனான்.

பிறகு, இங்க கோயிலுக்கு நான் போனதோட அம்மாவை அங்க இருந்த சனத்தோட நான் விட்டிட்டு, பாதரிட்ட உடனே போய் அங்க என்ற வீட்டுப் பக்கம் எங்கட மாமா மாமியோட கண்ணுக்கள் அவ்விடத்த சுட்டுப் போட்டினம்! நான் அங்கபோய் ஒருக்கா பாக்கப்போறன் என்று பதிரிப்பிடிச்சுக் கொண்டு அவரிட்டச் சொன்னன்.

- பாதர் சொன்னார்:

“நீங்க போக வேணாம்! நான் போய் பாத்துக் கொண்டு வாறுணெண்டு...”

- நான் சொன்னன்:

“இல்ல இல்ல பாதர்! நானும் உங்களோட அங்க வரப்போறன் எண்டு....!”

அப்பிடி நான் சொல்லிவிட,

அதுக்குப் பாதர் எனக்குச் சொன்னார்:

“ சரி நாங்க இங்கயிருந்து ரெண்டு முன்று பேர் சேர்ந்து அங்க வெளிக்கிட்டுப் போய்ப்பாப்பம்! ஓம், நீங்களும் எங்களோடு கூட வாங்கோவெண்டார்”

- சரியென்டு பேந்து நாங்கள் இவர் லோயர் சொர்ணபாலாவும், எங்கட கோவில் உதவிப் பங்குத்தந்தையும், பாதரும் நானுமா, நாலுபேர் சேர்ந்து கொண்டு வெள்ளைக் கொடியும் கையில பிடிச்சுக்கொண்டு, எங்கட வீட்டுப் பக்கமா வந்தம். அந்த நேரம் ஆழி எங்கட வீட்டுக்குத் தள்ளியுள்ள சந்தியிலினின்டு கொண்டிருந்திச்சு. நாங்கள் அவங்கள் எங்களஸ் சுட்டாச் சுடுறாங்கள் எண்ட அளவில பி.எச்.ஐ. மாமா வீட்டுக்குப் போனம். அங்க அஞ்சபேரைச் சுட்டுக்கிடந்தது. இவர் எங்கட மாமா கையில செபமாலையோட, கும்பிட்டபடி! முழங்காலில அவர் இருக்க விட்டுத்தான் துவக்கால சுட்டிருப்பாங்கள்போல - அப்பிடியே சரிஞ்சு விழுந்தமாதிரிக்கிடந்தார். மாமிக்குச் சிங்களம் நல்லாத் தெரியும் தானே? அவதன்ரபுருஷனைச் சுட அவங்களப் பேசி இருப்பா போலக்கிடக்கு! அவவுக்கு வாய்க்கிளாதான் துவக்க வைச்சுச் சுட்டிருக்கிறாங்கள், கீம..... ஐயோ. ”

“.....”

“அவன் அந்தப் பக்கத்து வீட்டு சொத்திப் பெடியன்பி.எச்.ஐ.மாமாவீட்ட வாடைக்கிருந்த சேவையர் பெஞ்சனியர் - ஆ, அவன்வான்கார தறுமுவையும் குசினிப்புகைக்கூட்டுக்க சுட்டுக்கிடந்தது - எல்லாத்தையும் பாத்துக்கொண்டு நாங்கள் திரும்பி வரேக்க. அவ சிவனம்மாவ நீங்க எங்களோட கோயிலுக்கு வாங்கோ எண்டு பாதர் கூப்பிட்டார் - ஆனா மனுசி தன்றை மகன்ர பிரேதத்தை விட்டு எங்கயும் தான் வரமாட்டனெண்டிட்டு - நாங்கள் பிறகு திரும்பி இங்க கோயிலுக்க வந்திட்டம்...”

“ மனுசி அங்கயே இருந்ததேக்கா தனிய?”

“ங..... பின்ன... உண்ணாண்த்தம்பி எனக்கு இந்தப் பிரச்சனை வந்து இதையெல்லாம் நேர பாத்துப் பாத்து வாழ்க்கையே அப்படியா வெறுத்துப் போச்சது. ஏதோ உமிநெருப்புக் கிடந்து நெஞ்சுக்க புகையிறது மாதிரி எப்பவும் கிடக்கு.

உனக்கு எங்கட மாமா மாமியின்ற குடும்பத்து ஒற்றுமையைப் பற்றி கொஞ்சம் தெரியும்தானே? அதுகள் எங்கயும் போகேக்க தனியா ஒருஆள் மாத்திரம் எங்கயும் போனதா எப்பெண்டாலும் நீ உன்ற கண்ணால கண்டிருக்கிறியோ?

அதுகள் கோயிலுக்கெண்டு போனாலும் ரெண்டு பேரும்

சேர்ந்து தான் போகுங்கள்! வேற எங்க அதுகள் போனாலும் ரெண்டு பேருஞ்சேர்ந்து தான் சோடியா போகுங்கள்! அப்பிடி அதுகள் ஓராலை ஓராள் எப்பவும் விட்டுப் பிரிஞ்சதேயில்ல, அப்பிடிப்பட்டதுகள் தங்கட சாவிலயும் ஒன்டாவே சேந்து செத்துப் போட்டுதுகள் பார்...”

அக்கா, மாமா மாமியைப் பற்றிய சாவை எனக்குச் சொல்லியதில் கவலை எனக்கு ரொம்பவும் இருந்தாலும் - அந்த விதவைத்தாய் சிவனம்மாவின் கவலைச் சம்பவம்தான் என் மனசை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

என் மனதை அந்த நினைவுகள் தறியிலுள்ள ஒடம் அங்கு மிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருப்பது போல நெசவு செய்த படியே இருந்தது.

“ அப்ப சிவனம்மா தன்ற மகனின்ற செத்த பிரேதத்தோட தனியவா அதிலயே இருந்தவவா அக்கா?”

நான் மனம் சுருங்கிப் போன சோகத்துடன் அக்காவைத் திரும்பவும் கேட்டேன்.

நான் கேட்டதற்கு உனே அக்கா பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஒருபெரு முச்ச விட்டார்.

“அனவில இட்ட புழுவாய், தணவில் இட்ட இரும்பாய், இன்னும் என்னென்ன நைதல் பாடுகளெல்லாம் பட்டதெண்டு நீ கதையில எழுதுவியேடா தம்பி! அதை விட அந்த மனுசி பட்டுக்கழிச்சது இன்னும் எவ்வளவோ கூடவாதம்பி! உங்க எல்லாச் சனமும் மொதுமொதுவெண்டு வீட்ட விட்டுக் கோயிலுக்க ஓடிப்போய் இருந்ததுகள்தான் - ஆனா மனுசி பிள்ளையினர் பிரேதத்த விட்டு அங்க இங்கயெண்டு ஒரு இடமும் அசையேல்ல.....

அந்தத் தென்ன மரத்தடியில கிடந்த தன்ற பிள்ளையினர் பிரேதத்த, கையாலதானே தனியைப் பிடிச்சு நிலத்தில அப்பிடியே இழுத்துக் கொண்டு போய் வீட்டு வாசலடியில போட்டிட்டு, அதில எறும்பு வருதெண்டு மலத்தியன் பவுடரையும் சுத்தித் தூவீட்டு, அந்த இடத்திலயே பிள்ளையினர் பிரேதத்துக்குப் பக்கத்தில ராவு ராவா மனுசி இருந்து அழுது கொண்டிருந்ததாம்.

- ரோட்டில வெளிய எண்டா அங்கின எல்லாம் லயிட்டும் இல்ல, ஒண்டுமில்ல. எல்லாப் பக்கத்திலயும் உள்ள நாய்கள் சடதுவக்குச்சுட்டுச் சுத்தத்துக்கு ஆக்களோட சேந்து இங்க கோயில் வளவுக்கதான் பயத்தில வந்து நின்டுட்டுதுகள். அப்பிடியெல்லாம் இருக்கவும், மனுசி அதுக்குள்ளேயே அந்த ராத்திரி முழுக்க இருந்திட்டுது. எனக்கெண்டா கோயிலுக்க வந்தும் ராமுழுக்க ஒரு

கண் நித்திரையில்ல.

அங்க பிரேதங்கள நாய் இழுத்திச்சோ? என்னவோ? என்டு ஒரே பெரிய கவல! காலத்தால விடிஞ்சு எழும்பி நான் வெள்ளச்சீலைய எடுத்து உடுத்துக்கொண்டு என்ற ஜோப் ஜுடியையும் எடுத்துக்கொண்டு, தட்டக்கனிய துணிச்சலோட அங்க சிவனம்மாவிட்டப்போய் அவவையும் என்னோட வாங்கோ எண்டு கூட்டிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகப் போனன்..."

"ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏனக்கா...?"

"பிரேதத்தக் கொண்டு போய் போஸ்மோட்டம் செய்து இறப்புப் பதிவும் எடுக்க வேணுமே? அது எவ்வளவத்துக்குப் பேந் தெல்லாம் உதவுமென்டு தெரியாதே? நான் அங்க ஆஸ்பத்திரியில் வேல செய்ததால இதெல்லாம் ஏனக்கு நல்லாத தெரியும் தம்பி! அதனெச்சுத்தான் இந்தக் காரியத்த உடனசெய்ய வேணுமென்டு நான் வெளிக்கிட்டன.

- அப்ப நாங்க ரோயல் தியேட்டர் கொறப்பத்தான ரோட்டால் நேர போகேக்க, காலம ஒரு ஏழ ஏழரை மணி போல இருக்கும் - அந்த ரோட்டில பள்ளி வாசலுக்கும் இந்தத் தியேட்டருக்குமிடையில முண்டு பிரேதம் கிடந்தது. ரோட்டிலயெண்டா ஒரு சனமுமில்ல, வவுனியாக குளத்து ஆட்காட்டிக் குருவியளின்ற சத்தந்தான் பறக்கேக்க எங்களுக்குக் கேட்டுதேயொழிய வேற ஒரு சத்தஞ் சாவடி ஒண்டுமில்லாம எல்லாமே பாக்க வெறிச் சோடிச்சுப் போன மாதிரிக் கிடந்தது. எண்டாலும் நாங்கள் அப்பிடியே ரெண்டுபேரும் தனியாப் போய்க் கொண்டிருக்க....அதில சயிக்கினில் ஒரு பெடியன், அந்த ரோட்டால வந்தார். வந்தவர் எங்களுக்குப் பக்கத்தடியில் வந்து...

"எங்க ரெண்டு பேரும் போறியன்"

- எண்டு கேட்டார்

நான் உடனே - "ஆசுப்பத்திரிக்குப் போறன்"- எண்டன்

- அந்தப் பெடியன் உடன்,

"அங்க ஆஸ்பத்திரியெல்லாம் பூட்டிக்கிடக்கு அங்க ஒருத்தருமில்ல - நீங்க திரும்பிப்போங்கோ" - எண்டார்.

அந்தப் பெடிய எனக்கு ஆர் எவர் எண்டே தெரியெல்ல.. எண்டாலும் இவ்வடத்தடிக்கு உந்தப்பெடியன் ஏன் தனியவருதெண்டு நான் பிறகா யோயிச்சுப் போட்டு...

"அங்க பிரேதமெல்லாம் கிடக்குத் தம்பி! செத்ததுகளக் கொண்டு போய் தாக்கவும் ராசா ஒருவருமில்லப்பிள்ளை - அங்க ஆறு பிரேதம் கிடக்கு - அதுகள ஜூடென்றி பண்ண வேணும் -

பிரேதத்தை இன்னார் இன்னார் எண்டு உறுதிப்படுத்த வேணும்" - எண்டு சொன்னன.

அதுக்கு அந்தப் பெடியன் உடனே சொல்லிச்சு நான் போய் உடன A.G.A- ஐக் கூட்டிக்கொண்டாறன் நீங்கள் போய் பிரேதத்தடியில நில்லுங்கோ வெண்டு.

அப்பிடிப்பெடியன் சொல்ல நான் அதக் கேட்டிட்டு சிவனம்மாவையும் கூட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்கு வந்தன். அங்கவந்து பாதர்மார் சிஸ்டர்மார் எல்லோரையும் கூட்டிக்கொண்டு பிரேதம் கிடந்த இடத்துக்குப் போனன். அங்க நாங்கள் போய்ச்சேர A.G.A வந்தார்.

- அவர் சொன்னார்.

இதுகள உறுதிப்படுத்த படம் எடுக்க வேணும், ஆரையாவது நீங்கள் போய் உடன கூட்டிக்கொண்டு வாங்கோவெண்டு எல்லாத்துக்கும் நான்தானே?

பின்ன நான் உடன கோயிலுக்குப் போனன். அங்க போட்டோ படம் பிடிக்கிற ஓராளப் பாத்துப் பிடிக்கலாமென்டு நினைச்சு நான் போக...

அங்க்கோயிலில உள்ள சனமெல்லாம் கனக்கப்பேர் ஓமந்தைப் பக்கம்போகவெண்டு C.T.B பஸ்ஸில இடிபட்டு அடிப்பட்டு ஏறிக் கொண்டிருக்குதுகள்.

என்னா இது சனியன் எண்டுநினைச்சுப்போட்டு- இதுக்கயா நான் ஆரப்போய் பிடிக்கிறதெண்டு யோயிச்சுக் கொண்டு, அதுக்க திரிஞ்சு ஒரு படியா ஓராள தேடிப்பிடிச்சன்.

அவன் எங்கட பற்குணம் தான் ஆள்!

அவன் எப்படியோ நான் கேக்க தன்ற கம்ராவையும் கொண்டு எண்ணோட அங்கவந்திட்டான். பின்னப் பற்குணம் அங்க வந்து படம் எடுத்ததோட நான் விடிய ரோட்டில கதைச்சன் அந்தப்பெடி..

அவர் ஆறு சவப்பெட்டியனையும் கொண்டுவந்து அதில எங்களிடத்த தந்திட்டுப் போயிட்டார்.

A.G.A அதில நின்டு எல்லாத்தையும் எழுதிக்கொண்டு போயிட்டார். பாதர் மாரும் சிஸ்ரமாரும் - அவயள் அதில நின்டு இனி என்னதான் செய்யிறது? - அவயளும் திரும்பிக் கோயிலுக்குப் போயிட்டினம். அதில செத்தாக்களின்ட சொந்தக்காற ஆக்களும் வந்து அவயளவையள் தங்களிட செத்தாக்களின்ட பிரேதங்கள பெட்டியளில வைச்ச தாக்கிக் கொண்டு போயிட்டினம்.

நானும் சிவனம்மாவும்தான் இப்பத் தட்டத்தனி!

எப்படியோ கடவுளே இதுகள் நாங்கள் கொண்டுபோய்

அடக்கம் பண்ணுறத்துக்கு எங்களுக்கு ஆர் வந்து உதவுவினம்? என்னுடைய நாங்கள் ரெண்டு பேரும் யோயிச்சுக் கொண்டிருக்க...

ரெண்டு ஆம்பிளையன் அவ்விடத்தடிக்கு வந்திச்சிதுகள். அதுகளிட்ட நாங்கள் அழுவார் மாதிரிச் சொல்ல, அவயள் போய் பக்கத்துத் தெருவிலியிருந்து ஒரு குப்பை வண்டியை தள்ளிக் கொண்டு வந்திச்சினம்.

- இப்ப அந்தப் பிரேதங்கள் - ஜோ அதுக்குக் கிட்டவும் ஆரும் போகரலாது - அதுகளும் பாவங்கள் எங்களோட சேந்து பெட்டியனுக்க தூக்கி வைச்சு மூடி- மாமியின்றையும் சிவனம்மாவினர் பெடியன்றையும் பிரேதங்கள் அந்தக் குப்பை வண்டியில் ஒரு மாதிரி பிடிச்சுத் தூக்கி வைக்க - அதில் பேந்தும் வந்து சேந்த ரெண்டு ஆம்பிளையன் தாங்களும் எங்களுக்கு உதவிசெய்யிறம் என்னுடைய சொல்லீட்டு அந்த வண்டிலையும் தள்ளிவிட்டு அவயளப் போகவிட்டிட்டு பிறகு அவயள் எங்களோடயா நின்டிட்டினம்.... சிவனம்மா அந்த வண்டியோட பின்னால் போட்டுது. இப்ப மாமாவினர் பிரேதத்தக் கொண்டு போக, வண்டிலுமில்ல ஒன்றுமில்ல,

நாங்க மூண்டுபேர்தான் அந்த இடத்தில் நின்டம். அதுக்க நான் பெம்பிளா! -வயதும் போன ஒரு மனுசி!

இப்பிடியாயிருக்க, சவப்பெட்டியத் தூக்கிக் கொண்டு கோயிலுக்குக் கொண்டு போறது எப்பிடி? அப்பிடியாயெண்டு அதை யோயிச்சுக் கொண்டிருக்க..

மாமா செத்துக் கிடந்த இடத்துக்குப் பக்கத்தில், கொட்டிலில் நான் அப்ப கண்ட பெரிய தேடாவளையக் கயிறு எங்கு ஞாபகம் வந்திச்சு,

உடன நான் அந்த ஆம்பிளைனுக்குச் சொன்னன்- இப்படி கயிறு ஒண்ட அதில் கிடக்க நான் கண்டனான்! அதால் நாங்கள் இந்தச் சவப் பெட்டியக் கட்டி கூட நாட எல்லாரும் சேந்து இழுப்பம் எண்டு.

- நல்ல யோசினதான் அதுவும்! எண்டு அவயனும் சொல்லிப் போட்டு, அந்தக் கயித்த எடுத்துக் கொண்டு வந்து சவப்பெட்டியக் கட்டிச்சினம்.

இப்ப அந்த ஆம்பிளைனும் நானுமா ரோட்டால் அந்தச் சவப் பெட்டியை, கயித்தப் பிடிச்சு இழுத்துக் கொண்டு போகத் துவங்கினம் அந்தக் கயித்தப்பிடிச்சு பிரேதப் பெட்டிய நாங்கள் இழுக்கத் துவங்கேக்கத்தான் அது எவ்வளவு சரியான பாரமெண்டு எங்களுக்கு விளங்கிச்சுது.

எனக்கெண்டா ஒண்டும் ஒழுங்கா சாப்பிடாம குடியாம இருந்ததில் உடம்பெல்லாம் அப்ப நடுங்கத் துவங்கீற்று. எண்டாலும் கணைப்பு இளைப்போட மூச்ச வாங்க கயித்தை இழுத்தன்.

இப்பிடியே நாங்கள் மூண்டு பேருமாச்சேந்து கண்டப்பட்டு பிரேதப்பெட்டியக் கயித்தால் இழுத்துக் கொண்டு அங்க கோயிலிடப் பக்கத்துக்குக் கொண்டு போனம். அதில் நாங்கள் போக எங்களக் கண்டிட்டு பிறகு சனமெல்லாம் ஓடிவந்து பெட்டியத் தூக்கி கோயிலுக்க கொண்டு போச்சதுகள்.

- அங்க மாமாவின்றையும் மாமியின்றையும் பிரேதத்த கவாமி செபம்சொல்லி ஆசீர்வதிச்ச மூடிய -அங்க உள்ள சனம் பேந்து சிவனம்மாவினர் மகன்ர பிரேதப் பெட்டியையும் இந்தச் சவப் பெட்டியையும் தூக்கிக் கொண்டு சவுக்காலைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேக்க உதவிச்சதுகள்.

அங்க சவுக்காலைக்கு பிரேதங்களக் கொண்டுபோனா உடன எங்க குழி வெட்டிறது? மழையில்லாம அந்தக் கல்லுப் பூமியும் இறுகிப்போய்க்கிடக்கு. இதுக்கயா ஒரு பக்கம் அறம் புறமான செல்லடியும் காம்பில இருந்து எங்காலயோ நடந்து கொண்டிருக்கு. எங்களோட வந்த ஆக்களிலயும் அஞ்சாறுபேர் மெல்லமா ஆளையாள் கழன்டு போயிட்டினம். சவக்சாலையிக்க குழி வெட்டக் கூட்டிக்கொண்டந்த ரெண்டு பேருக்கும் கை கிடந்து நடுங்கது. அவங்கள் மண்வெட்டேக்க அவங்கட கை ஒரு தளிப் பட்டுப் போன கணக்கில மண்வெட்டிப் பிடியோட ஆடிக்கொண்டிருக்கு. எண்டாலும் ரெண்டு பேரும் சேந்து ஒரு மாதிரியா ரெண்டு அரைவாசியளவு பள்ளமான குழி வெட்டிப் போட்டினம். அதுக்க இந்த பிரேதங்கள பெட்டியால இருந்து வெளியால எடுத்து, அந்தச் சவக்குழியள் நீளம் போதாததால பிரேதங்களினர் மழுங்காலுகள் மடக்கிக் கிடத்தி மண்ணை நல்லாப் போட்டுக் குவிச்ச மூடிப்போட்டு-சவப் பெட்டியை பேந்து நெருப்புக் கொளுத்தி எளிச்சம். எனக்குக் குனிஞ்சு நிமிந்து கயித்த அப்ப இழுத்ததில் இடுப்பெல்லாம் ஒரே கடுப்பு. நாரியெல்லாம் உள்ளுக்க கொதிப்பு!

சிவனம்மா, மகன்ர பிரேதத்துக்கு மேல மண்போட்ட நேரம் துவங்கி தன்ர குரல் குழாய் வெடிச்சுச் சிதறுற மாதிரி கத்திக் கொண்டிருந்தது. நான் மனிசிய அணைச்ச ஒரு மாதிரியா ஆறுதல் படுத்தி அவவ கூட்டிக்கொண்டு கோயிலடிக்குப் போனன்.

- கோயிலில இருந்த சனமெல்லாம் எங்க இனி நாங்கள்

போய்ச்சிவிக்கிறது என்ட மாதிரித்தான் ஆளையாள் தங்களுக்க பாத்துக் கொண்டு யோயிச்சுக் கொண்டிருந்ததுகள்.

அந்த நேரம் கோயிலுக்க இருந்த ஆக்களுக்கெல்லாம் முன்னால் இருந்த சிஸ்ரர் மடத்துச்சிஸ்ரர் மார்தான் சோறு அவிச்சுக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஒவ்வொருவருக்கும் சாப்பிடக் கொண்டந்து குடுத்தவயள். அதுக்குப் பிறகுதான் எல்லாருக்கும் நிவாரணம் அங்க குடுப்பட்டது.

- கோயிலுக்க இருந்த எல்லா சனங்களின்ட செபங்களும் ஒரு குழப்பமான குவியலாத்தான் இருந் திச்ச. நடந்த சம்பவங்களெல்லாம் என்ற கண்ணால் நான் பாத்ததுக்குப் பிறகு என்ற இந்த மனமும் சவப்பெட்டிய விட பெரிய புழுக்கமாத்தான் இருந்து கொண்டிருந்தது. சிவனம்மாவுக்கு அவவுண்ட சீவிய மெண்டிருந்த மகன் செத்ததுக்குப் பிறகு அமாவாசையாத்தான் போட்டுது. தன்ற துக்கத்த மனுசி பாறையா மனசில தாங்கிக்கொண்டு கோயிலுக்க எங்களோடதான் அது இருந்திச்ச. எண்டாலும் ஒவ்வொரு நாளும் பொழுது படப் பொழுது பட தன்ற வீட்ட போய் மகன் செத்த இடத்தில அந்த மனுசி விளக்குக் கொஞ்சத்தி வைச்சுப் போட்டு வந்தது.

இப்பிடி இருக்கையக்க ஒரு நாள் ஆமிப்பெரியவனும்-அவயனுக்க உள்ள இன்னும் ரெண்டு பெரிய உத்தியோகத்து ஆக்களும் நாங்கள் இருந்த கோயிலடிக்கு வந்திச்சினம்.

- அவயள் வந்து செத்த ஆக்களப் பற்றி எங்களிடத்தெல்லாம் விபரம் கேட்டிச்சினம். “அவயள் ஆர் சுட்டது? ” எண்டு அந்தப் பெரிய இராணுவ அதிகாரி என்னக் கேட்டார்.

நான் அப்ப பயத்தில,

“ஆர் சுட்டதெண்டு எனக்குச் சரியாத் தெரியாது எண்டிட்டன்...”

- நான் இதையெண்டாலும் சொன்னன்! ஆனா அங்க இருந்த சனத்தின்ற வாயிலயெல்லாம் ஒரு பூட்டு வாயில பூட்டிக் கிடந்தது மாதிரி தங்களின்ற வாய துறக்காம இருந்திச்சுதுகள்..

எண்டாலும் அந்தச் சனத்துக்குள்ள சிவனம்மா மாத்திரம் முறுகிப் பிடிச்சுக் கொண்டு நின்டுது. அவரை அங்க பாத்தது துடங்கி மனுசி கல்லுக் கோயில் காளி மாதிரித்தான் நின்டிச்சுது.

அவர் சண்டு விரல துப்பாக்கி சுடுகிறமாதிரி சனத்துக்கு நீட்டிக்கொண்டு, “ஆராவது அப்பிடி சுட்டது ஆர் எண்டு இதுக்க இருந்து எங்களுக்கு சொல்ல முடியுமெண்டா இதிலவந்து எங்களிடத்

பயப்பிடாம் சொல்லலாம்” -எண்டார். மனுசி அவர் அப்பிடிச் சொல்ல அந்தச் சனத்துக்க இருந்து வந்திச்சே முன்னால.....

அப்பிடி அவ அதில வரேக்க சனங்கள்:

“நீ அப்பிடி ஒண்டும் அவயிட்ட நேரபோய்ச் சொல்லிப்போடாத! அப்பிடி நீ சொல்லப் போனியெண்டா அதால எங்களுக்கும் பேந்து அவங்களால கரரச்சல்...!”

எண்டு சொல்லியும் - அவருக்கு முன்னால போய் நின்டு கொண்டு அந்த மனுசி :

“என்ற மகன ஆமிக்காறங்கள் தான் துவக்கால சுட்டது - வீட்டில படுத்துக் கிடந்த என்ற மகன ஆமிக்காறங்கள் தான் வீட்டுக்குள்ளால அவன இழுத்துக்கொண்டு வந்து, முத்தத்தில உள்ள தென்ன மரத்துக்குப் பக்கத்தில நிக்கவிட்டு, என்ற கண்ணுக்கு முன்னால சுட்டவங்கள்.”

- எண்டு மனுசி அடிச்சு அடிச்சுச் சொன்னமாதிரி அவருக்கு சொல்லிச்சு.

மனுசி அப்பிடிச் சொல்ல அவயள் அதக்கேட்டு சும்மா அப்பிடியே விறைச்சுப்போய் நின்டிச்சினம். சனமெல்லாம் அப்ப திகைச்சுப்போய் நின்டுதுகள். சிவனம்மாவுக்கு அதைத் தன்ற வாயால சொன்னாப் பிறகுதான் துக்கச்சுடு ஆறின மாதிரி இருந்தது. கொஞ்சம் மனுசியின்ற முகம் வெளிச்ச மாதிரி பாக்க எனக்குத் தெரிஞ்சுது இதையெல்லாம் ஆமிப் பெரியவனுக்கு நேருக்கு நேர சொன்னாப் பிறகு மனுசிக்கு கொஞ்சம் மன ஆறுதல்!

அதுக்குப் பிறகு எனக்கு அந்த மனுசி,

“நான் இனி என்றமகன நினைச்சுநினைச்ச அழமாட்டன். - சூரியன் மறைஞ்ச போச்செண்டு சனமெல்லாம் அழுகுதா என்ன? என்ற மகன் சூரியன்! சூரியன்! எண்டு எனக்குச் சொல்லத் துவங்கீட்டுது.

- அதெல்லாம் நடந்து முடிஞ்சாப் பிறகு என்ன? - ஆமிக்காறங்களும் சென்றியில நின்டவங்கள் எங்கட பக்கத்து இடங்களில நின்டு போட்டாங்கள். - ஊருக்குப்பேந்து லயிட்டும் வந்தது. நாங்கள் வீட்ட போய் பழையபடி இருந்தம்.

எத்தினையோ சனம் இந்தப் பிரச்சினை நடத்தத்தில செத்தும் விட்டுது. கனசனம் இந்தியாவுக்கெண்டும் பயத்தில வவுனியாவில இருந்தும் போனதுகள்தான். இதுக்குப்பிறகுதான் உங்காலிப்பக்கம் வீட்டுத்திட்டமும் வந்து புதுப்புது வீடுகளும் பிறகு எழும்பிச்ச.

- சிவனம்மாவுக்கு மூண்டு மாதமா நான்தான் பாவமெண்டு என்ற வீட்டில சூட்டிக் கொண்டந்து வைச்சிருந்தன். அவவுக்கு

சாப்பாடும் குடுத்துப் பாத்தன். அதுக்குப்பிறகு வந்த சித்திரையில் வந்தது கண்டியோ அந்தப்பெடியன் ஏ.எல் சோதினை பாஸ் எண்டு..”

அக்கா தான் சொல்லிவந்த கதையை முடிவுக்கு கொண்டு வந்திருந்தார். அக்காவிடம் அதிகக் கேள்வி கேட்டு அவவுக்கு இடைஞ்சலேதும் செய்யாதிருந்த நான் - அமைதியாக சிறிது நேரம் பேசாமலிருந்தேன்.

அக்காவும் தன் வாதச்சேட்டையுள்ள களைத்த காலை கையாலே உருவிக்கொண்டு பேசாமல் இருந்தார். நான் அக்கா சொன்ன உண்மைச் சம்பவத்தை மேலோட்டமாய் எனக்குள் ஒரு முறை சிந்தித்துப் பார்த்தேன். அன்று நடந்த அந்தச் சம்பவத்தில் என் மனதில் அக்காவுக்கு முக்கியம் கொடுத்து அவருக்கு முதன்மை அளிப்பது சரியா- இன்றேல், சிவனம்மாவுக்கு அந்த இடத்தைக் கொடுப்பது சரியா? இந்த இருவரில் யாரை நான் முதன்மைப் படுத்திப்பார்ப்பது? என்றான அந்த ஒரு விஷயம் என் மனதுக்குள் கொஞ்சம் குழப்பமாகவே இருந்தது.

(2007)

நான் வேறொருவன்

எதிலும் உயர்வடைவதற்கு வேண்டிய முக்கியமான ஒரு தன்மை எனக்கு உண்டு. அதுதான் கற்பனை பண்ணுகிற ஒரு திறமை. என்று நான் அதை சில வேளைகளில் இப்போதெல்லாம் நினைத்து பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆனாலும் இயற்கை விதிகளை மீறிய காரியங்களை எல்லாம் செய்யக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு, அந்த இளம் வயதில் நான் கண்ட கனவுகளின் மூலமாகவே எனக்குச் சித்தித்தது.

நான் எதுவாக ஆக வேண்டுமென்று என் மனத்துள் விரும்புகிறேனோ அது வாகவெல்லாம் நான் மாறி விடுவதற்கு அன்று நான் கண்ட கனவுகளே எனக்கு வாய்ப்பளித்திருந்தன.

அப்படித்தான்! நான் நினைத்தது யாவும் கனவில் பலித்த வயது அது. என்றாலும் அந்தக் கனவுகளெல்லாம் இப்போது எனக்கு வருவதில்லை. அந்த அழிவுமான கனவுகளைப் போல் என்னை மகிழ்ச்சிப்படுத்தக் கூடியது வேறு ஒன்றுமே இல்லையென்றுதான் நான் இப்போதெல்லாம் நினைக்கிறேன்.

- ஒரு சிலர் தாம் இரவு கண்ட கனவில், மகிழ்ச்சியோ துண்பமோ இன்றி ஒன்றுமில்லாததைப் போலவே நித்திரை விட்டு எழுந்ததும் இருப்பார்கள். நடுச்சாமம் பின் சாமத்தில் கண்ட கனவை சில பேர் தாங்கள் காலையில் எழுந்ததும் மறந்து போயும் விடுவார்கள். அதனால் எப்பொழுதும் தாங்கள் கண்ட கனவை ஒருவர் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும், என்று என் அம்மா எனக்கும் என் அக்காமார்களுக்கும் சொல்வார்.

இதன்படி நானும் என் அக்காமார்கள் மூன்று பேரும் ஏதாவது நாங்கள் கனவு கண்டால், அந்தக் கனவின் பலன் அறிய அவைகளை அம்மாவிடம்தான் சொல்வோம். எந்த விதமான சம்பவங்களை நாங்கள் கனவில் கண்டாலும் அந்தக் கனவுக் கெல்லாம் பலன் கூற அம்மாவுக்கும் இயலும்.

என்றாலும் அந்தக் கனவுகளில் தனக்கு விளங்காத சில சிக்கலான கனவுகளின் பலன் அறிய எங்கள் வீட்டில் வந்து உரலில் அரிசி இடத்து மாவாக்கிக் கொடுக்கும் பக்கத்து வீட்டு அம்மினி ஆச்சியுடனும் அவர் சில வேளைகளில் விளக்கம் கேட்டுப் பெறுவார்.

மாவிடிக்கும் அம்மினி, கனவின் பலன் சொல்லும் திறமையில் எங்கள் அம்மாவிலும் பார்க்க விசேஷம்!

என்று அந்த ஒரு விஷயம், என் அக்காமார்களுக்கும் எனக்கும் கூடத்தான் அது தெரிந்திருந்தது. என் அக்காமார்கள் மூன்றுபேரும், அந்த நாளைய பிரபல சினிமா நடச்த்திர நடிகைகள் லலிதா, பத்மினி, ராகினி போல் நல்ல அழகானவர்கள்.

என் அக்காமார்களுக்கெல்லாம் இளையவனாக நான் இருந்தாலும் எனக்கும் அப்போது வயது பதினாறு நிறை வடைந்திருந்தது. அந்த வயதில் எதையாவது கையாலே குத்த வேண்டும், பிடுங்க வேண்டும் என்ற மாதிரித்தான் கை துறுதுறுக்க நான் திரிவேன். ஒவ்வொரு நாளும் ‘தெண்டா’ - உடல் பயிற்சி செய்து, ஊறவைத்த கடலையும் தேனும், எள்ளுப்பாகும் சாப்பிட்டு, பளபளவென்றதாய் என் உடலும் இருந்தது.

- அப்போதெல்லாம் குசினிச் சமையலுக்கு அடுப்பெரிக்க வண்டில் கணக்காய்த்தான் விறகுகள் எங்கள் வீட்டு வளவுக்குள் பறித்துப் போட்டு விடுவார்கள். அவை எல்லாம் வைரம் பொருந்திய கனமான வீர மரக்கட்டைகள்.

முன்னம் இதையெல்லாம் விறகு வெட்டிதான் வந்து பொருத்தம் பேசி விறகு பிளந்து போட்டு விட்டுப் போனான். நான் இப்போது என் உடல் பலத்தை, பெரிய கல்லைத் தூக்கியும், தண்டவாளத் துண்டு இரும்பைத் தூக்கியும் காட்டிவிட, அக்காமார்களெல்லாம் அதைக் கண்டு விட்டு,

“நீ தின்னுகிற திமிராலதான்ரா தம்பி உந்தக் குழப்படியன் எல்லாம்..... உனக்குவருது இனிமேல் இங்க நீதான்ரா தம்பி எங்கட வீட்டுக்கெல்லாம் மர விறகும் கொந்திப் பிளந்து போட வேணும்?”

- என்று தங்களுக்குள் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து சிரித்து விட்டு எனக்குக் கூறி விட்டார்கள்.

“என்ன உங்களுக்கு அப்பியொரு நையாண்டிச் சிரிப்பு! என்னப் பாத்து”- என்று அவர்களுக்கு நான் சுடச்சுடச் சொல்லி விட்டு, அன்றிலிருந்து வீட்டுக்குத் தேவையான விறகை நான்தான் பிறகு கட்டைக் கணக்கில் எடுத்து வைத்து கோடாவியால் கொத்திப் பிளந்து கொடுக்கத் தொடங்கினேன். பின்னேரம் விறகு கொத்தும் வேலை முடிந்து, பிறகு மேல் கழுவினால், இரவில் நித்திரையும் எனக்கு சொகுசாக வரும்.

- வீட்டிலே என் வயதுக்கு நான் இனிமேல் தனியேதான் ஒரு அறையில் படுக்க வேண்டும் - படிக்க வேண்டும் - என்று அம்மாவிடம் சொல்லி என் தேவையை நிறைவேற்றிக் கொண்டேன். இந்த வீட்டிலே அந்த ஒரு அறை எனக்கே சொந்தம் என்ற நினைப்பில், என்னிடம் என் வயதுக்கு மீறிய ஒரு பெரிய மனுஷத் தன்மையும் அதனால் பிறகு என்னிலே வளர்ந்தது.

இரவில் ஒரே நேரத்தில் நாங்கள் எல்லோரும் படுக்கைக்குப் போய் நித்திரை கொள்ள வேண்டுமென்பது எங்களது அம்மாவின் கட்டளை. அம்மா இப்படி எங்களுக்கெல்லாம், பல சட்டங்கள் போட்டிருந்தார். அவர் எங்களுக்கு வைத்த சட்ட திட்டங்களில் இதுவும் ஒன்றாக இருந்தது.

எனவே அம்மா எங்களுக்கு வைத்த அந்த நேரம் வர நாங்கள் எல்லோரும் படுக்கைக்குப் போய் விடுவோம். என் அக்காமார்கள் எல்லாம் தலையற்ற முண்டங்களைப் போல உறங்கும் புறாக்களைப் போல, மூடிப் போர்த்துக் கொண்டு படுத்து விடுவார்கள்.

எனக்குப் போய்க் கட்டிலில் படுத்து விட்டால் நித்திராதேவி உடன் வந்து என்னை அணைத்துக் கொள்வான். சவம்போல கிடந்தபடி நான் உடனே நல்ல நித்திரை ஆகிவிடுவேன்.

அந்த நிம்மதியான நித்திரையிலே சிலநாள்களில் அழுர்வமாக எனக்கு இந்தக் கனவு வரும். மனம் காலியாக திறந்த தன்மையில் இருக்கும் போது இந்த அறிய கனவு அழைப்பேதுமின்றி மிதந்து என்னிடம் வந்து வாசம் செய்யும்.

தில்வியமான ஒரு காற்று வீசுவதைப்போலத்தான் அந்தக் கனவு எனக்கு ஆரம்பம்.

இதயம் நிரம்பிப் பொங்கி வழியும் கொள்ளவியலா நிறைவுடன் உடலை ஒரு பறவையைப் போல லேசாக்கிக்கொண்டு, நான் பறந்து கொண்டிருப்பேன். விலா எலும்புகளையும் தசைச் சுவர்களையும் வேதனைப்படுத்தாத சிறகடிப்பு. குபு குபுத்த உணர்ச்சி ! காற்று என்னை மிதக்க வைக்கிறது. நான் கீழே தரைமட்டத்துக்குப் போகாமல்

மேகங்கள் மிதந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு பிரதேசத்தில் பறக்கின்றேன். எனக்குப் பறக்கும் உதவியாக தோள்களையொட்டி அசைந்தாடிக் கொண்டிருக்கும் இறக்கைகளும் அழகாக இருப்பதை நான் பார்க்கிறேன்.

- பறக்கும் போது அலை அலையாய் ஏறி இறங்குவதைப் போலத்தான் நான் பறக்கிறேன். என்னை முன்னும் பின்னும் ஊஞ்சலாட்டுகிற சுகம் இதனால் எனக்குக் கிடைக்கிறது. அதனால் குமிழ் குமிழாக சந்தோஷம் என்னிடத்தில் பொங்குகிறது.

- நான் மேலே பறந்து கொண்டிருக்கும் போதுதான், அழகனுபவத்தின் படிமாக இந்த உலகம் விளங்குவதை நான் நன்றாகப் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கிறது. மேகம் மூடி மூடி, நிழல்சுற்றைக்கொருதரம் பூமியில் விழுந்து விழுந்து போவது எனக்குத் தெரிகிறது. ஆனாலும் பூமிமீது எங்கனுமே ஒரு மனுஷக் காக்கையையும் கண்ணால் காணோம்!

செருக்கி வளர்க்கப்பட்டிருந்த பெரிய புல்தரை, வளைந்து செல்லும் மரக்கிளைகள் மலைகள், பச்சைநிறத்தை மட்டுமே கொட்டித் தீட்டிய சித்திரத்தைப்போல் வயல் வெளிகள், மரங்கொத்தி, காட்டுப்பறை, நீலக்குருவி, என்று இவை எல்லாவற்றையும் மேலே பறந்தபடி பார்த்துக்கொண்டு - நீண்டநேரம் - நீண்ட நேரம் - நீண்ட நேரமாய்ப் பறக்கிறேன். என் பார்வையில் வீடுகள் புள்ளிகளாகவும் ஊர்கள் சதுரப்பாத்திகளாகவும் தெரிகின்றன.

இப்படிப் பறந்து கொண்டே இருப்பது, எனக்குப் புதிய மனத் திண்மையையும், புதிய நம்பிக்கையையும் ஊட்டுகிறது. என்னை நான் அப்போது இந்த உலகத்துக்கு வெளிப்படுத்துவதாக நினைக்கின்றேன். அப்படியே பறந்து கொண்டு இந்த உலகத்தை நான் கடக்கிறது மாதிரியும் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் இப்படியே பறந்து கொண்டிருப்பதே எனக்கு வேட்கையாக இருக்கிறது. நான் பறந்து கொண்டு சிந்திக்கவும் செய்கிறேன். அந்தச் சிந்தனையில் இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் சுதந்திரத்தின் மீதே இருப்பதாக உணர்கிறேன்.

பறந்து கொண்டு இருக்கிற எனக்கு இப்போது ஒரு மாற்றம்!

- நான் கீழே பார்த்துக்கொண்டு போன ஒரு பாதை மறைகிறது. அங்கு ஒரு பாதை தொடங்குகிறது. அதிலே புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒரு சவக்காலையும் காணப்படுகிறது. அதற்குள்ளே சவத்தின் ஏருச்சத்து ஊட்டப்பெற்று, குவிந்தபூக்கொத்தினையும், புல்லிய இலைகளையும் உடையதாய். வளர்ந்த ஏருக்கலஞ்செடிகள் - தகரைகள் காணப்

படுகின்றன.

- சவக்காலை வெளி பெருத்துக்கொண்டே போகிறது. அந்த வெளியில் பல குழிகளும் தெரிகிறது. பின்பு மறுபடியும் அதே காட்சி! மஞ்சள் வெயில் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது. இடு காட்டிலிருந்து நகரை நோக்கி வளைந்து நீண்டு வரும் கல் பாதையில் வேர்க்கடலை ஒடுகளும் எனக்குக் காணப்படுகின்றன.

அது என்ன?

கள்ளிப்பற்றை ?

என்று நான் பார்த்துக்கொண்டு கீழே பதிவாகவும் பறக்கின்றேன். அதன் அருகில் பெரிய பவள மல்லிகைமரம் போலத்தான் - ஒரு 'பூ' மரம் தெரிகிறது. அதிலே நிறையவும் பூக்களுண்டு - ஆனால் ஏனோ அதில் வாசமென்பதே இல்லை. அதன் அழகு மாத்திரம் எனக்கு அனுபவிப்பது போல இருக்கிறது. உதிர்வதற்காகவே பூக்கள் பூப்பது போல - அவ்வளவு பூக்கள் - கீழே நிலத்திலும் சொரிந்து போய்க் கிடந்தன.

எனக்கு அந்தப் பூக்களைக் கண்டதும்,
ஒரு வித பூ மயக்கம் - பூ மோகம் !

குவியல் குவியலாய்க் கிடக்கும் அந்த கள்ளிப் பற்றையருகில் ஒணான் மாதிரி பதுங்கிக் கொண்டு - என்னை ஒருத்தி - தன் அருகில் வாவென்று அழைப்பது மாதிரி எனக்குத் தெரிகிறது. அவள் ஒரு நிழலா? என்று நான் நினைத்தேன். அப்படியாய் இல்லை என்று பிறகு எனக்கு விளங்கியது.

அவள் பிறகும் என்னை அழைக்கவும், சூரியன் இறங்குவது போல நானும் அவ்விடத்தில் இறங்குகிறேன். நிலத்தடியில் என் கால்கள் தொடும்போது என் தோள்கள் கணத்து விம்முகின்றன. அவள் அந்த அழுர்வக் கள்ளிச்செடி நிழலில்தான் நின்று கொண்டிருக்கிறாள். அந்த நிழலிலும் அவள் அழகு சிந்துகிறாள். அவள் கண்கள் புணர்ச்சி வேட்கையோடு என்னைக் கவண்போல குறிப்பார்த்தபடி இருக்கிறது. அவளின் கண்களிலுள்ள சக்தி அவளுக்குள் என்னை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தது. நான் கீழே இறங்கி நிற்கவும் அவள் உடனே திடுக்கிட்டும் போய்விட்டாள். அவள் நிறமும் மாறியது. ஆனாலும் என்னைப் பார்த்தது முதற்கொண்டு அவள் விழியிலே காம வெறி தெரிந்தது. என்னை உரித்து விழுங்கி விடுவது போல பார்த்தாள். அவளுடைய பார்வையைத் தாங்க முடியாது கூச்சத்தில் கிடந்து நான் நெளிகிறேன். அவள் என்னை நெருங்கி நெருங்கி கிட்டவாக வந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

ஒரு பெண்ணைந்து எழுது

- நானும் அவளின் ஏக்கத்தில் நிற்கிறேன். அவளின் அழகு என்கண்களை இமைக்கச் செய்யமறுத்தது. இருதயதானம் கட்டுக்கு மீறி எனக்குத் துடிக்கத் தொடங்கி விட்டது. அவள் எனக்குக் கிட்டவாக வந்து விட்டாள். அவள் என் அருகில் வரவும்தான், அவளது அணிந்திருந்த மெல்லிய ஆடையிலிருந்து உடலமுக எனக்குத் தெரிகிறது. பாய்ந்து ஒடும் குதிரையின் தசைகளைப்போல அவளின் உடல் தசைகள் - என் மனதை கிறங்கவும் அடிக்கின்றன.

இளஞ்சிவப்பு குரிய ஒளியில் மலர்ச்சி காட்டும் மாதுளம் கனி போன்ற அவள் மார்புகள் - என்னை அவள் மீது மையல் கொள்ள வைக்கின்றன. அவளிலே என்னை விடவும் மோக வெப்பம்!

என் கிட்டவாக வந்த அவள், அப்படியே தன் கைகளால் என்னைத் தன்னோடு சேர கட்டி அணைத்தாள். என்னை அவ்விதம் அணைத்தபடி - ‘நீங்கள் தான் எனக்கு வேண்டும்’- காட்டு மல்லிகையைப்போலே நீங்கள் என் இன்டு இடுக்குகளிலெல்லாம் படர்ந்து கொள்ளுங்கள் என்றாள் அவள்.

அந்தச் சொல் அவளிடமிருந்து ஒயிலாய் ஒளிர்ந்தது. அப்படிச் சொல்லியவாறு அவள் என்னை முத்தினாள். மிருகத்தின் காட்டுத் தனமான முத்தம் அது. ஆனாலும் என் நரம்புகளுக்கு ஒரு உக்கிரமான இனப்புதை அவளது முத்தம் தந்தது. குறு குறு என்றாற் போல அந்தச் சுகம்!

அந்த முத்தத்தை எனக்கு அளித்ததுடன், அவள் தன் மார்புக்கச்சையை விலக்கி முலைகளைக் காட்டினாள். என் தலையைக் கீழே தன் கையால் குனியும் அளவிற்குப் பிடித்து தன் மார்புகளில் என் முகத்தை அவள் அலையவிட்டாள். அவள் மார்பு முனைகள் என் வாயில் குத்துச் சண்டைகள் போடுவது போல இருந்தன.

அதன் பிறகு அவள் என்னை இன்னும் தன்னோடு இறுக்கக்ட்டி அணைத்தாள். அவள் அவ்விதம் அணைக்கையில் அவளின் நகக் கத்தி என் முதுகிலே ஊன்றியது. எனக்குப் பூணையின் விறாண்டல் மாதிரி வேதனை அதனால் பெருகியது.

- இவ்வேளையில் தன் செயல்களில் கட்டுப்பாடு மீறிய அளவுக்கு அவள் மாறிவிட்டாள். அவளின் செய்கையால் என் உடல் மென்மையுற்றது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவள் எனக்குப் பாரமேற்றினாள். தன்னைச் சாந்தப்படுத்த ஒரு உடற்பயிற்சி செய்வது போல அவள் நடந்து கொண்டாள். உடனே பீநாறிப் பூப்போல ஒரு நாற்றம். உடனே உடைப்பெடுத்த உணர்ச்சி வெள்ளத்தில் ஈரப்பட்டு நான் கண்விழித்து விட்டேன்.

மங்கிய லாம்பு வெளிச்சம் சுவரில் விழுந்திருப்பது, முதலில்

கண் விழித்ததும் எனக்குத் தெரிந்தது. அம்மா என் படுக்கை அறையில் மாட்டி வைத்த வாமனக் குறள் தந்த வள்ளுவரின் படம் என்னைப் பார்த்தபடி இருந்தது.

நான் கட்டிலால் இருந்து உடனே எழுந்து வெளியே போய் முத்திரம் பெய்து விட்டு வந்தேன். கோழி கூவியது. இதன் பிறகு நான் நித்திரை கொள்ளவில்லை. கொஞ்ச நேரத்தில் நன்றாக பொழுது விடிந்து விட்டது.

- காலையில் தேத்தண்ணீர் குடிக்கும் போது சின்ன அக்காள் என்னைப் பார்த்து.

“என்னடா தம்பி அழுவாச்சி மாதிரி உன்றை முகத்தை வைச்சிருக்கிறாய்? ராவு கனவு கினவு ஏதும் நீ கண்டியோ? சொல்லன்றா உன்ற கனவை இந்த அக்காச்சியிட்டயும்?”

என்று கேட்டாள்.

நான் உடனே அக்கா கேட்டுவிட்ட கேள்விகளுக்கு பதிலளான்றும் சூறாமல் அவரை முறைத்துப் பார்த்தேன்.

- என், உர்....ரென்ற முக விறைப்பை அவர் பார்த்துவிட்டு....

“இது ஒரு சனியன் பிடிச்சது...! ஒரு நேரத்துக்கு ஒரு நேரம் இது தன்ற ஒரு குணத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கும்.”

- என்று என்னைப் பார்த்துச் சொல்லவிட்டு, அந்த இடத்தாலே இருந்து தான் எழுந்து அங்காலே போய்விட்டா.

“எல்லாரும் தாங்கள் காணுகிற எல்லாக் கனவுகளையும் ஆரிட்டையும் போய் வெளிப்படையாய். சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்மே?”

என்று நான் உடனே என் மனதுக்குள்ளே நினைத்தேன். உடல் எனக்கு இரவு கண்ட கனவுக்குப் பிறகு ஒரே வெப்பமாக இருந்தது. சோர்வும் அலுப்புமாகவும் கூட இருந்தது. வழமையாக காலையில் செய்யும் உடற்பயிற்சிகளைக் கூட எனக்கு செய்ய மனம் வரவில்லை. எதற்கும் நாலு வாளி தண்ணீர் கிணற்றில் அள்ளி தலையில் ஊற்றிக் கொண்டால்தான் இப்போதுள்ள உடல் அலுப்பு தீரும் போல எனக்கு இருந்தது.

உடனே துவாய்த் துண்டையும் எடுத்து தோளில் போட்டுக் கொண்டு, சோபுக் கேசையும் கையில் தூக்கிக் கொண்டு, அப்படியே நான் கிணற்றிடப்பக்கம் போகப் போனேன்.

**ஸ்டார் ஒளி
(மாசி - 2008)**

கேயில் அன்னதானம்

அப்புக்குட்டி பலா மரத்து நிழலின் கீழ் நின்று கொண்டு சால்வைத் துண்டைச் சுழற்றிச் சுழற்றி தனக்குக் காற்று விசிறிக் கொண்டிருந்தார்

“சாய்... என்ன இது காங்கை சவம்...! வைகாசி வெசாக் நாளிலயும் இந்தக் காத்தெழும்ப இல்லயே, மனிசருக்கு தேகம் கொஞ்சம் ஆற்...”

-அவருக்குக் கை உளைந்தது விசிறாமல் விட்டுப் போட்டு, கையிலிருந்த துண்டை தோளில் போட்டுக்கொண்டார்.

என்றாலும் அவருக்கு இப்போது இந்தக் காற்றுச் சங்கதிதானோ மிகவும் முக்கியம்? அவருக்கென்றால் சரியாகப் பசிக்கவும் தான் பசிக்கிறது. மத்தியானமும் காலமயும் ஒழுங்காகச் சாப்பிடாததில் பசிகுடலை பிடுங்கிப் பிசைவது போல வலி உண்டாக்கிற்று. இதற்கெல்லாம் அவர் காலையில் குடித்த பழஞ்சோற்றுக் கஞ்சி எந்த மூலைக்கு.. அது குடித்த கொஞ்ச நேரத்திலேயே செமிச்சுப்போய் வெற்று வயிறாகிவிட்டதே?

நேற்றைக்குப் போல, இவர் வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீட்டிலிருக்கும் பண்டா என்பவர், வெள்ளையும் சிவப்பும் கலந்த ரூசிக் கடதாசியில் பெரிய நட்சத்திர வெளிச்சக்கூடு கட்டிக் கொண்டிருந்தார். அதை இவரும் போய் அங்கே அவரின் வீட்டில் நின்று பார்த்தவர்தான். இன்று அவர் குஞ்சங்களும் வைத்து ஒப்பேற்றிய அந்த வெளிச்சக் கூட்டை, தேக்க மரத்தின் உச்சிக்கு

ஏறி, அங்கு ஒரு கிளையிலே கயிற்றில் தொங்கவிட்டு ஓய்யு, கட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

அவரது வெளிச்சக்கூடு கட்டித்துக்குக்கிற அலுவலை தன் வளவுக்கால் நின்று கொண்டு இவர் பார்த்துவிட்டு,

“காத்து வீசிற காலமாயிருந்தால், உந்தப் பாடாவாரி வெளிச்சக் கூட்டை மரத்தில் ஏறிக் கட்டேக்கிள்ள உந்த மனுசன் அதில் நின்று கொண்டு என்ன பாடுகளெல்லாம் பட்டிருப்பார்.....!”

- என்று இருந்த பசிக்களையோடும் அவர் அதை நினைத்துப்பார்த்தார்.

அவர் நின்ற இடத்துக்கு எதிராகவுள்ள வேலிமுலையில் தியாகுப் பெடியன் நின்று கொண்டு தனியே தன்வேலை. இவரின் பேரன் தான்! வயது பத்து என்றாலும் பெடியன் வலு சுட்டி! அவன் அந்தப் பூவரச மரத்தில் படர்ந்து கிடந்த கொவ்வைக் கொடிக்குக் கீழே நிற்கிறான். போனமாதத்திலே அந்தக் கொடி இருந்த விறுத்தம் நன்றாய்த்தான் இருந்தது. என்ன மாதிரியாய் அதிலே பூக்களும் காய்களும், தேர்சோடித்த மாதிரி இருந்தது.

ஆனால் இப்போது அந்தக் கொடி.. இலைகள் புச்சியமிட்டு சிதைந்திருந்தது, சில காய்கள் கராவல் பிடித்துப் போய் முறுகிக்கிடந்தன. எனினும் கொடியில் சிறிது பழங்கள் இருக்க, அவைகளை கொக்கைபோட்டு அவன் ஒவ்வொன்றாக பிடுங்கி இலைச்சருகின் மேல் பக்குவமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் கொடியில் ஒரு பழம் விடாமல் பிடுங்கி முடித்தபிறகு “அப்பப்பா இந்தாங்கோ நீங்களும் சாப்பிடுங்கோ..”- என்று சொல்லி அதிலே நின்று கொண்டிருந்த அவருக்கும் அதைக் கொடுத்தான்.

கொவ்வைப்பழம் சிறு பசிதணிக்கும் என்பது அவனுக்கும் கூட அது தெரியும். அவன் கொடுத்ததை அவர் கைகளில் வாங்கும் வேளை பேரனின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

“புள்ளைக்கு சரியாப் பசிக்களை..”- என்று அவர் நினைத்தபோது அவருக்கும் மன விசாரமாய் இருந்தது.

தியாகு அப்பப்பாவுக்கு பழம் கொடுத்த பிறகு போய், எஞ்சியதாய் சருகின்மேல் கிடந்த பழங்களையெல்லாம் எடுத்து இரண்டு பொக்கற்றுக்குள்ளும் அடித்து நிறைத்தான். அதில் பிறகு ஒரு பழத்தை எடுத்து, முக்கால் பாகம் வாயில் கடித்து எடுத்து விட்டு மிகுதியை வீசி எறிந்தான். கடித்து எடுத்த பழத்தோடு வாய் அவனுக்கு நிறையவில்லை. இன்னும் இரண்டு பழங்களை அதே விதத்தில் அவன் வாய்க்குள் தள்ளினான். அவ்விதம் வாயில்

பொதுக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குப்போக ஓடினான்.

அவன் கொண்டு போகிற பழங்களில் சிலவற்றை தன்றை “கொக்காள்” உடூவிற்கும் கொடுப்பான் என்று அவருக்கும் அது தெரியும். அதை நினைத்துக் கொண்டு, தன் பசிவேளைக்கு உதவ கையிலிருந்த பழங்களில் ஒன்றிரெண்டை அவரும் சாப்பிட்டார். பசிதனிக்க என்னவாயும் இருக்கட்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டு அதை சாப்பிட்டாலும் - தின்றகையோடு அவருக்கு வயிற்றைப் புரட்டியது.

‘நடந்தால் சத்தி சில நேரம் வராது’

என்றாற் போலிருக்க நடந்து பார்த்தார். சத்திக்குணம் கொஞ்சம் அடங்கினது மாதிரி இருந்தது. அப்படியே தொடர்ந்து நடந்தார். அதாலே நடந்தாற்போல் வீட்டைச் சுற்றிப் போய், வீட்டுக்கு முன்னாலே உள்ள மண்திண்ணனையில் ஏறி சப்பணம் போட்டுக் கொண்டு அதில் இருந்தார்.

திண்ணையில்தான் அவரின் பாய் படுக்கையெல்லாம். மறைப்புக்கு அதிலொரு தட்டி கட்டி இருந்தது. பாய்ச்சுருணைக்குப் பக்கத்திலே ஒரு புல்லாங்குழல் இருந்தது. மனதில் சோகப் பெருவெள்ளம் முட்டிநிற்கிற போதெல்லாம் இந்தப் புல்லாங்குழலை ஊதித்தான் அந்தக் குழலமுத்தில் அவர் ஆறுதலடைவார்.

அவர் அந்த எட்டுத் துளைகளுள்ள இசைக்கருவியை வாய் வைத்து ஊதும்போது, அதில் வரும் இசையை கேட்பவர்கள் பெரிதாக ரசிக்காதிருந்தாலும் அவருக்கென்னவோ தன் இசையை தானே கேட்க அது தில்வியமாகத்தான் இருக்கும். தன் மனைவி இறந்த பிறகு மகனோடும் மருமகளோடும் இருந்து கொண்டு இப்படித்தான் அவரின் வாழ் நாள் கழிகிறது. தனக்கு சொத்துச் சேர்த்து வைக்கவில்லை யென்றாலும் நல்ல பழக்கவழக்கங்களால் தன் உடல் சுக்ததை பேணி அவர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அதன் நிமித்தம் அவர் ஒருவருக்கும் பாரமாயில்லை, இருந்தாலும் சாப்பாட்டு விடையம் ஒன்றுதான் அவருக்கு உள்ள கஷ்டம். சுகதேகியாக இருந்தாலும் வயது நன்றாய்க் கடந்து விட்டது அவருக்கு . இந்த நிலையில் என்ன தொழிலைத்தான் அவருக்குப் போய் செய்வதற்கு இயலும்?

தியாகுவினதும் உடூவினதும் தந்தையாரான கனகசிங்கம் இவருடைய ஒரேயொரு மகன். அவருக்கென்றால் ஒழுங்கான படிப்புமில்லை தொழிலுமில்லை. கைத்தொழில் எதுவுமே அவருக்குத் தெரியாது. எனவே எங்கேயும் பார்த்து நாள் கூலிப் பிழைப்புக்குத்தான் போய்க்கொண்டிருந்தார்.

அப்புக்குட்டியருக்கு வீட்டுக்காணியை விட குளத்துத் தண்ணீர் பாய்கிற வயல்காணி ஒன்று முதசமான சொத்தாயிருந்தது. அந்தக் காணியை தன்மகனுக்கு அவர் உரிமை உறுதி எழுதிக் கொடுத்தார். அவர் அருமந்த அந்த வயல் காணியையும் விற்றுக் குடித்து மூழ்கடித்துவிட்டார்.

கலித் தொழிலுக்கும் கூட இப்போ கனகசிங்கம் ஒழுங்காக அக்கறையுமாகச் செல்வதில்லை. இரண்டு நாட்கள் போய் வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் அரிசி மில்லில் வேலை செய்தால், சரிக்குசரி வேலைக்குப் போன அதே நாள் போல ரெண்டு நாள் பிறகு ஓய்வு தான் அவருக்கு. ஓய்வான அந்த நாளிலும் அவருக்குப் பழகியிருந்த கசிப்புக் கட்டாயம் தேக்கவத்தைப் பகுதியில் போய் குடிக்க வேண்டும். எனவே வீட்டுச் சீவியப்பாடு எப்படிப் போகும்? ஊர் உலகமெல்லாம் இதனாலே பெருங்கடன் தான்!

ஐயோ அவன் செல்வநாயகி அந்த வீட்டில் இருந்து படுகிற பாடும் கஷ்டங்களும் வாயால் சொல்லவே முடியாது. இதனால்தான் தன் மருமகளை நினைக்கும் போதெல்லாம் அப்புக்குட்டியருக்கு மனக்கவலை பீறிடுகிறது.

அவருக்கு வந்து வாய்ச்ச மருமகளோ பத்தரை மாற்றுத் தங்கம். அவளின் சுபாவகுணம் நல்ல இனிய குணம். அவள் தான் சாப்பிடாமல் கிடந்தாலும் கூட, மாமாவுக்கும் கணவருக்கும் கிடக்கின்ற தன்னைத்துயும் போட்டுச் சாப்பிடக் கொடுத்துவிட்டு, பச்சைத்தன்னியைக் குடித்துவிட்டு பேசாமல் படுத்துவிடுவாள். அப்படிப்பட்ட மாதரசி. மாதர்குல மாணிக்கம் அவள்!

கனகசிங்கம் வேலைக்குப் போவது இடைக்கிடை ரெண்டொருநாள்தான் என்று இருந்து வந்தாலும், ஏனோ தானோ என்று தான் செய்து வந்த அந்த வேலையும், இந்தப் பதினைந்து நாட்களாக தொடர்ந்து அவருக்கு முற்றாக இல்லாததாய்த்தான் போய்விட்டது. அந்த அரிசிமில்லில் நெல்லுக்குத்துகிற அலர்மிசின் உடைந்ததோடு, இருந்த வேலையுமில்லாமல் அவர் ஞோட்டளக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

இந்த நாட்களுக்குள் ஒரு மூன்று நாள் மட்டும், அவர் மேசன் கலியாகப் போய் வேலை செய்ததாக வீட்டிலே மருமகள் கதைக்கும் போது சொன்னது இவருக்கும் தெரிந்திருந்தது. அதற்குப்பிறகேன்றால் அவர் வேலைக்குப் போன சிலமேன் இதுவரையாக இல்லை.

கனகசிங்கம் வேலை வில்லட்டிக்கு ஒன்றும் போகாதத்தில் கணநாளாக இந்த வீட்டிலே எல்லோருக்கும் கால்வயிறு அரைவயிறு

என்றதாகத்தான் சாப்பாடுநடந்து கொண்டிருந்தது. அதிலும் இன்றைக்கு, காலையிலிருந்து குடித்தபழங்கோற்றுக் கருசியோடு ஒன்றுமே துண்டாக ஒருவருக்கும் சாப்பாடென்பது இல்லை.

அவர் கனகசிங்கம் காலையில் எழுந்தவுடன் வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிட்டு எங்கேயோ போய்விட்டார். இன்று அவர்கள் இரவுக்காவது ஏதும் ஆக்கிமுட்டிச் சாப்பிடலாமென்றால், அவரும் போனவர் ஏதாவது தொரு தொழிலுக்குபோய் கையில் ஏதும் சமைக்கிறதுக்கு சாமான்கள் வாங்கிவரவும் வேணுமே?

வீடு இருந்த இந்த விறுத்தத்துக்குள்ளே இந்தப் பிள்ளையும் இருந்தாற் போல குண்டுபோட வேணுமா? குறிஞ்சி பனிரெண்டு ஆண்டு வளர்ந்து மலரும் சிறப்புடைய “பூ” - அதுபோல் பனிரெண்டாண்டின் அளவையில் பூப்பெய்திவிட்டாள் - இவள் உஷா அவளுக்கும் நல்லெண்ணெய் கோழிமுட்டை என்று சத்தான சாப்பாடுகள் ஒன்றுமே சீராக சாமத்தியப்பட்டதுக்கு கொடுப்பவில்லை. இந்த வீட்டிலே கத்தரிக்காய் பெருஞ்சீரகத்துாள் போட்டு நல்லெண்ணையில் வதக்கிற மனம் சமையல் கட்டில் பல மாதங்களாகவே இல்லை.

“பாவம் இந்தக் குழந்தையின்றை பச்சை உடம்புக்கு அவளுக்குத் தேகப் பலத்துக்கு நாலு தீன் தின்ன சருக்கட்டிக் குடுப்பமெண்டா அதுக்கு இப்ப கையில் காச ஒண்டுமில்லாமல் போச்சே..” - என்று செல்வநாயகியும் தான் கஷ்டத்தை நினைத்து அழுது கொண்டிருக்கிறாள்.

தனது அக்காளுக்கு என்ன நடந்தது என்று தம்பி தியாவுக்கு, வீட்டிலே உள்ளவர்கள் பறைஞ்சதுகள் ஒன்றுமே சரியாக விளங்கிக் கொள்ளவில்லை.

ஆனாலும் தாய் இருந்துகொண்டு. “இந்த நேரத்தில அவளுக்கு உளந்துக்களி குடுக்கவேணும், முட்டை குடுக்கவேணும், நல் லெண்ணை குடுக்க வேணும், பச்சைசப் பெருமாள் நெல்லரிசிமாவிலபுட்டு அவிச்சக் குடுக்க வேணும்” - என்று அலட்டிக் கொண்டே இருந்தது மாத்திரம் அவனுக்கு விளங்கிற காரியமாய் இருந்தது,

அப்பிடி அதைக் கொஞ்சம் அவன் விளங்கினாலும், பச்சைப்பாலகள் அவன், இதையெல்லாம் எங்கே போய்த்திரிந்து வேலை செய்து சம்பாதித்து வாங்கிக் கொண்டுவருவான்? அவனுக்கு தாய் கோழிமுட்டை என்று சொன்ன உடனே, யோசனையெல்லாம்

வீட்டு வேலிப் பக்கமுள்ள குப்பைச் சருகுகளின் பக்கம்தான் ஓய்க் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு,

மரபணு மாற்றத்துக்கு உட்படாத நாயுண்ணிப் பூமரங்கள் நின்ற இடத்துக்குக் கீழே, குவிந்து கிடந்த குப்பை கஞ்சலுக்கு அருகில் கெற்றப்போலை - கையில் வைத்துக் கொண்டு அவன் அதிலே குந்திக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பூமரத்திலே பூத்தேன் குடிக்க தேன்சிட்டுகள் வருகிறதுண்டு. சத்தம் போடாமல் அதிலே கீழே இருந்தால் பக்கத்து மரத்திலும் பூங்குஞ்ச மாதிரி பலாக்கொட்டைக் குருவிகள் வந்து இருக்கும். அவைகளை இந்தச் சண்டு வில்லாலடித்துக் குருவி விழுத்தலாம். என்ற நினைப்பில் அந்தப் பதுங்கலுடன் அவன் இருந்தபோது, பாவட்டைச்செடிக்குக்கீழே மறைப்பில் வெள்ளையாக அவன் ஏதோ அங்கு பரந்து கிடக்கிறதையும் கண்டான். அப்படியே குந்தி இருந்தவாக்கில் தவளைபோல அந்த இடத்துக்குத் தவழ்ந்து போய்ப் பார்த்தால் அத்தனையும் கோழி முட்டைகள்! எண்ணினால் எல்லாமாக பத்து உருப்படி! அவனுக்குத் தலைகால்புரியாத சந்தோஷமயக்கம். அவன் அவை எல்லாவற்றையும் பிறகு பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டு போய் தன்தாய் செல்வநாயகியிடம் கொடுத்தான்.

அவன் கொண்டு போய்க் கொடுத்த முட்டையைக் கொண்டு ரெண்டு நாள் அடுத்துத்து முட்டைக் கறியாயிருந்தது அவர்கள் வீட்டில். அந்தச் சம்பவம் இவ்வேளையில் அவன் நினைவுக்கு வந்தவுடன் அவ்விடத்திற்கு அவன் ஓடிப்போய்ப் பார்த்தான். ஆனாலும் அவ்விடத்தில் சருகு குப்பையெல்லாம் அவன் தன்காலால் கூட்டி ஒதுக்கித்தளிப்பார்த்தும், கோழிமுட்டைகள் அவனுக்குக் காணப் படவில்லை. அதற்கு மாறாக அவனின் அந்தக் தேவிலில் கண்களுக்கு அகப்பட்டது நக்தைகள் இட்டு வைத்திருந்த முட்டைகள்தான். இவனின் கால்விசுக்கலில் கும்பலாய் ஓட்டிக்கிடந்த அந்த முட்டைகள் உடைந்து, சீழாய் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது. அவன் உடனே அந்த இடத்தில் எச்சில்துப்பிவிட்டு, ஏமாற்றத்தோடு வீட்டுக்குத்திரும்பி வந்துவிட்டான்.

உஷா ருதுவாகி குப்பைத் தண்ணீர் வார்த்து ஏழே ஏழு நாள் தான் கடந்திருந்தது. அவளுக்கு மனதிலுள்ள சோகப்பெரு வெள்ளம் கண்களில் முட்டிநின்றது.

உஷாவின் நிலைமையைப்பார்த்தால், அவளைப்போன்று இருக்கிற பெண்களெல்லாம், மண்ணின் அடியில் கிடந்து முளைக்கும்

போதே வேதனையை அனுபவிக்கும் வித்துக்கள் போன்றவர்கள், என்றான் கூறுவதற்குவரும். இவள் உடைவிற்கும் தன்னிலைமையை யோசித்துப் பெரிய கவலை! தனக்கு நல்லது நடக்கும் காலத்திலும் இந்த வீடு வறுமையாயிருக்கிறதேயென்று அவனும் கலக்க மடையத்தான் செய்தாள்.

இந்தக் கவலைகள் அவள் நெஞ்சிலிகிடந்து அரித்தாலும், உடை என்னவோ பார்ப்பதற்கு இப்பொழுது கொத்தமல்லி பூத்த மாதிரி அழகாகத்தான் மாறிவிட்டாள். அந்த நாளின் பின்னால் முகத்தில் ஒரு அரிய ஜோலிப்பு இவளிடம் சேர்ந்து விட்டது. ஓடிசாஒல்லியா இருந்தவள் உடம்பு வைத்தது மாதிரி இப்போ நிற்கிறாள். பீர்க்குக் கொடியில் மஞ்சள் நிறப் பூப் பூத்தது போலவும் அவளைப் பார்க்க அழகாக இருக்கிறது. அச்சும் அசலும் இப்போது அவள் பிராமணப்பெண் போலத்தான்! அப்படி ஒரு சிவந்த அழகு! இப்பியல்லாம் உள்ள வறுமையிலும் வடிவழகாய் வந்துவிட்ட அவள், என்னதான் பேரளவில் பெரிய பிள்ளையெண்டாலும், வயசிலே பார்த்தால் அவள் ஒரு சிறு குழந்தைதானே? அந்தக் குழந்தைப் புத்தி அவனுக்கு இல்லாமலா போகும்?

அப்புக்குட்டி திண்ணையிலிருந்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். வயிற்றுப்பசிக்கு உணவையும் ஒய்வையும் விரும்புகின்ற அவரது உடம்பு அசதி நிலையில் படுக்கையில் கொஞ்சம் சாயச் சொன்னது. அதனால் அதிலே கிடந்த பாயை விரித்துப் போட்டுப்படுத்தார். கண்ணை மூடிப் பார்த்தார். ஆனால் வயிற்றுப் பசி கண்ணை திறக்கவேவைத்தது. படுத்துக்கிடக்கவும் அதனால் பிறகு முடியவில்லை அவருக்கு. எனவே எழுந்து பாயைச் சுற்றிவைத்து விட்டு திரும்பவும் முன்னம் இருந்தவாறு இருந்தார். வீட்டில் தேத்தண்ணியெண்டாலும் குடிக்க சீனி ஒரு துகளும் இல்லை என்கிறது அவருக்குத்தெரியும்.

அவருக்கு எல்லாவற்றையும் நினைக்க கவலையாயிருந்தது. தன் பார்வையை திண்ணையில் இருந்தவாறே முற்றத்தில் நின்ற வேம்பு மரத்தில் அவர் வைத்தபடி இருந்தார். அவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது கொஞ்சம் காற்றோட்டம் மாதிரி இருந்தது. அந்தச் சுவாத்தியக் காற்றுக்கு வேப்பமரத்தின் விழிம்பிலுள்ள கிளைகள் சலசலக் கத தொடங்கின. அந்த இலை அசைக்கையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது திடீரென தனக்குள்ளாகஅவர் அரசமரத்து இலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு இன்று புத்த

கோவிலில் திருவிழா என்பது அதனால் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

வெசாக் தினத்தில் அந்தக் கோவிலில் ஒவ்வொருமுறையும் அன்னதானம் கொடுப்பது அவருக்குத் தெரியும். அன்று அந்தக் கோவிலிலே ஏலம் கூறி பலபொருள் பண்டங்களும் விற்பார்கள். வர்ன மின்சார விளக்குகள் பூட்டி அலங்காரம் செய்து இருக்கிற வெசாக் பந்தல்களைப் பார்க்க, இன்றென்று அவ்விடத்தில் தேன்டையின் தேனீக்களைப் போல சனம் வந்து மொய்க்கும்.

“அந்த இடத்தை இன்டைக்குப் போயொருக்கால் நானும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தாலென்ன?” - என்று அவருக்கு ஒரு எண்ணம் எழுந்தது.

அங்கே தான் இப்போது போக விரும்புகிறது என்ன காரணத்துக்கு என்று அவருக்கு அதுவும் நன்றாகத் தெரியும். அதை அவர் தன்னிடம் உள்ள சுயகெளரவத்தோடு முக்கியமானதாக நினைக்காமல் ஏதோ தன்னைத்தானே ஏமாற்றுகிற விதமாகவும் வேஷம் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

“நான் சும்மா அங்க திருவிழாத்தானே பாக்கவெண்டுபோறன்..”- என்ற மாதிரியும் தன்னை சமாதானப் படுத்தியபடி இருந்தார். அவருடைய நாக்குத் தட்டத்தில் உமிழ்நீர் இப்போது குழம்பியிருந்தது. அதனால் வயிற்றுப் பசியைப் பொத்துக் கட்டி வைத்துக் கொண்டிருக்க அவரால் முடியவில்லை.

“என் பொய்க் கோலம் போட்டுக்கொண்டு இருப்பான் அங்க போய் நல்லா வயிறு நிறைய சாப்பிட்டு வருவாம்...”

• என்று நினைத்துக் கொண்டு திண்ணைக்குந்தால் இறங்கி நின்றுகொண்டார். பாய்க்குப்பக்கத்தில் பனையோலைப் பெட்டிக்குள் கிடந்த சட்டையை வெளியே எடுத்து மேலிலே போட்டார். அந்தச் சட்டையில் பித்தான்கள் அவ்வளவும் எடுப்பட்டுப் போயிருந்தன. அவற்றுக்கு அதே பைக்குளிருந்து மூன்று அலுப்பு நேத்திகளை எடுத்து பின்குத்திக் கொண்டார். தான் உடுத்திருந்த வேட்டியைக் குனிந்து ஒருக்கால் பார்த்தார். வேட்டி கீழ்க்கரைக்கு மேலே வெற்றிலைக் கறை படிந்து அழியாமல்கிட்டத்து.

“ஆக்...அது பறவா’பில்ல..”- என்று தன்னைச் சமாதானப் படுத்தினார். வயிறு பசியால் கிள்ளியது அவருக்கு. சால்வையை தோளில் ஏறிந்து கொண்டு முற்றத்தடிக்கு நடந்து போய் நின்றார். அந்தி சாய்ந்து கொண்டிருந்தது. மேகங்கள் சிவந்து உறைந்து போன தீயின் நாக்குகளைப் போல ஒளிர்ந்தன. குருவிகள் வானத்து

உச்சியிலே கிறீச்சிட்டுக்கொண்டு காற்றோடு மல்லாடிப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

அவருக்கு பேரனையும் தன்னோடு கூட்டிக் கொண்டு போவம்
- என்றாற் போல இரக்கம் வந்தது. “தியாகு தியாகு என்று” அவனைக் கூப்பிட்டார். அவர் கூப்பிட்டைக்கொயோடு “என்ன அப்பப்பா..” - என்றபடி அவன் வீட்டுக்குள்ளாலிருந்து முற்றத்தடிக்கு ஒடி வந்தான் “அப்பப்பா என்ன உடுப்பெல்லாம் இப்ப உடுத்திக்கொண்டு நிக்கிறார்? எங்க போப்போறார்..?” - என்று நினைத்துக்கொண்டு அவன், “எங்க அப்பப்பா நீங்கள் வெளிக்கிட்டுப்போக இப்பநிக்கிறியன்..?” - என்று கேட்டான்.

“ஒரு இடத்துக்கெண்டு நான் இப்ப போகப்போறன்! நீயும் என்னோட வாறியோ..?” - என்று அவனைக் கேட்டார் அவர்.

“அப்பப்பா கொஞ்சம் நில்லுங்கோ நான் அம்மாட்டியும் ஒருக்கா சொல்லிப்போட்டு இந்தா இப்பவே சேட்டைப்போட்டுக் கொண்டு ஓடியாறன்..!” - என்று சொல்லிவிட்டு அவன் வீட்டுக்குள்ளே ஓடிப்போனான்.

அவன் வீட்டு வாசலால் பிறகு வெளியே வரும்போது, “வடிவா உன்ற சேட்டுப் பட்டனைப் பூட்டு..” - என்று கொண்டு அவனுடன் கூடவே செல்வநாயகியும் வெளியாலே வந்தாள். “பொழுதுபட்ட நேரத்தில எங்கமாமா போப்போற்கா..?” - என்று முற்றத்தில் நின்ற மாமனாரை சிடுசிடுப்பில்லாத நிலையில், ஆனாலும் துயரத்தோடு அவள் கேட்டாள்.

“சும்மா உதால போய் பன்சாலைப் பக்கம் (புத்தகோயில்) வெசாக் பாத்துக்கொண்டு வரலாமெண்டு போறன் பிள்ளா..?” - என்றார் அவர்.

“மாமா உங் களுக்கு ராவழிய சரியாக் கண்ணும் பாக்கிறதுக்குக் கஷ்டம்..”

“அதுதான் என்னோட தம்பியும் வாறானே..”

- அவர் அப்படிச் சொல்ல மேலே ஒன்றும் ஒருவித மறுப்பும் அவள் சொல்லவில்லை.

“தியாகு அப்பப்பாவை வடிவா கையில பிடிச்சுக் கொண்டு ரோட்டுக் கரையால கூட்டிக்கொண்டு போட்டு, வரக்கயும் அதே மாதிரி அவர் கவனமா ரோட்டுக் கரையால கூட்டிக் கொண்டு வாடாபிள்ளா..” - என்று அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டு “அப்ப கவனமா போற இடத்துக்குப்போட்டு வேளைக்குத்திரும்பி வீட்ட வந்திடுங்கோ மாமா..” - என்றாள் அவள்.

இதற்குப் பிறகும் அவள், அவர்கள் இருவரும் வெளிக்கிட்டு ஒழுங்கை வழியால் போய் முடியுமட்டும் வாசலில் நின்றபடி அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இவ்வளவும் அங்கே வீட்டு முற்றத்தடியில் அவ்வேளை நடந்து கொண்டிருந்தும், உஷாப் பெட்டையானவள் வெளியே வந்து எட்டிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. ஆனாலும் அவர்கள் கதைத்த கதைகளையெல்லாம் தானும் கேட்டுக் கொண்டு, அவள் தன்கையில் விரித்தபடி வைத்திருந்த பள்ளிக்கூடப் புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். சடங்காகியதிலிருந்து ஒரு கிழமைக்கு மேலே அவள் பள்ளிக் கூடம் போகவில்லை. அடுத்த திங்கள் கிழமையிலிருந்து தான் மீண்டும் அவள் பள்ளிக்கூடம் போகவேண்டும். அவனுக்கு அந்த எண்ணமேபெரிதாக மனதில் கிடந்துகொண்டு உதைத்துக்கொண்டிருந்தது. என்றாலும் அவனுக்கு பசியும் குடலுக்குள் பிறாண்டிக்கொண்டிருந்தது. அதனால் அவள் குசினிக்குப் போய் பானையில் கிடந்த குளிர்ந்த தண்ணீரை, கோப்பையில் வார்த்துக் குடித்து விட்டு, மீண்டும் படிக்கவேண்டுமென்று அதே இடத்தில் வந்திருந்தாள்.

அப்புக்குட்டியும் தியாகுவும் ஒழுங்கையாலே நடந்து போய் அப்படியே கண்டி வீதிக்கு வந்து ஏறினார்கள். அந்த இடத்திலிருந்து புத்த கோயிலுக்குக் கிட்டத்தட்ட முக்கால்மைல்தூரம் அவர்கள் நடக்க வேண்டும். கண்டி வீதியில் சர்சர் ரென்று சீரிப் பாய்ந்து போகிறகார்களும், கிணுகிணுத்துப் போகிற சயிக்கிள்களுமாயிருந்தன. காட்டுத் தனமாய்ச் செல்லும் கனரக வாகனங்களும், புகைகளை புகை போக்கியில் கழித்துச் சென்று கொண்டிருந்தன. புகைக்கு எச்சிலைக் காறித் துப்பிக் கொண்டு அப்புக் குட்டி பேரனோடு நடந்து கொண்டிருந்தார். இருவரும் புத்த விலூாரையை அண்மித்த போது கொஞ்சம் இருட்டி விட்டிருந்தது. அந்தேரம் அங்குள்ள வெசாக் பந்தல்களெல்லாம், மின்சார விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டு எங்கும் ஒளிவெள்ளமாய் காட்சி தந்தது.

மின்சார வெளிச்சத்தில் கோயில் வளவில் நின்ற அரச மரம் இன்னும் சோபிதமாயிருந்தது. அரசம் இலைகள் மெல்லிய காற்றுக்கும் சல சலத்துக் கொண்டிருந்தன.

அப்புக் குட்டியருக்கு எம்மதமும் சம்மதம்தான்! அவருக்கு சமயப் பகைமையை வெறுப்பைக் கண்டால், அது அவருக்கு ஒரு தூர்நாற்றம் போலவோ - கடுரமான சத்தம் போலவோ - உடல் மீது

தனக்கு விழும் அடியைப்போன்றோதான் தோன்றும்.

“எல்லாச் சமயங்களும் அன்பைத்தானே போதிக்கின்றன... இதனாலே என் கடவுள் உன் கடவுளென்று வேறு பாடு ஏன்பேச வேணும்? எந்தச் சமயத்தில் நாங்கள் இருந்து கொண்டாலும், பொறாமையை நாங்கள் விலக்கவேணும்.. என்னொரு மனுசரையும் நாங்கள் நேசிக்க வேணும்.. மன்னிக்க வேணும்... அதுகளை சரியாச் செய்தால் சமயச் சண்டைகள் வேறுபாடுகளெண்டு ஏன் வரப்போகுது...” - என்று சொல்லி அவர் ஆருக்கும் உபதேசம் செய்வார். இந்தச் சிந்தனைகள் அவரிடம் தெறித்துக் கொண்டிருந்தனாலே அந்த வெசாக் பந்தலிலுள்ள புத்தர் படத்தை பார்த்ததும் அவருடைய போதனைகளிலொன்று அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது.

‘எப்போதும் சாவு நேர்ந்திரா வீட்டிலிருந்து ஒரு பிடி கடுகு வாங்கிவரச்சொன்ன - அந்தச் சொல்லல் அவர் நினைத்துப் பார்த்தார். சாவு என்று எந்த மனிதனுக்குமே ஒரு நாள் நிச்சயம்! பிறந்தவன் ஒரு நாள் இறக்கத்தான் வேண்டும். அதனாலே இந்த உலகில் இருக்கின்ற காலத்தில் ஒருவன் நன்மைகளைச் செய்து வரவேண்டும் - என்று அவருக்கு அதனால் என்னத்தோன்றியது. அவர் தன் பேரனுக்கும் வெசாக் பந்தலிலுள்ள ஓவியங்களைக் காட்டிக் காட்டி, புத்த பிரானின் வாழ்வில் நடந்த முக்கிய சம்வங்களைச் சொன்னார். கொஞ்சம் நேரம் அதிலேயே பேரனும் பாட்டனும் நின்று ரோஜாப்புநிற உதடுகளுடன் இருந்த அந்தப் புத்தபிரானின் ஓவியங்களைப் பார்த்து விட்டு, பிறகு கோயில் வாசலால் நுழைந்து உள்ளே போனார்கள்.

அங்கே போன தருணம், அப்புக்குட்டி பேரனைப் பார்த்து “தியாகு உனக்குப் பசிக்குதாப்பு.” - என்று கேட்டார். அப்படி அவர் கேட்க தியாகு ஆவலில் தன் பாட்டனாரைப் பார்த்தான்.

அதற்கு பிறகு அப்புக்குட்டி பேரனுடன் ஒன்றும் கதைக்க வில்லை. அவர் அவன் கையைப் பிடித்து அவனைக் கூட்டிக்கொண்டு கோயிலுக்கு முன்னாலுள்ள அன்னதான மடத்தடிக்குப் போனார். இருவரும் போய் அதிலே நின்றவர்களோடு தாங்களும் நிரையில் நின்றார்கள். சாந்தமான இனிய சுபாவத்தைக் காட்டும் இதமான புன்னையோடு அன்னதான மடத்திலே நின்றவர்கள், கொஞ்சக் கொஞ்சப் பேராய் உள்ளே கூப்பிட்டு நன்றாக இலையில் அவர்களுக்கு சோறு கறி போட்டு சாப்பிடக் கொடுத்தார்கள்.

அப்புக்குட்டியும் பேரனும் தங்கள் முறை வர, உள்ளே பசிக்களையோடு போய் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டார்கள். சாப்பிட்ட களைக்கு இருவருக்கும் வேர்த்தது.

பிறகு இருவரும் மடத்தாலே வெளியே வந்து, அதற்கு அருகே நின்ற பெரிய கிணறை மரத்துக்குக் கீழே நின்றார்கள். வர்ன வெளிச்சங்கள் அந்த மரத்தில் நன்றாக விழுந்திருந்தது. அந்த ஒளியில் தனி மலர் மரம் போலப் - பூவின்றி - வேறின்றி சீமைக்கிணறை நின்று தன் அழகைக் கலகலத்தது. அப்புக்குட்டிக்கு வயிறு நிறைந்ததில் அங்குள்ள அழகெல்லாம் இப்போது பேரழகாகத் தெரிந்தது.

அவரை இப்போது புத்த கோயில் ஆகர்ஷித்தது .

பேரனை கூட்டிக் கொண்டு அவர் பிறகு புத்த கோயிலுக்குள்ளே போனார். கோயிலுக்குள்ளே உள்ள முகட்டி லெல்லாம் தளிர் வாழை இலை போல செழிப்பான சிற்பங்கள் இருந்தன. பீடத்தில் குட்டிக் குட்டித் தீபங்களுக்கிடையே ஒரு மகா தீபம் போல புத்தர் பிரானது திரு உருவம் தெரிந்தது. புத்தருடைய முகம் தாமரையா கை தாமரையா என்று வேறு படுத்தவே முடிய வில்லை. புத்த பிரானது கண்களில் முடின ஓனி வெள்ளம்!

அவரின் திரு உருவத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அப்புக் குட்டியின் கண்களில் நீர் திரண்டது. கை கூப்பி அவர் வணங்கினார். பாட்டன் கும்பிடுவதை பார்த்து தானும் அவரைப் போலவே கும்பிடான் பேரன். அப்புக்குட்டியருக்கு புத்த பிரானை வணங்கியது மனத்தணலுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது.

அவர் பிறகு பேரனைக் கூட்டிக் கொண்டு புத்த பிரானது சிலை இருந்த பீடத்துக்கு அருகேயுள்ள ஒரு குட்டிக் கோயிலுக்குள் போனார். கருமெழுகு மின்னும் அந்த அறை இருளிலே, காளி லிக்கிரகம் தீபத்துடன் தெரிந்தது. ‘காளி’ கறுப்பின் பளபளப்பில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். பத்துக்கை காளி, கடதாசி மாலை சூடி ஆயுதங்களோடு யத்தத்துக்குப் போகிற மாதிரி நிற்கிறாள்.

காளிதேவியின் அருகே ஒரு ‘பிள்ளையார்’ சிலையும் இருந்தாலும், ‘பிள்ளையார்’ சிலையில் தன் பார்வையை விடாது - பேயனையை முறித்திட்டு, பின்மெத்தை ஜந்துகுக்கி, நிலாத்திகழும் பஞ்ச சயனத்தின்மேல் அமர்ந்த காளியை, கை நடுக்கத்தோடு, “அம்மாதாயே...”- என்று அன்பாய் அழைத்தவாறு அவர் கும்பிடார்.

புத்த கோயிலுக்குள்ளே சந்தனத்திரி கொஞ்சத்தி ஒரே சாம்பிராணி வாசமாயிருந்தது. அவர் தாமரை ஆசனன் போல இருந்த புத்தபிரானின் முன்னாலுள்ள பூக் குவியல்களின் அழகைப்பார்த்து ரசித்துவிட்டு, பேரனைக் கையில் பிடித்துக் கூட்டிப்

கொண்டு கோயிலுக்கு வெளியாலே வந்தார்.

நேரம் கெதியாகப் போய்க் கொண்டிருப்பது மாதிரியாக அவருக்குத் தெரிந்தது.

“நாங்கள் இனி வீட்டயாப் போக வெளிக்கிடுவமா...?” - என்று அவர் பேரனைப் பார்த்துக் கேட்டார். அவனும் பாட்டனார் கேட்டதற்கு “ஓம் போவம் அப்பப்பா..” - என்றான்.

இருவரும் அதன் பிறகு வீதிப் பக்கமாய் வந்து வீட்டடிக்குப் போக நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். அந்த நேரம் புத்த கோயிலில் புத்த பிக்குகள் வண படிப்பது ஒலிபெருக்கியில் கேட்டது.

“நாமோ தஸ்ஸ பஹவதோ அரஹதோ சம்மா சம்புதஸ்ஸ - புத்தம் சரணம் கச்சாமி! சங்கம் சரணம் கச்சாமி....!”

அப்புக்குட்டி நடந்தவாறு இவற்றையும் கேட்டபடி போனார். வணை சொல்லி அவர்கள் முடிந்ததும் அங்கே பொருட்களை விற்கும் ஏல் விற்பனை தொடங்கியிருக்க வேண்டும். ஒலி பெருக்கியில் அதுவும் இவருக்குக் கேட்கக் கூடியதாய் இருந்தது.

முதலாம் தரம், இரண்டாந்தரம், மூன்றாம் தரமென்று அவைகளை சிங்கள மொழியில் அவர்கள் சொல்லியவாறு இருந்தார்கள் (எக்கவத்தாவ தாவறாய், தெவனிவத்தாவதாவறாய், தம் வெனிவத்தாவ தாவறாய்)

அப்புக்குட்டி இப்போது ஏதோ ஒரு யோசனையில் மூங்கியவராக நடந்து கொண்டிருந்தார். தியாகு தன் பாட்டனாரைப் பிடித்த தன் கைப் பிடியை விடவே இல்லை. அவன் வீதியோரமாக அவரை நடப்பிக்க தன்கையால் அவரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டபடி நடந்து கொண்டிருந்தான். வீடுகிட்டுகிற தூரமாய் வந்து விடவும், ஒழங்கையில் வைத்து தன் கைப் பிடியை அவன் விட்டான்.

இந்த நேரம் அப்புக்குட்டி பேரனுக்கு தான் ஒருவிஷயத்தை சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தார்.

“தியாகு...”

- என்று அவனைக் கூப்பிட்டார்.

“என்ன அப்பப்பா..” - என்றான் அவன்

“நாங்கள் ரெண்டுபேரும் பாண்சாலையில் போய் மடத்தில் சாப்பிட்டதை வீட்டபோய் அங்கு ஒருவருக்கும் சொல்லாத...” - என்று அவர் பிறகு சொன்னார்.

“ஏன்...?”

“சொல்லாத எண்டு சொன்னால் சொல்லாத அவ்வளவுதான் கது..”

“ஓம்! ” - என்று அவன் எச்சில் விழுங்கிக் கொண்டான்.

வீட்டுக்கு அவர்கள் போன்போது திண்ணையில் விளக்கு வெளிச்சம் வைத்திருந்தது தெரிந்தது. அப்புக்குட்டி சட்டையைக் கழற்றி விட்டு “அப்பாடா..” என்று சொல்லிக் கொண்டு திண்ணையில் இருந்தார்.

தியாகு வீட்டுக்குள் சென்றபோது, செல்வநாயகி மகனைப்பார்த்து - “ஏன் அங்கு இவ்வளவு நேரம் கழிஞ்சும் நின்டு கொண்டிருந்தனியள். வீடு வாசலுக்கு வந்து சேராமல்? காலயில் இருந்து ஒன்றும் சாப்பிடாமக் கிடக்கிற மாமாவையும் அங்கு நிப்பாட்டி, நீ தான் மினக்கடுத்தி வைச்சிருந்திருப்பாய்...?” - தாய் கேட்க அவன் முழுசிக் கொண்டிருந்தான். அப்புக்குட்டியும் இந்த நேரம் இடக்காதுப் பக்கம் கண்ணை இழுத்துவைத்துக்கொண்டு பேரன் என்ன பதில் சொல்கிறான் என்பதில் அக்கறையாயிருந்தார்.

தியாகு தாய் கேட்டதற்கு கொஞ்சம் யோசித்திருந்துவிட்டு, “பாண்சாலையில் (புத்த விஹார) அங்கு கனக்கச் சாமான்களும் வைச்சு ஏலம் போட்டு வித்தவங்களம்மா அதுப் பாத்துக் கொண்டிருந்திட்டுவர நேரம் போயிற்று..” - என்று சொன்னான்.

செல்வநாயகி பிறகு, “சரி சரி நேரம் போட்டுது... ராச்சாப்பாட்டுக்கு இங்க உள்ளது தான் அவிசு நான் தேங்காய்ப்பூவும் திருவிப் போட்டு வைச்சிருக்கிறன்... அங்கு குசினிக்க ஒரு பீங்கானுக்க உனக்கும் அதுக்குள் வேற இன்னொருபீங்கானுக்க அப்பப்பாவுக்கும் போட்டு வைச்சிருக்கிறன்... அப்பாப்பாவின்றையை அவரிடக் கொண்டு போய்க்குடுத்திட்டு உன்றதை நீ எடுத்துச் சாப்பிடு... நான் நேரத்துக்கு படுக்கப்போறன் பஞ்சியாயிருக்கு... ராத்திரியாயிட்டுது. இந்த மனுசனையும் இன்னும் காணேல்ல.” - இதற்குப் பிற்பாடு ஒரு கதையும் உள்ளே இருந்து ஆரும் கதைக்கக் காணேல்ல என்றாய் நினைத்து தனக்குள் யோசித்துக்கொண்டு அப்புக்குட்டியும் வெளியே இருந்து கொண்டிருந்தார்.

தியாகு சாப்பாடு போட்டு வைத்திருந்த தட்டை அப்பப்பாவுக்கு கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டுப் போனான்.

அவருக்கென்றால் புத்த கோயிலுக்குப் போய் அங்கு சாப்பிட்ட சாப்பாடு வயிற்றுக்குள் பூம் பூம் என்ற மாதிரி முட்டாக இருந்தது. என்றாலும் வீட்டிலே தந்த சாப்பாடை சாப்பிடாமல் விட்டாலும், இங்கே பிறகு ஏதும் கதைவரும், பிரச்சனை வரும், என்று நினைத்துவிட்டு பேரன் கொண்டு வந்து வைத்ததை அவர் முக்கித்தக்கிச் சாப்பிட்டார்.

அவரின் நிலையினைப் போன்றே தியாகுவும், வாசல்கதவுக்கு

உள்ளே தான் இருந்து கொண்டு அவித்த உள்ளதைத் தின்று கொண்டிருந்தான். உடை அவனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து, விளக்கு வெளிச்சத்தில் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்றா தம்பி இண்டைக்கு இறங்காத மாதிரி நீ முக்கி முக்கி இதச் சாப்பிடுறாய்?” - என்று புத்தகப் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு, அவனை அவள் கேட்டாள்.

- தியாகு தமக்கைக்கு உள்ள தெல்லாம் ஒளிவு மறைவில்லாமல் கூறிவிடுபவன். அவனுக்கென்றால் இன்றைக்கு புத்த கோயிலில் போய் சாப்பிட்டது ஒரு கெட்டிக்காரத்தனம் போலத்தான் நினைக்கும்போது இருந்தது. அதனால் அவனுக்கு அதையெல்லாம் தமக்கையாருக்கும் சொல்லவேண்டும், என்பது மாதிரி உள்ளே குடைந்தது.

“நானும் அப்பப்பாவும் அக்கா புத்த கோயில் போய் அங்க நல்ல சோறு கறியெல்லாம் மடத்தில் குடுக்க நாங்களும் அதைவாங்கி நல்லா சாப்பிட்டனாங்கள்.. நல்ல கறி சோறக்கா..!” - என்று சொன்னான். அதை அவன் சொல்லிவிட, அவனுக்கு அது ஒரு பெரிய கவலையாய் இருந்திருக்க வேண்டும். அந்த மனக்கவலையாலே அவளின் முகம் உடனே வாடிப்போய்விட்டது.

“உங்களோட என்னையும் நீங்கள் அங்க சூட்டிக்கொண்டு போயிருக்கலாம் தானேயடா..?” - என்று சோகமான குரவில் அவள் தம்பிக்குச் சொன்னாள்.

திண்ணையில் இருந்த அப்புக்குட்டிக்கு, கதவுக்குப் பிறகால் இருந்து பேரனும் பேத்தியும் கதைப்பது காதில் அடித்தமாதிரி எல்லாம் விழுந்தது. பேத்தியாள் கதைத்தகதை அவருக்கு பொட்டில் அடித்தமாதிரி இருந்தது. அவள் சொன்ன ஒவ்வொரு சொற்களும், அவரது மனதைப் பிழிந்து விட்டது போல துன்பத்தைக் கொடுத்தது. அதனால் அவர் மிகவும் மனம் வருந்தினார்.

“இந்தப் பெட்டை சின்னப் பிள்ளையா இருந்திருந்தாலும் உந்த இடம் வழிய நான் சூட்டிக் கொண்டு போயிருப்பன்... ஆனா இந்தப்பிள்ளை பெரிய பிள்ளையாகி ஒரு கிழமைதான் ஆகுது.. அப்பிடி இருக்கேக்கின அவள இந்த இடம் வழிய என்னோட சூட்டிக் கொண்டு எப்பிடி அலைஞ்ச திரியிறது.. கடவுளே இந்தக் கஷ்டங்களெல்லாம் எங்களுக்கு எப்பதான் இனித் தீர்ப் போகுதோ..?”

நினைத்தவுடனே மங்கிய கண்களில் அவருக்கு நீர் கோரத்தது. உடனே பெருமுச்சிமுத்து அதை அவர் அடக்கிக் கொண்டார். தன் மனக்கவலையைத் தீர்க்க அவருக்கு வழி ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

என்றாலும் அந்தப் புல்லாங்குழலை அவர் கையில் எடுத்தார். அதை ஊதியாவது தன் மனக் கவலையை சிறிது போக்கலாம் போல அவருக்கு இருந்தது.

குழலை அவர் வாசிக்கத் தொடங்கினார். இன்றென்று அசாதாரணமான முறையில் அதைத்தனக்கு வாசிக்கக் கூடியதாக இருப்பதாக, அந்தக் குழலாதும் வேளையில் அவருக்குத் தெரிந்தது. உண்மையிலேயே அற்புதமான ஒரு சோகப் பாடலை அவர் புல்லாங்குழலில் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆனாலும் அந்த ஒழுங்கை வழியாக நடந்து போய்க்கொண்டிருந்த ஒரு கிழவி, அவர் குழலாதுவதைக் கேட்டுப் பெரிதாக புறு புறுத்துக்கொண்டு போனாள்.

“உதார்ரா இருட்டுக்க கிடந்து ஊதுறது.. பூரான் பொட்டுக்களெல்லாம் இங்கினை வீட்டுக்கயா வரப்போகுது..”

**தினக்குரல்
(ஷங்காச - 2008)**

அசையும் போதெல்லாம்

கலை மகளுக்கு பத்தே நிமிஷத்தில் பாத்திரங்கள் கழுவி வைக்கும் வேலை முடிந்து விட்டது. கை ஈர்த்தை குசினி ஐன்னலருகே உள்ள துணித் துண்டில் துடைத்துவிட்டு பலத்த இரும்புக் கம்பிகளுக்குள்ளாலே கீழே தெரியும் அடுத்த வளவைப் பார்த்தாள்.

அங்கே ஒரு கொய்யா மரத்தில் பழங்கள் கம்பீரமாய்ப் பழுத்துத் தொங்கின. அதைப் பார்த்ததும் பழங்கள் தித்திப்பாய் இருக்கும் என்று அவள் நினைத்தாள். எங்கள் ஊரில் உள்ள சொந்த வீடுகளில் இருந்திருந்தால், இதே போலத்தான் அங்கேயும் மரத்தில்பழம் பழுத்துத் தானாகவே விழும். அதைத் தின்று திருப்தி அடையலாம்.

ஆனால் இங்கே நாங்கள் விரும்பிச் சாப்பிடும் சாப்பாடு ஏதாவது எங்களுக்குச் சாப்பிடக் கிடைக்கிறதா? ஊரிலே இருக்கும் போது எப்படியெல்லாம் சுகமாக சொகுசாக நாங்கள் இருந்தோம்? வளவு வாய்க்காலடியில் உலாவி சுத்தமான காற்றையும் அநுபவித்தோம்!

ஆனால் இடம் பெயர்ந்த பிறகு...?

இங்கே இப்போது வாடைக்கு இருக்கும் இந்த வீடு, மாடவீடு என்று தான் பெயர் - ஆனால் நாங்கள் இதற்குள் சற்றிச் சுற்றி திரிந்தாலும், கடைசியில் வீட்டுச் சுவரிலேதான் போய் முட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

எல்லாம் உங்களுக்கு இப்படியாகத்தான் என்று ஒரு தலை விதி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விதி எப்போது எங்கிருந்து புறப்பட்டு

நம் காலைச் சுற்றும் என்பது யாருக்காவது தெரியுமா? அதை இந்த மனிதன் அறிந்து கொள்ள முடியுமானால்...!

சிறுகு அடித்துப் பறந்து பறந்து களைத்துப் போன குருவிகள், அந்தக் கொய்யா மரக் கிளையிலே வந்து இருந்ததை அவள் பார்த்தாள். அவள் அந்தப் பட்சிகளை பார்த்துக் கொண்டு தனக்குள் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி விவாதிக்க நினைத்தாள். ஆனாலும் வேறு ஒரு சந்தேகம் அவளுக்குள் புகுந்து அதைக்கலைத்தவிட்டது. அவள் திடீரென்று அந்த நினைவோடு ஐன்னல் பக்கத்தை விட்டு குசினி வாசலடிக்குப் போனாள். அதிலே நின்றபடி ஹாலைப் பார்த்தாள். எல்லாம் அமைதியாக இருந்தது.

“எங்கே அவள்..?”

- என்று தன் மகள் நிமாலியை நினைத்தாள்.

“இங்கேதானே என் னோடு தன் கால் கொலுசின் சிறுசிறுஞ்கலோடு நின்றமாதிரி இருந்தாள்.. தேன் சிட்டுப்போல குடுகுடுவென்று இவ்விடங்களில் அவள் ஓடித் திரிந்தானே..? நிமாலி.. நிமாலி..”- என்று அவளை கொஞ்சம் சத்தம் போட்டுக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு முதலில் அந்த இரண்டு அறைக்குள்ளும் போய் அவளைத் தேடினாள்.

“இங்கேயும் அவள் இல்லையே..வேறு எங்கே இந்தப் பிள்ளை போயிட்டாள்..? ஜயையோ மாடிப்படியால் இருந்து கீழே இறங்கினானோ..? சீச்சீ.. கதவு அது இப்படிம் பூட்டியபடிதானே கிடக்குது.. அப்பிடி அதில் திறப்பைப் போட்டு திறந்து போகவெல்லாம் அவளுக்கு ஒண்டும் வசதியா இல்ல.. பிறகு இந்தப் பிள்ளை வீட்டுக்க இதுகளுக்கயா எங்கதான் போய் நிற்கிறாள்? எங்கயாவது தான் ஒழிஞ்சு நின்டு கொண்டு எனக்கு கண்ணா முச்சி விளையாட்டுக்க காட்டுறானோ..? நிமாலி..நிமாலி..”

- இன்னும் தன் குரலின் மென்மையோடுதான் மகளைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு அவ்விடமெல்லாம் கலைமகள் அலைந்தாள். கட்டிலுக்குக் கீழே பார்த்தாள் - அலுமாரிக்குப் பின்னால் - இன்னும் அவள் ஒழிந்து மறைந்து இருக்கக் கூடியதான் இடங்கள் எல்லாவற்றிலும் தேடினாள்.

மனம் அவளுக்கு திக்குத்திக்கு என்று அடித்தது. ‘நிமாலி நிமாலி’ - என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு சுறுக்கான நடையுடன் அவள் தான் இன்னும் பார்க்க வேண்டியுள்ள கடைசி அறைக்குள்ளே போனாள். அது அவர்களின் படுக்கைஅறை. அங்கே அவளது

கணவரும் நித்திரைப் படுக்கையாலிருந்து இன்னும் எழுந்து கொள்ளவில்லை. கம்பனி வேலை விடுதியாக வெளியூர் போய்விட்டு இரவு சாமம் கழிந்த பிறகுதான் வீட்டுக்குவந்தார். பாவம் உடல் அவருக்கு களைப்பாக இன்னும் இருக்கும்! அதுதான் இன்னும் இவர் எழுந்திருக்கவில்லை...மாசிப் பனிவேறு விடிந்து இவ்வளவு நேரமாகியும் இன்னும் விலகவில்லையே.. இந்தக் குளிருக்கு போர்வையால் மூடிப் படுத்துக்கொள்ளாமல் வெறுமனே கிடக்க முடியுமா?'

கலைமகள் போர்த்து மூடிப் படுத்துக் கிடக்கும்தன் கணவரின் கட்டிலருகே நின்று அவரைப் பார்த்துவிட்டு ‘நிமாலி நிமாலி’ - என்று அவள் பிறகும் மகளைக் கூப்பிட்டாள். ‘எத்தனை தரம்தான் இப்படிக் கூப்பிடுவது..?’ அவளை எங்கேயும் காணோமே..?- அவருக்கு மிகவும் பதற்றமாயிருந்தது. உடல் உள்ளுக்குள் நரம்புகள் நடுங்கி அதிர்ந்து விட்டன. முனோவியாகுலத்தில் கட்டில் பலகையைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அவளின் கைகள் இன்னும் அதை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டன. கண்கள் நிறைந்தது. மணிக்கட்டில் சூடான நீர்த்துளிகள் விழுந்த போதுதான்....

கணவர் போர்த்துக் கொண்டு கிடந்த போர்வைக்குள்ளும், பூனையின் உடல் அசைவுகளைப்போல நெளிவது மாதிரி இருக்கிறதை அவள் கண்டாள். அசைவு கண்ட இடத்துப்பக்கம் ஒரு மூலையில் போர்வையைப் பிடித்து உடனே மேலே தூக்கிப்பார்த்தாள். நிமாலிக்குட்டிதான்! பிள்ளை கொட்டிச் சிரித்தாள்.

என்ன இது? அவள் விழித்தாள்!

- பிள்ளையின் சிரிப்பைப் பார்த்து அவருக்கு சந்தோஷம் ஏற்படவில்லை சுன்னொன்று கோபம்தான் வந்தது.

“நான் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டுக.... கொண்டு இதெல்லா இடமும் பதகளிச்கப்போய்த் திரியிறந்.. என்னை நீ திப்பிலியாட்டம் காட்டிக் கொண்டு இதென்னடி வேலை நீ செய்யிறாய்..? ஒழியிறாயோ என்றை கண்ணுக்குத் தெரியாம - நீ உனக்கு..... செமக்கச் செமக்க என்றை கையால் பூசை போட்டாத்தான் சரி.”

- பிள்ளையின் முகத்துக்குப் பக்கமாய் கையை ஒங்கி விட்டாள் அவள். தாய்க்குப் பயந்து போய் நிமாலி, போர்வைக்கு மேலாலே தகப்பனைக் கட்டிப்பிடித்தாள். சங்கரன் நித்திரை கலைந்து தானும் போர்வைக் கு மேலாலே கையை விட்டு மகளை அணைத்துக்கொண்டார்.

அவள் கையை ஒங்கியது வெருட்டலுக்குத்தான் - அடிப்பதற்கு

அல்ல என்று இரண்டு வயதுச் சிறு பிள்ளையாக இருந்தாலும் நிமாலிக்கு அது தெரியும். இதுவரையில் அம்மா தன்னை கை நீட்டி அடிக்காததில், அந்த அநுபவம் அவருக்கு இல்லாதிருந்தது. தாயின் மீது இதனால் அவருக்குப் பயம் என்பதே இல்லை.

நிமாலிக்கு அப்பா தன்னை எப்போதும் கொஞ்ச வேண்டும் அம்மாவோதன்னை எப்போதும் எதற்கும் கெஞ்ச வேண்டும் என்பதே ஆசை. அதற்கு ஏற்றவாறு அப்பா வீட்டிலிருந்தால் அவருடன் ஒட்டிக்கொண்டு அவள் செல்லம் பொழிவாள். அம்மாவையோ அவள் எந்த நேரமும் எதையாவது தான் செய்து கொண்டு அவளை அலைக்கழியச் செய்வாள், தாயைப் பயமுறுத்தும் காரியங்களையும் செய்வாள்.

கட்டிலால் எழுந்திருந்த அப்பாவின் மடிக்குள்ளே போய் நிமாலி இருந்து கொண்டாள். சங்கரன் பிள்ளையை ஒரு கையால் அணைத்துக்கொண்டு மறு கையால்தன் கண்ணைக் கசக்கினார்.

“என்ன..”

“என்னவா..? உங்கட செல்லக்கொழுந்து செய்யிற பிரளி தெரியுமா உங்களுக்கு...? இவ்வளவு நேரம் குசினியை விட்டு வெளியால வந்து இவளத் தேடுறன் தேடுறன் நான், இவள் என்ன செய்தாள் தெரியுமா..? உங்கட போர்வைக்குள்ள வந்து பூந்து கொண்டு முச்சுக்காட்டாமக் கிடக்கிறாள்..”

- சொல்லியதோடு அவள் முச்சினைத்தாள். இன்னும் பயக்களை அவருக்குப் போகவில்லை.

“இப்படித்தான் அண்டைக்கொரு நாளும் இவள்..”

- நிமாலிக்குஞ்ச தாயை அதற்குமேல் கதைக்க விடாத ஒரு செய்கையாக தன் வாயை மூடி, அதின் அருகே தன் சுட்டு விரலை நீட்டிப் பிடித்தபடி, ‘உஸ்’- சென்றாள்.

“நான் பொத்த வேணுமோ..? இங்க பாருங்கோ முளைச்சு ஒரு இலையும் விடேல்ல என்னைப் பார்த்து பொத்து வாய் என்றுது..”

சங்கரன் சிரித்துக் கொண்டு தன் இருகைகளாலும் மகளைக் கட்டி தன் மார்போடு சேர்த்து அணைத்தார். தன் முகத்தைக் குனிந்து குழந்தையின் குண்டுக் கண்ணத்தில் முத்தம் கொடுத்தார். நிமாலி பிறகு தகப்பன் மடியிலிருந்து எழுந்து மெத்தைக்கு மேலே தன் கால்களை அகலப்படுத்திக் கொண்டு, இடுப்பை இடுப்பை ஆட்டி அவருக்கும் அவருக்கும் ஒரு சின்ன நாட்டியம் ஆடிக்காட்டினாள் பிறகு அப்பாவின் மடியில் போய் இருந்தாள்.

கலைமகளுக்கு மகளைப் பார்க்க இப்போது ஆனந்த

மாயிருந்தது. இவ்வளவு நேரமாய் தனக்கிருந்த படபடப்பும் பயமும் எங்கு போய்த் தொலைந்தது என்பதாக அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

“ அப்பாவும் மகனும் அப்பிடியே இருந்து நல்லா செல்லம் கொஞ்சிக் கொண்டிருங்கோ.. எனக்கெண்டால் நிறைய இங்க வேலையள் கிடக்கு..” - என்று சொல்லிவிட்டு அவள் குசினிக்கு மீண்டும் திரும்பி விட்டாள். குசினிக்குள் காலைச் சாப்பாடு தயாரிப்பதில் அவளுடைய கை துறுதுறுவென வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் அந்த வேலையினுடே கண்களில் கண்ணரை வருமாலிற்கு அவளுக்கு என்ன நடந்தது?

நிமாலியைக் காணாது கொஞ்ச நேரம் தேடித்திரிந்ததற்குப் பிறகு, இந்த ஆழமான மன நகர்வு ஏன் என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

விட்டு விட்டு, தனக்கு முன்னம் வாழ்க்கையில் நடந்த எல்லா விஷயங்களையும் அவள் சிந்தித்தாள் நினைவின் நிழல்கள் மனசின் வலிகளாகப் படர்ந்தது. துருவின தேங்காய்ப்பூவை பிழிகிறதற்குக் கூட கையில் பலமில்லாததைப் போல அவளுக்கு இருந்தது. எப்படித்தான் அந்த நினைவுகளின் பழைய சரடுகளை போக்காட்ட நினைத்தாலும், மனசுக்குள் அவையெல்லாம்திரப்பட ஒட்டமாய் அவளுக்கு இருந்தன.

தங்கள் பெண் பிள்ளைகளை திருமணம் செய்து கொடுக்கிற காரியத்தில் தாய்தந்தையர்களில் அனேகம்பேர்கள் கூட இக் காலத்திலும் ஏமாந்து போய் விடுகிறார்கள். மாப்பிள்ளைக்கு வெளிநாடு என்று சொன்னாலே போதும், அவர் எப்படியானவர்? ஒழுக்கமானவரா,- என்று ஒரு விசாரிப்புமே எடுக்காமல் தங்கள் பெண்பிள்ளைகளுக்கு அவர்களை திருமணம் செய்து கொடுத்தும் விடுகிறார்கள்.

இவர்களில் விபசார நடத்தையுள்ள அவர்களை நம்பி வாழப்போகும் பெண்களுக்கு பிறகு கதி என்ன? சீரழிந்த தங்கள் வாழவோடு கண்ணரை விடுவது ஒன்றுதானே அவர்களுக்கு பிறகு நிரந்தரம். ‘கிளிமஞ்சாரோ’ - எரிமலைபோல பிறகு மனதுக்குள் இவர்கள் குழிலிக்கொண்டே அப்படியேதங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் கழிக்கவேண்டியதாய்த்தானே போய் விடும்.

இப்படியானதோர் நிலையைத்தான் கலை மகனும் தன் வாழ்வில் அப்போது சந்திக்கவேண்டியதாய் வந்தது. “ பாவம் அவள் வெளி நாட்டுக்குக் கூட அவனோட் போகேல்ல.. அந்தப் பாவி இவளைக் கலியாணம் முடிச்சு ஒரு கிழமை மட்டும் இவளோடு

இங்க குடும்பமாய் இருந்து போட்டு குடுத்த சீதனக் காசோட அவளின்ட நகை நட்டுக்களையும் அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு பறந்திட்டானே...”- என்று ஊரும் உறவுகளுமாகச் சேர்ந்து இவளின் வாடிப்போன திருமண வாழ்வைப் பற்றி உடோராகக் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

கலைமகள் என்ன செய்வாள்? அவளுக்கு இதைப்பற்றியெல்லாம் என்னதான் தெரியும்? அவள் தாய் தகப்பன் சொன்ன பேச்சைக் கேட்டு இதற்கெல்லாம் அமைச்சலாக நடந்து கொண்டாள். இப்படி தன் குடும்ப வாழ்வு மலராமல் முள்ளாய் மாறும் என்று கண்டிருந்தால், அவள் இந்த கலியாணத்துக்கு ஒப்புக் கொண்டு இருப்பாளா?

தாய் தகப்பன் என்று அவளுக்கு இருந்தார்களே - அவர்களுக்கு என்னதான் மதி? அவர்களுக்கு புத்தி ஒழுங்காகவா இருக்கிறது? உலகத்தில் இந்த விஷயத்தில் இப்போது என்ன திருகுதாளங்கள் நடக்கிறது என்று அவர்களுக்குத் தெரியாமலா இருக்கிறது.

அப்படியெல்லாம் இருக்கும் போது - எதையும் ஆரும் வந்து சொல்லும் போது, உடனே அதைநம்பி கலியாண விஷயத்திலும் ஏமாந்து விடுவதா?

சரி தொலைந்தது! எல்லாம் அறுந்தது தொலைந்தது! மகளின்வாழ்வும் பாழாய்ப்போனது. பணம் காச் கூட ஏமாற்றப்பட்டது. அதற்குப் பிறகாவது அவர்கள் ஒரு நல்ல சம்மந்தத்தை மகனுக்குத் தேடினார்களா?

அதுதான் இல்லை! அவர்கள் ஜோசியம் பார்ப்பவர்கள். சாதகம் பார்ப்பதிலும் முழுநம்பிக்கை கொண்டவர்கள்.

‘அவளுக்கென்றால் தாம்பத்திய வாழ்வில் நல்ல பலனே சாதகக் குறிப்பில் இல்லை. இந்தப் பெம்பிள்ளைக்கு ஏகதினப் பொருத்தத்தில் துவங்கி கணப்பொருத்தம் - மகேந்திரப் பொருத்தம்-ஸ்திரீஸ்க்கப்பொருத்தம், பிராணிப் பொருத்தம் எண்டு அதுகளும், அதுக்குப் பிறகு இராசி, வசிய, விருஷ்டப்பொருத்தங்களெண்டு அதுகளும், அதுக்குப் பிறகு ஆயுட் பொருத்தம் பஞ்சபுதப் பொருத்தம், கோத்திரப்பொருத்தம் நாடிப்பொருத்தம் மெண்டு இன்னும் பார்க்க வேண்டிய அந்தப் பொருத்தங்களும் சேந்து இந்தச் சாதகக் குறிப்பில் நல்லதா ஒண்டுமில்ல.... பெரிய செவ்வாய்க்குற்றமும் ஆளுக்கு இருக்கு. அதால இவவுக்கு, தாம்பத்திய வாழ்வில் நல்ல பலன் இல்ல..அப்பிடி கல்யாணம் இப்போதைக்கு நடந்தாலும் முன்னம்

ஒரு பெண்ணென்று எழுது

போலத்தான் பிறகும் குழப்பங்கள் குழப்படியள் வரச்செய்யும்..."

- என்று முகம் காய்ந்துவறண்டு போன ஒரு சாத்திரக்காரன் கூற்றைக் கேட்டுக்கொண்டு, தங்கள் மகனுக்கு வரண் தேடுவதை அவர்கள் அப்படியே ஆற்போட்டுவிட்டார்கள். கலைமகள் வீட்டிலிருந்துகொண்டு சதா இதைப் பற்றியே யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தாள். தன் மனத்தை அலட்டிக் கொண்டு என்ன தான் இனிமேல் வரப்போகிறது என்று நினைத்துவிட்டு பிறகு அவள் வேலைக்குப் போனாள்.

அவள் வேலை செய்த அலுவலத்திலே அவளுக்குப் பிடித்த ஒருவராக சங்கரன் என்பவர் இருந்தார். சங்கரனும் கலைமகளோடு நன்றாகவே பழகினார் போகப்போக நட்புறவு நெருக்கமாக இருவரும் மனம் விட்டுப் பேசக் கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் வாய்த்தன.

கலைமகளின் பரிதாப நிலையை சங்கரன் தெரிந்து கொண்டார். சங்கரனும் தன்னை மாதிரியே திருமண விஷயத்தில் ஏமாற்றப்பட்டு விவாகரத்துப் பெற்றவர் என்று கலைமகளும் தெரிந்து கொண்டாள். ஆணின் பக்கத்திலே பெண்ணை விவாகரத்துச் செய்ய சரியானதோரு காரணம் இருக்க வேண்டும். அந்தக் காரணம் நீதியும் நியாயமுமானதாக இருக்க வேண்டும். சங்கரனுக்கு இப்படித்தான்! ஒரு கல்யாணத்தரகர் செய்த வேலை அது. அவர் தீரா மனநோயாளியான ஒரு பெண்ணை - "அவள் திறம் பெம்பிளை நல்ல குடும்பம்"- என்றெல்லாம் இவரின் தாய் தகப்பனிடம் புழுத்த பொய்களைச் சொல்லி அதன் மூலம் இவரையும் மணவாழ்வில் புகுத்திவிட்டார்.

- திருமணம் என்ற விஷயத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கப்போனால், சாதாரணமாய் ஆண்,பெண் என்று விவாகத்தில் இணைந்து கொள்ளும் அந்த இருவருமே வேறு வேறு குழநிலையில் - அவர்களின் குடும்ப பழக்க வழக்கங்களுடன் வாழப்பழகி விட்டு வந்து இணைந்து கொள்கிறார்கள்.

இதனால் திருமண வாழ்வில் இருவருக்கும் ஒத்துப் போவதென்பது பிறகு எவ்வளவு கடினமாக இருக்கிறது? மனுக்கை சீராக உள்ள இப்படியானவர்களுக்கே வாழ்க்கையில் ஒத்துப் போவது என்பது கடினமானதாக இருக்கும்போது, தீராத மன நோயாளியான அந்தப் பெண்ணுடன் சங்கரன் எவ்வாறு தன் வாழ்க்கையைக் கொண்டு செல்வார்.? எனவே அவரும் மனம் உடைந்து போய்ப்பிறகு அவளிடமிருந்து விவாகரத்துப் பெற்றார். இப்போது இவர்கள்

இருவரும் சந்தித் துக் கொண்டதில் யார் ஒருவரினாறும் தலையீடுகளுமின்றி தாமாகவே தங்களுக்கென்றொரு வாழ்க்கையைத் தேடிக் கொண்டார்கள். இருவருமே சொல்லப்போனால் ஒரே விதமான பாதிப்பிலிருந்து மீண்டு வந்தவர்கள். அதனால் திருமண உறவு என்பது பிறகு அவர்களுக்கு நல்ல இறுக்கமாகிவிட்டது. சந்தோஷமாகத்தான் இப்போது இருக்கிறது இவர்களது வாழ்க்கை.

என்றாலும். அந்தப் புயல் சிலவேளைகளில் கலைமகளின் மனதுக்குள் வீசிவிட்டுத்தான் போகிறகணக்கில் இன்னமும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. நெஞ்சில் - ஒரு 'முள்' இருந்து குத்துகிறது. பயங்காட்டுகிறது. என்றாலும் பட்ட அவஸ்தைகளிலிருந்து தன்னை மீண்டு வந்தவள் இப்போதும் தன்னை சமாளித்து விடுகிறாள். அந்தளவில் மனப்பக்குவும் ஏற்பட்டு விட்டது அவளுக்கு.

காலைச் சாப்பாட்டுக்கான சமையல் வேலை முடிந்து விட்டது அவளுக்கு. மேசைக்கும் உடனே அவற்றை எடுத்துவைத்தும் விட்டாள்.

சங்கரன் காலையில் உள்ள தன் வேலைகளினுரை மகளையும் வைத்து பராக்குக் காட்டிக் கொண்டு அலுவலகம் செல்வதற்கும் வெளிக்கிட்டு விட்டார்.

கலைமகள் தன் கணவரையும் மகளையும் சாப்பிட வருமாறு அழைத்தாள். மகளைக் கூட்டிக் கொண்டு சங்கரன் சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்தார். சங்கரன் தன் மகனுக்கும் ஊட்டிவிட்டார். தானும் பிறகு சாப்பிட்டார். அது முடிந்ததும் அலுவலகம் போவதற்கும் வெளிக்கிளம்பிப் போய் விட்டார்.

இனி என்ன? சங்கரன் வருகிறமட்டும் கலைமகளுக்கு தன் மகளைத் தாக்காட்டியாகவேண்டும். சமையல் காரியங்களையும் கவனிக்கவேண்டும். கங்காரு குட்டியைப்போல இவளைக் கவனமாக வைத்திருக்காவிட்டால், எங்காவது வீட்டுக்குள் இருந்து கொண்டு குறும்பு வேலைகளையும் அவள் செய்து விடுவானே?

வினையாட்டுப் பொருட்களை அவளுக்காக வாங்கி வைத்திருந்தது அந்த அலுமாரி நிறையக் கிடந்தது. 'என்ன வேணும் உனக்கு ..?' - என்று அவளைக் கேட்டுக்கொண்டு, அவள் கையால் காட்டி இன்னதுதான் தனக்கு வேண்டுமென்று கேட்டதையெல்லாம் அவளுக்குக் கலைமகள் எடுத்துக் கொடுத்தாள். அலுமாரியைத் திரும்பவும் பூட்டினாள்.

ஹாலுக்குள் அழைப்புமணி அடித்தது.

“யாராக இருக்கும்..?”

இவள் தனக்குள் நினைத்து விட்டு, மகளைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். நிமாலி தனக்குக்கிடைத்த விளையாட்டுப் பொருட்களை வைத்துக் கொண்டு சிறு பிள்ளை விளையாட்டை ஆரம்பித்து விட்டாள். சரி அவள் இருக்கட்டும் அதிலே என்று நினைத்துக் கொண்டு, கலை மகள் நேராக கதவண்டைக்கு நடந்தாள்.

-அங்கேகதவைத் திறந்தால்,
வாசலில் மணிமொழி நிற்கிறாள்!

இவளின் வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீட்டிலே அவள் குடியிருப்பவள். இவள் வயதுக்காரிதான்! ஆனால் இவளை விடவும் நிறப்பகட்டும் அழகும் உடையவள். மணிமொழிக்கும் திருமணம் ஆகிவிட்டிருந்தது. எனினும் ஈனாதவாழை - காயாதமரம்.

இந்தப் போர்சனில் குடியிருப்பவர்களிலே கலைமகளுக்குப் பிடித்தமான ஒரு பெண் மணிமொழிதான். நல்லவள் - நாலும் அறிந்தவள் - திறமைசாலி என்றதிலே கலைமகளுக்கு அவளிலே நல்லதொரு அபிப்பிராயம். மணிமொழி தன்னுடன் பழகப் பழக நாளடைவில் அவளுடன் தனக்கொரு நல்லநட்பினையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டு விட்டாள் கலைமகள்.

மணிமொழி கதவால் தான் உள்ளே வந்ததும், கலைமகளின் குழந்தை ஹாலில் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டுவிட்டு,

“நிமாலி குஞ்சு..”-என்று அவளைக் கூப்பிட்டாள். நிமாலி மணிமொழி கூப்பிடுவதைப் பார்த்துவிட்டு உடனே அவளருகில் வந்தாள்.

“அன்றி... அன்றி..”

“எப்பிடியம்மா நிமாலி.. என்றை குஞ்சு..” என்று மணிமொழி சொல்லிக்கொண்டு அவளை அப்படியே தூக்கித்தன் நெஞ்சில் அணைத்தாள். முத்தம் கொடுத்தாள்.

“உங்கள் எல்லாருக்கும் இவள் நல்லதொரு செல்லம்தான் மணிமொழி. ஆனா எனக்கு இவள் பண்ணூற் பிரளியெண்டா கொஞ்ச நஞ்சமெண்டதாயில்ல..”

மகளின் கதையை முதலில் கதைக்கத் தொடங்கினாள். கலைமகள்.

“அப்பிடி என்ன உன்றை மகள் வலு குழப்படியோ.. சின்னப் பிள்ளையெண்டா அப்பிடித்தானே துடிப்பா இருக்கவேணும்..” - அவளுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு நிமாலிக்கு முத்தம் கொடுத்தாள் மணிமொழி.

“ உனக்குத் தெரியாது மணிமொழி! இவள் என்னைப் பயமுறுத்தவெண்டே எல்லாத்தையும் செய்யிறாள். இவளுக்கு அது எல்லாம் ஒரு விளையாட்டாத் தெரியுது. ஆனா நான் இப்பிடி பயப்பிடுற்றைப் பற்றி இந்தப் பிள்ளைக்கு தெரியேல்ல..”

“ அப்பிடி என்ன செய்தவள்?... ஏன் உன்றை பிள்ளையைப் பற்றி குறை சொல்லுற மாதிரியே நெடுகலும் வந்திட்டாய்?”

“ஐயோ நான் என்றை பிள்ளையை குறை சொல்லுறது எண்டில்லை மணிமொழி.. ஆனா இந்தப் பெட்டை செய்யிற வேலையெல்லாம் அப்பிடியாத்தான் இருக்கு மணிமொழி...”

“என் அப்பிடி இப்பிடியெண்டு ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய்? நீ சொல்லுறமாதிரி அப்பிடி என்னதான் இவள் செய்தவள்?

- மணிமொழி அவளின் முகத்தைப் பார்க்க, நிமாலியும் தாயைப் பார்த்தாள்.

“ நான் இப்பிடிதன்னைச் சொல்லுறனெண்டு மூக்கைச் சுழிச்சுக் கொண்டு என்ன அவள் இப்ப பாக்கிறாள் பார்பார் மணிமொழி.. இவள் தான் செய்யிற குழப்படியள் அவளுக்கு தெரியாமலே இருக்கும். சும்மா விறுமனுக்கு வேணுமெண்டு மணிமொழி ஒவ்வொரு நேரமும் இவள் என்னப் பயமுறுத்தறாள் மணிமொழி.

-மணிமொழி அவள் சொல்வதைக் கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தாள்.

“சரி என்னதான் இவள் செய்தவெண்டு சொல்லன்..?”

“அண்டைக்கு ஒரு நாள் இந்த வீட்டு போர்டிகோ சுவரில் இவள் கதிரையை அதில் பக்கத்தில் வைச்சு சுவரிலஷ்றி நின்டவள் எண்டு உனக்கும் சொன்னனானெல்லே...”

“ஓமோம் அது ஒரு பெரிய பயங்கரமான வேலைதான்!”

“பாத்தியே இப்ப தெரியுத்தானே உனக்கும்.. இப்ப உனக்கும் விளங்குது தானே அப்ப நான் என்ன பாடுபட்டிருப்பன் எண்டு.. நான் இவள் அந்தச் சுவரில் ஏறி நின்டு கொள்ள.. எனக்குத் தெரியுமே இந்தப் பிள்ளை இப்பிடிச் செய்வாளெண்டு? நான் உடனே என்றை ஆத்தே திடுக்கிட்டுப் போட்டன.... எனக்குச் சும்மா படக்குப்படக்கெண்டு செஞ்சடிக்கத் துவங்கீட்டு.. இவள் அதில் ஏறி நிக்கிறவள் அங்காலயா அப்பிடியே பிறகு கீழ்யா சிலநேரம் விழுந்துகிணந்து போனா ஜெண்டா... ஐயோ என்ற முருகா.. நான் உடனே மூனையா...அவளையும் ஒண்டும் சத்தம் கித்தம் நான் போட்டுப் பயப்பிடுத்தாம ..மெல்லமா அவளுக்குக் கிட்டப் போறமாதிரிப் போனன.... இவள் பிள்ளை என்னக் கண்டிட்டு அப்ப சிரிச்சாள்..நானும் அவள் சிரிக்க ..மனதுக்க அப்ப

ஒரு பெண்னெண்று எழுது

பயத்தை வைச்சிருந்தும் உடனசிரிச்சன்...! ஆனா எனக்கு அப்பிடியே உலகமே சுத்துற மாதிரி இருந்தது.. எண்டாலும் அவளிட்டயா கிட்டப்போய் கிடைப் போய் அப்பிடியே அவுக்கெண்டு இவளை என்ற கைக்குள்ள எடுத்திட்டன.... அப்பதான் என்றை முருகா எனக்கு நெஞ்சுக்க தண்ணி வந்திச்சு..."

"சரி அண்டையோட அது நடந்து முடிஞ்சுது அதை நீ பிறகு மறந்திட வேண்டியது தானே? பேந்தேன் அதைநீ பிறகும் பிறகும் யோசிச்ச மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கிறாய்... நீ உன்றை பிள்ளையில இனிமேல்பட்டு கவனமாய் இருந்து கொள்..இனி அப்பிடியெல்லாம் நீ செய்யாதயம்மா எண்டு தன்மையா அவனுக்குச் சொல்லன்....?"

"அப்பிடி நான் இவனுக்குச் சொன்னாலும் சொல்வழி ஒண்டும் கேக்கிறானே இல்லை மணிமொழி.. நான் அப்பிடி ஒண்டும் நீ செய்யாத எண்டு சொன்னா இவள் பிறகும் அதையே வேணுமெண்டு செய்யத்தான் நிக்கிறாள்...."

"சீச்சி.. சின்னப்பிள்ளையனுக்கு அப்பிடி ஒண்டும் சொல்லக் கூடாது கலைமகள்.. நாங்கள் சின்னப் பிள்ளையளை சினப் படுத்திவிடாமல் அன்பா அனுகித்தான் எதையும் செய்யச் சொல்ல வேணும்.. சிட்சை குடுக்கிறதெண்டாலும் அதையே நாங்கள் எல்லா நேரமும் நடவடிக்கையா எடுக்கிறதை தவிர்க்கவேணும்.."

மணிமொழியின் மனோபாவத்தில் ஒரு தாயின் அக்கறை கலந்திருந்தது. இவ்வாறு அவள் சொல்லவும் அவளது கண்களை உறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டு கலைமகள் பேசினாள்.

"இன்னம் நீ இவள் பண்ணுற பிரளியள் முழுவதையும் அறியாம கதைக்கிறாய் மணிமொழி .. காலையில இவள் என்ன செய்தாளெண்டு தெரியுமோடி மணிமொழி?"

"என்னம்மா நீ காலம செய்தனியடி நிமாலி.."- என்று குழந்தையின் கையை தன் கையால்பிடித்து வைத்துக்கொண்டு மணிமொழி நிமாலியைக் கேட்டாள்.

நிமாலி ஒழுங்காக இன்னும் கதைக்கக்கூட மாட்டாள், தன் செல்லப் பாதையில் அவள் என்னென்னவோ சொன்னாள்.

"பாத்தியா இப்பவே இப்பிடி கனக்கச்சளாப்புது கொஞ்சம் நல்லா கதைக்கவும்துவங்கீட்டா இது என்ன எல்லாம்பண்ணும் எண்டுறாய்? "

"சும்மா இரடி நெடுக என்ற குழந்தையைப் போட்டுத்திட்டிக் கொண்டு"- என்று சொல்லி கடிந்தாள் அவள்.

"சரி என்ன நடந்தது எண்டு பிறகு சொல்லன்...?"
தொடர்ந்தும் மனிமொழி வினாவினாள்.

"ம்.. காலமயும் இவள், நான் சமையல் கட்டில நின்டு கொண்டு பீங்கான் கோப்பை கழுவயிக்க..எனக்குப் பக்கத்தில விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற மாதிரித்தான் நின்டாள்.. நான் பிறகு என்ற அலுவலகளில நின்டு போட்டு இடையில ஒருக்கா இவள் எங்கயெண்டு பாத்தன்... இவளைக் காணேல்ல.. பிறகு நான் பழைய இவள் செய்த குழப்படியளை யோசிச்சக் கொண்டு பயத்தில உதுக்க உள்ள இடமெல்லாம் தேடினன்.. நான் கூப்பிடக் கூப்பிட இவளின்ட ஒரு சத்தத்தையும் மூச்சையும் காணேல்ல.. உடன நான் என்னாச்சோ என்றை பிள்ளைக்கு எண்டு பயந்து கொண்டு எல்லா இடமும் தேடிக்களைச்சு கடைசியா அவர் படுத்துக் கிடந்த கட்டிலுக்குப்பக்கத்தில போய் நின்டா..இவள் அந்தக் கட்டில் மெத்தையில - போர்வைக் குள்ளையா ஒழிஞ்சிருந்து கொண்டு மூச்சக் காட்டாமக் கிடக்கிறாள்.."

-கலைமகளின் பேச்சைக் கேட்டுவிட்டு மணிமொழி சிரித்தாள். அவள் சிரிக்க நிமாலியும் ஏதோ தனக்கும் எல்லாம் விளங்கின கணக்கில் சிரித்தாள்.

"நீ சிரிக்கிறாய் மணிமொழி. நான் இவளால படுற பாடு எனக்குத் தான் தெரியும்..எனக்கு என்னெண்டே இந்தப் பிள்ளைய புரிஞ்சு கொள்ளேலாமக் கிடக்கு. இவள் ஏன் அப்பிடிச் செய்யிறாள் எண்டும் எனக்கு விளங்கேல்ல.. இன்னும் இவள் செய்யிற வேலையளைக் கேட்டா நீயே கிடந்து யோசிப்பாய்.. ஒரு நாள் இப்பிடித்தான் இவள் என்ன அப்பிடி தன்னட்ட வைச்சுச் செய்து கொண்டிருக்கிறாள் எண்டு வடிவா இவனுக்குக் கிட்டயா வந்து நான் பாத்தன்..இவள் அப்ப என்ன செய்யிறாள் எண்டா தன்றை கையில தலை மயிரை வைச்சு அதவாயால கடிச்சு இழுத்து.. அதைத் தின்டாளோ என்னவோ - நான் உடனயா அதைப்பறிச்ச ஏறிஞ்சிட்டன்.."

மணிமொழி இப்பொழுது சற்றே கலைமகள் சொன்ன விஷயத்தை ஆழமாக தான் சிந்திக்கிறது மாதிரி இருந்தாள்.

நிமாலியை அவள் தான் வரும்போது பார்த்த அந்த இடத்தில் விளையாட்டுப் பொருட்களின் அருகில் கொண்டு சென்று கீழே அவளை இறக்கி விட்டாள்.

"நீ விளையாடம்மா இதில இருந்துகொண்டு.. அன்றி அம்மாவோட கொஞ்சம் கதைச்சுப் போட்டு என்றை பிள்ளையிட்டயா பிறகு வாறுன்.."- என்று அவனுக்குக் கூறி விட்டு தனக்குப் பக்கத்திலே

வந்து நின்ற கலைமகளின் கையைப்பிடித்து,

“என்னோட நீ வா...”- என்று சொல்லி அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு பிறகும் தான் நின்ற வாசல் பக்கமாகப் போனாள்.

“கலைமகள் கன நாளா நானும் உனக்கு ஒரு விஷயத்தை சொல்ல வேணுமென்டு நினைச்சன்; ஆனா உனக்கு அதை நான் எப்படிச் சொல்லுற்று என்ட தயக்கத்தில் அப்போதைக்கெல்லாம் இதை நான் சொல்லேல்ல.. ஆனாலும் இப்ப இதை நான் கட்டாயம் உனக்குச் சொல்ல வேணுமென்டுதான் நினைக்கிறன். நான் இப்ப சொல்லப் போற விஷயத்தில் உனக்கு ஒன்டும் என மேல பிறகு ஏதும் கோபதூபம் வராதுதானே?”

மணிமொழி இவ்வாறாக அவளுக்கு ஒரு கதையைச் சொல்லவும் கலை மகனுக்கு அவள் சொன்ன விதத்தில் ஒரு வித சந்தேகம் மனத்தில் உருவெடுத்தது.

“என்ன அப்பிடிக் கதை சொல்லுறாய் நீ மணிமொழி..”- என்று விட்டு தன் கண்களை அகல அவள் விழித்தாள் “எனக்கு அப்பிடி உன்னில என்ன கோபம் வரப் போகுது மணிமொழி. உனக்கு என்ன அப்பிடித் தயக்கம்...? எது எண்டாலும் நீ இப்ப சொல்ல விரும்பினதை எனக்குச் சொல்லலாம்தானே..?”-என்று அவள் சினேகித பூர்வமாகச் சொன்னாள்.

“நீ சொல்லுற்று ஒரு வழிக்குச் சரிதான் கலைமகள்... ஆனா நான் சொல்லுற விஷயத்தை நீ பிரச்சினையா பிறகு எடுத்திட்டா அதால பேந்து எங்கள் இருவருக்கிளையும் வீண் மனஸ்தாபங்கள் கூட வந்திடச் செய்யும் எண்டுதான் நான் பயப்பிட்டன....”

“அப்பிடி என்ன மணிமொழி..!

உன்னை வடிவா தெரிஞ்சு கொள்ளாமலா உன்னோட இவ்வளவு நாளா பழகிறதுக்கு வெளிக்கிட்டன்..? என்றை குணம் உனக்கு நல்லாத் தெரியும்! உனக்கு உலக அறிவும், அனுபவமும், படிப்பம் இருக்கு..! நீ சொல்லுற்றை நான் கேட்பனா இல்லாட்டிக் கோவிப்பனா..சொல்லன்..?”

“இப்ப நீ நேருக்கு நேர நான்சொல்ல வேண்டி இருக்கிற அந்தக் கதை விஷயத்துக்கு வந்திட்டாய் கலைமகள்..! அதால நான் ஒரளவு எனக்கும் தெரிஞ்சிருக்கிறதை உனக்குச் சொல்லாமலிட்டு விடுற்றும் ஏலாத ஒரு காரியம்.. எண்டதாலதான் உனக்கு கொஞ்சம் வெளிப் படையா நான் இதை இப்ப சொல்லுறன்.. உள்நோக்கா ஆராய்ந்தால் கலைமகள், நீ நிமாலியை உன்றை வயித்தில சுமந்திருக்கையில பழைய உன்றை ஏமாற்றமடைந்த அந்த

மனத்தாக்கங்களோடதான் இருந்திருப்பாய் போலத் தெரியுது. இப்பவும் பயமும் பீதியுமாய் உன்னட்டை இருக்கிற அந்தத்தாக்கம் விடுபட்டுப் போனதா இல்லை எண்டுற மாதிரித்தான் சில வேளையளில.... உன்றை நடவடிக்கைகளப் பார்க்க எனக்கும் தெரியுது. உன்றை மனத்தாக்கம் உன்றை வயிற்றில இருந்த நிமாலியையும் சில வேளைஅப்ப தாக்கி இருக்கலாம். எண்டமாதிரியும் நான் நினைக்கிறன். ஏனெண்டால் உடலையும் உள்ளத்தையும் தனித்தனிய பார்க்க வேணும்..... ஒன்றின் தாக்கம் மற்றதில் ஏற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும் எண்டு உளவியலாளர் எல்லாம் சொல்லுகினம். ஆனதால இரண்டையும் ஒத்திசைவோட செயல்படச் செய்ய அவயளின்ட வைத்திய சிகிச்சையைத்தான் நாங்கள் எதுக்கும் நாட வேணும்.... உள்ளம் சீர்படக்கூட இப்ப மருந்து மிருக்கு கலைமகள். அந்த வைத்திய சிகிச்சைகள் உனக்கும்தான் தேவை.... அதொருபக்கம் இருக்க, குழந்தை வளர்ப்பில கூட உளவியலின் பங்கு இருக்கு எண்டுறதை நீயும் அறிஞ்சிருப்பாய்தானே... நான் ஏன் இப்படியெல்லாம் உனக்குச் சொல்லுறனெண்டா. உன்னுடைய இந்தப் பிள்ளையினர் சிந்தனை வளர்ச்சியும் புத்திசாலித்தனமும் சிகிச்சை முறையால இன்னும் சரியான முறையிலவளர் இடமிருக்கு.. இந்தப் பிள்ளையில நல்ல சிந்தனை வளர்ச்சிக்கான விதது புதைஞ்சு கிடக்குக் கண்டியோ.. அதால இவையள் எல்லாமே உன்ற மகளில ஒழுங்கா செயல்பட உள மருந்துவரை நாடுறதுதான் இந்தப் பிரச்சினைக்கு நல்லதொரு பரிகாரம் கலைமகள்..... அதால உனக்கும் இருக்கிற இந்தப் பீதியும் பயமும் போகும்! நீயும் கூட அந்த சிகிச்சையைப் பெற்றால், உனக்குள் இந்தப் பயப்பீதியிலயிருந்து விடுபடுவாய் கலைமகள்...!”

-மணிமொழி பேசத் தொடங்கியதிலிருந்து கடிகார முள் ஏற்றதாள பத்து நிமிடங்கள் தாண்டியிருக்கும் நீண்டதொரு பிரசங்கம் மாதிரித்தான் கலைமகளுக்கு, அவள் இதைச் சொல்லும்போது கேட்கவும் இருந்தது.

மணிமொழி பொதுவாகத்தான் பேசினாள்! ஆனாலும் கலைமகளுக்கு அவள் பேச்சைக் கேட்ட பிறகு, கண்கலங்கியது. அந்தக் கண்ணிர், அடையாளம் காணமுடியாத கசிவில் அவள் கண்களுக்குள்ளே இருந்தன.

“எதுக்கும் இது விசயத்தை நீ நல்லா இருந்து யோசிச்ச ஒருக்கால் பார்...! உன்றை பிள்ளை சிறந்து விளங்குவாள் பார்...! இது ஒண்டும் பெரிய பிரச்சினையே இல்ல....”- என்று தன் சினேகிதிக்கு அவள் மீண்டும் ஒரு முறை சொல்லிவிட்டு, எனக்கு இனி நேரம்

போகுது கலைமகள் நான் போயிற்று வாறன், என்று அவளிடம் பிறகு விடை பெற்றாள்.

“நான் போயிற்று வாறனம்மா நிமாலி”-என்று நிமாலிக் குட்டிக்கும் அங்கிருந்தவாறே சொன்னாள் மணிமொழி நிமாலி அன்னம் போலே சின்னவாய் திறந்து அன்றிக்கு “டாடா...” என்றாள்.

கலைமகள் மணிமொழி போவதற்கு வாசல் கதவை திறந்து விட்டதோடு இடைக்கிடைநேரமிருக்கையில் வா நீ மணிமொழி ...”- என்று அவள் வாசலால் போகும் போது அன்பாகவும் சொல்லிவிட்டாள்.

ஆனாலும் மணிமொழி அவ்விடத்தாலே போனவுடன் கலைமகள் வாசல் கதவைச் சாத்த துரிதப்படுவள் போலத் தெரிந்தாள். அமைதியான குளத்தில் கல்விமுந்தது போல மீண்டும் அவளுக்கு பதற்றம் வந்து விட்டது. உதகுகள் பிசின் தடவியது போல காய்ந்து அவளுக்கு ஒட்டிக் கொண்டன. கதவைச் சாத்தியயின் அவள் ஹாலின் நடுப்பகுதிக்கு வந்தாள். அங்கே கவரில் தொங்க விடப்பட்டிருந்த பழைய மரபு சார்ந்த ஓவியங்களையெல்லாம் பார்த்துபடி மணிமொழி தனக்குச் சொன்ன கதைகளை திரும்பவும் மீட்டெடுத்து அவள் சிந்திக்கத் தொடங்கினாள்.

தன் சிந்தனையூடே கண்களில்படும் ஓவியங்களும் அவளுக்கு மாறுபாடாய்த் தெரிந்தன. ‘பிங்காஸோ’ வயது முதிர்ந்த பருவத்தில் வரைந்த ஓவியங்களைப் போல அவையெல்லாம் அவளுக்கு ஒரு புரியாத மர்மமாய்த் தெரிந்தன. வளத்தில் சகுந்தலை மானுக்கு அருகே நிற்கிற அந்த ஓவியத்தில் நிஜப் ‘பல்லி’ ஒன்று அதில் ஒட்டி வைத்திருப்பது போல அவளுக்குத்தெரிந்தது. அதன் அருகில் ஒரு சிறு பூச்சியும் இருந்தது. பல்லி வாலைத் தூக்கி எச்சம்போட்டது. அதன் கள்ளக் கண்கள் பூச்சியின் மீது பதிந்தன. லபக்கென்று கிட்டே போனது பல்லி. அது பூச்சியை நாக்கில் ஒட்டவைத்து வாய்க்குள்ளே எடுத்தது.

- ஓர் அப்பாவிப் பூச்சி இப்போது அந்தப் பல்லி வாய்க்குள் - கலைமகளுக்கு அதைப் பார்க்க தலையுச்சியில் ஊசியாய் எது எதுவோ தைத்தன. பல்லிவாயில் மிஞ்சாமல் பூச்சி மறைந்துவிட்டது. அவளுக்குப் பயமும் தண்ணீர்த்தாகமுமாக இருந்தது. உடனே அவள் குசினிக்குப் போனாள். ஒரு செம்பு தண்ணீரை அப்படியே மடக்கு மடக்கென்று குடித்துத் தீர்த்தாள்.

(2008)

எனது துக்கம்

என் பெயர் ராகவன். ஆனால் என் நண்பனின் பெயரோ நாகர்பிச்சை. கல்லூரியில் இருவரும் சாதாரணதர வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். வகுப்பில் எங்கள் இருவருக்கும் பின் மேசை நாற்காலிதான். அவனும் நானும் அருகருகேயாக, மிகவும் நல்ல வசதி கதைத்துப் பொழுது போக்க.

எனக்கு விருப்பமான பாடம் தமிழ் இலக்கியம்.

அவனுக்கு விருப்பமான பாடம் விவசாயம்.

எனக்குக் கசப்பு கணக்குப்பாடம்!

அவனுக்கும் முழுக்கசப்பு அந்தப் பாடம்தான்!

அரை மணித்தியாலத்துக்கு ஒரு முறைபாடம் மாறும். ஒவ்வொரு பாடத்தையும் எங்களுக்குள் தினிக்க, எங்களைத் தூங்கு மூஞ்சி மரங்களாக்கிவிட்டுப் போக, ஆசிரியர்களும் மாறி மாறி வந்து கொண்டிருப்பார்கள். எனக்கும் அவனுக்கும் படிப்பதிலென்றால் ஒரு அக்கறையும் இல்லை.

சினிமாக் களை காப் பிடியத் து வாழும் வாழ் க்கை எங்களுடையதாக இருந்த காலம்தான் அது. சினிமா தியேட்டர்களில் ஆங்கில சினிமா நாலு நாளுக்கு ஒரு தடவை மாறிவிடும். உடனே புதுப்படம் பார்க்க வேண்டும் என்ற அவா எங்களிடம். அதைப் பற்றித்தான் நாகர்பிச்சை அதிகம் என்னோடு அலட்டுவான். சினிமா சுவரொட்டிகளிலே “வயது வந்தவர்களுக்கு” - என்று எழுதிக் கிடந்தால் தனிக் குடும்ப அவனுக்கு. அதைப் பற்றியே அன்று முழுக்க கல்லூரியில் எங்குச் சொல்லி, சினிமா பார்க்க என்னையும் கிளப்பி விடுவான்.

“சரி நாங்கள் போவம் வாடா”

என்று வெளிக்கிட்டால் அவனுக்கும் சேர்த்து ரிக்கற்றுக்கென்று நான்தான் பணம் அளப்பேன். அவனுடைய வறுமைநிலையில், ‘ரிக்கற்’ காச கொடுத்து வாங்க முடியாது - ஆனால். எனக்கென்ன பணமுடை? என்ஆசை ஆச்சி தன் ஒய்வுதியத்தில் மாதா மாதம் முப்பது ரூபாய் எனக்கு அளக்கிறாரே.....

இந்தச் செல்லப் பேரனுக்கு இனி என்ன குறை? மாதம் முழுக்க ராஜபோக வாழ்க்கைதான்!

நினைத்ததெல்லாம் வாங்கித் தின்னக் குடிக்க - உடுப்பு வாங்கி உடுத்துச் சோக்குப்பண்ண - அந்தப் பணம் மாதம் முழுக்கப்போதுமே!

முளை உருகி ஓட ஓட சிந்திக்கக் கூடிய சினிமாக்களே ஆங்கில சினிமா என்பது என் நண்பனுக்கும் எனக்குமான ஒத்த கருத்து. ஆனாலும், இந்தச் சினிமாக்களைப் பார்க்க எனக்கு ஒரு வழிகாட்டலாக இருந்தவன் நாகாரேதான்! எனக்கு முன் ‘ஏராகுலா எனும் பேய்ப்பட்டதைப் பார்த்தது அவனேதான்.

அந்த சினிமாவை பார்த்து விட்டு வந்து வகுப்புப் பாடம் நடந்து முடிந்த இடை வேளையில் அதைப் பற்றி அவன் எனக்குச் சொன்னான். அவன் கதை சொல்ல எனக்கும் ஆசை வந்துவிட்டது. அவன் தன் கண்களை உருட்டி, பற்களை கோரமாகச் காட்டி, தலையை அசைத்து, அசைத்துச் சொன்ன விதத்திலே, என்னையும் அந்தப் பேய் தூக்கிச் செல்வது மாதிரி இருந்தது.

கதை சொல்லும் போது அவனும் ஒரு பேயாக எனக்குத் தோன்றினான். அவ்வளவு நடிப்பு அவனிடம். “டேய் டேய் அந்தப் படக் கதைகளை விடு இப்போ உன் படிப்பைப்பார்” - என்று நான் சொன்னாலும் விடுவானா அவன்? எப்படியோ அந்தக் கதையையே அடிக்கடி தன்பேச்சிலெடுத்து, என் ஆசைகளைத் தூண்டி எயிச் செய்வதில் அவன் பிறகு வெற்றியும் பெற்று விடுவான்.

இதன் மூலம் அன்று முதல் காட்சிக்கு நாங்கள் இருவரும் போவதென்பது முடிவாகி விடும், திரைக்குக் கிட்டவாக இருந்து தான் ஆங்கிலப் படங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்பது நாங்கள் இருவரும் கண்டு பிடித்த புதிய விஞ்ஞானம். இதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அன்றும் கலரி ரிக்கற் எடுத்துக் கொண்டு தியேட்டர் ஹாலுக்குள் நுழைந்தோம். உருண்டு திரண்டு ஒன்றையொன்று இடித்தபடி தொங்கும் பணம் பழங்கள் போல ஆளையாள் நெருக்கிக் கொண்டு கலரி வாங்கில் இருந்தோம்.

அங்கே வயதுக்கு வந்தவர்களின் பார்வையும் உடல்

பாலைத்தலாக நாங்களும் இருந்தவாறு, மற்றையவர்களின் பார்வை விசாரணைகளை தகர்த்துக் கொண்டிருந்தோம். தியேட்டருக்குள் ஆயத்தமணி கிணுகிணுத்தது. செய்திப்படம் போட்டார்கள். தொடர்ந்து ‘த ஏராகுலா’ - படம் ஆரம்பமாகியது.

திரையில் எழுத்துப் போடும் போதே ‘கிறிஸ்டோப்பர் லீ... கிறிஸ்டோப்பர் லீ’-என்று எனக்கு தன் முழங்கையால் இடித்தான் நாகூர்.

“அதுயார் கிறிஸ்டோப்பர் லீ?”

“அவர் தன் நடிப்பில் நிஜப் பேயையும் மிஞ்சவார். அந்தளவுக்கு நடிப்பு! ஹாலிஷூட் நடிகர்! மெளனமாக இருந்து நீ படத்தை இனிப்பார்” - என்று அவன் பிரஸ்தாபித்தான்.

திரைக்குள்ளாலே கதையின் சம்பவங்கள் ஆரம்பித்து விட்டன. நான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்தச் சம்பவங்களுக்குள் ஐக்கியமாகத் தொடங்கினேன்.

உடம் போடு சுருங்கிய மெல்லிய ஆடைகளுடன், பளபளவென்று பழவர்ணமான பெண்கள் பூந்தோட்டத்திலிருந்து கதைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

‘அழகிகளுக்கு சாவுமணி அடிக்க இரத்தம் குடிக்கும் பேய் ஒன்று அவர்களின் படுக்கை அறைக்கு இரவு நடுநிசியில் வருகிறதாம்’ - என்கிறாள் ஒருத்தி. அவன் சொல்வதைக் கேட்டு மற்றப் பெண்களைல்லாம் பயந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். இன்பம் ஊதி பெருக்க வைக்கும் அவர்களது மார்புகள் பயமுச்சில் இன்னும் பெருத்தாற்போல ஆகிறது. ‘இதிலிருந்து தப்பி விடுவதற்கு தாங்கள் என்ன செய்யலாம்?’ - என்று பிறகு அவர்கள் ஆலோசனை செய்கிறார்கள்.

இரவாகிறது. காற்று மெல்லச் சலித்துக் கொண்டிருப்பதால் ஒரே சீரான சப்தம். (மியூசிக்) ஒரு பெயர் தெரியாமரத்தின் கரிய இலைகள் கூடத் தளும்பாத கடும் இருட்டாக மாறுகிறது. மரங்கள் கிளைகளினாலே காற்று அலைவீசிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த நேரம் எல்லாப் பெண்களும் ஒன்றாக இருந்து உணவருந்திவிட்டு தங்கள் தங்களது படுக்கை அறைக்குப் போகிறார்கள்.

இப்பொழுது ஒரு அழகான இளம் பெண்ணின் படுக்கை அறையைத்தான் படத்தில் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. அவன் தனக்குப் பாது காப்புக்காக எல்லா ஜனனால் கதவுகளையும் பூட்டிக் கொள்ளத் தொடங்குகிறாள். பூட்டிய ஜனனல்களைல்லாம் இருளில் ஆழ்கின்றன.

பூட்டவேண்டிய ஜன்னல் ஒன்று இன்னும் பாக்கியாக இருக்கிறது. அந்த ஜன்னலைப் பூட்ட அவள் யத்தனிக்கும் போது இரவுக் காற்று ஜிலுஜிலுக்கிறது. ஜன்னலாலே மேலே வானத்தைப் பார்க்கிறாள். அங்கே செபாலை வெள்ளைக் கற்கள் போல வானத்து நட்சத்திரங்கள் அழகாய் மினு மினுக்கின்றன. காற்றையும் அனுபவித்து நீல ஓட்டத்துடன் கூடிய வான் அழகையும் பார்த்து அவள் இன்ப வசமாகிறாள். அது இருக்கட்டும் என்று ஜன்னலை பிறகு முடாது விட்டு தன் படுக்கையின் அருகே வருகிறாள்.

தடித்த துணியில் போட்டிருந்த தன் மேலாடையைக் கழற்றுகிறாள். அவள் மேனியில் இப்போது இருக்கிறமென் பட்டுத் துணிக்குள்ளாலே கொள்ளை அழகு வெளியே பீரிடுகிறது. அவளுக்கு அன்னப்பட்டுப் போன்ற கண்கள். தேன் போன்ற கரங்கள். மிருதுவாக அங்குமிங்கும் அலைபாயும் லேசான கூந்தல். அவள் மார்புகள் உள்துணியிலிருந்து மொட்டுகள் மாதிரி எட்டிப் பார்க்கின்றன. அவளின் கட்டிலுக்கு அருகே ஒரு மெழுகுதிரி எரிந்து கொண்டு மெழுகை உருக்குகிறது. அவள்தன் செஞ்சுகருள் முடியை விரல்களால் கோதிக் கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்து படுக்கிறாள்.

இவ்வேளையில் பேய் கட்டாயம் இவளிடம் வரவேண்டுமென்ற அந்த விபரித காரியத்தை, படம் பார்க்கிறவரின் மனமெல்லாம் தேடிக் கலிக்கிறதாக இருக்க வேண்டுமென்று தான், இருந்தாற் போல எனக்குள்ளே ஒரு நினைவு ஒடுகிறது.

அதற்குக் காரணம் நானும் அப்படித்தான் என் மனதுக்குள்ளும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என் எதிர் பார்ப்பு வீண் போக வில்லை.

அந்தக் காட்சி மாறுகிறது.

ஒரு பாழும் மண்டபம் போன்ற வீடு! இரவின் நிலவொளியில் அமானுஷ்ய அழகுடன் அந்த வீடு இருக்கிறது. பேய்களின் வசிப்பிடம் போன்றுதான் அந்தச் சூழல். அந்த வீட்டிலுள்ள அறையொன்றில் - சவப் பெட்டிக்குள் பாந்தமாக அமர்ந்து படுத்துக் கிடந்த பேய் அந்த நடுநிசி இரவில் விழித்தெழுகிறது. அந்தப் பிசாச ஒரு கழுகாக மாறி ஒளிர்ந்து ஒளிர்ந்து பறந்து போகிறது.

இறக்கைகள் அந்தரத்தில் நிற்க, வானில் அரைவட்டம் அடித்து தாழப்பறந்து வரும் அந்தக் கழுகு - வெளிச்சக்கண்ணோடு திறந்திருக்கும் அந்த ஜன்னலுக்குள்ளே போகிறது. உடனே தன்பழைய உருவை எடுத்து விடுகிறது. தோனைழுடிகால்வரை தொங்கும் ஒரு

நீண்ட அங்கியுடன் - மேலும் உள்ளே அணிந்திருக்கும் கறுப்பு ஆடைகள் சகிதமாக ஆறு அடி உயரமான ‘கிறிஸ்டோப்பர் லீ’ - இரத்தம் குடிக்கும் பேய் வேஷத்தில் அதிலே நிற்கிறார்.! இதற்குப் பிறகு எப்படி இருக்கப் போகிறது?

அந்தப் பெண் இந்த அழகிய மனிதப் பிசாசைப் பார்க்கிறாள். கடவுளே எப்படி கண்ணு ஜவ்வலித்து பிரகாசமாக இருக்கிறது கிறிஸ்டோப்பர்லீயின் கண்கள்!. செதுக்கித் தள்ளியது போல் கூர்மையான வெளியீடு அவரின் முகத் தோற்றத்தைப் பார்த்தபடி இனிப் பேயோடுதான் தனக்கு உறவு - பகையில்லை - என்ற நிலையில் ஒரு வித மயக்கத்தில் அவள் ஆழ்கிறாள்.

அந்த ஆண் பேயைத்தான் அவளுக்கும் மிகவும் பிடித்ததாக இப்போது மாறிவிட்டாள். இரத்தம் குடிக்கும் அந்தப் பேய் தன் கருமை நிற மேலங்கியின் உள் பக்கத்துச் சிவப்பை, தன் இரு கைகளாலும் பக்க வாட்டில் விரித்துப் பிடித்துக் கொண்டு அவளை நெருங்குகிறது.

பினம் உயிரோடுதிரிவது இயற்கைக்குப் புறம்பானதாக இருக்கலாம், ஆனால் கிறிஸ்டோப்பலீயின் பேய்க்கோட்டுப் போட்டிருக்கும் உருவத்தில் அந்த எண்ணங்கள் எங்களுக்கு மறுக்கப் பட்டு பேய்க்கு அவர் ஒரு உண்மை உருகொடுத்துக் கொண்டே இருப்பார். அப்படியாகத்தான் மனம் நம்பிக்கை கொள்ளுகிறநிலையில் ‘கிறிஸ்டோப்பர் லீ’ யைப் பார்க்கவும் இப்போது இருக்கிறது.

‘கிறிஸ்டோப்பர் லீ’ தன் கண்ணறியும் கண்களுடன், தன் பற்களைப் போல புருவங்களையும் உயர்த்தியவாறு அவளை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரின் கண்களில் ஈரமில்லாத பார்வை, அவரின் முகத்தில் மனுஷ்ய பாவம் இல்லை.

உண்மையில் பேய்!!!

படம் பார்ப்பவரெல்லாம் இந்த நேரம் பயத்தில் சலவாதிக்குப் போக வருபவர்கள் போல அந்தரப்படுகிறார்கள். பேய் அவளை அணுக, அணுக இங்கே இருக்கிறவர்கள் மனவேகமும் அதிகரிக்கிறது.

பேய் அவளை நெருங்கிவிட்டது. அதன் அகன்ற கண்களில் மின்னும் ‘மெஸ்மரிசம்’ மெழுகுதிரி ஒளியை விட ஒளிர்கிறது. கிறிஸ்டோப்பலீயின் கண்கள், இரத்தம் குடிக்கும் தன்வாயிலும் தன் பற்களிலுமாக பங்கு கொள்வது மாதிரியாக இருக்கிறது.

என்னபயங்கரமான ஒரு முகம்!!!

ஆனால் அவளோ சற்றும் பயங்கொள்ளவில்லை. அப்படியே

தன் பேய் ஆசையோடு அந்தப் பேயைப் பார்த்தபடியே கட்டிலில் படுத்திருக்கிறாள்.

இரத்தம் குடிக்கும் பேய் அவளை நெருங்குகிறது. அந்தக் கட்டிலில் அவளுக்குப் பக்கத்தில் சாய்ந்து படுக்கிறது.

அதன் பிறகு அந்தப் பேய் அவளை உடலுறவுக்குத் தயார்படுத்துகிற தன் செய்கைகளை ஆரம்பிக்கிறது. அவள் தன் உடம்பை கோணலாக வளைத்துக் கொண்டு உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலைக்கு வருகிறாள்.

எங்களுக்கென்றால் பழக்கமில்லாத ஒன்றுக்குள் உருவாகும் இன்பம் ‘ஆ’ வென்று பேயின் செய்கைகளை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நாங்கள் அதைப்பார்த்து முசுக் கிழோம்.

பேய் தன் வேலையைத் தொடர்கிறது. அவளின் கழுத்துப் பக்கமாக முத்தம் கொடுக்க முனைகிறது. அவள் உடனே அந்த முத்தத்துக்கு எதிர்பார்த்து கழுத்தைச் சுற்றியிருக்கும் துணியை அகற்றுகிறாள். பேய் உடனே விலகிய துணியின் உள்ளே தெரியும் கழுத்தில் தன் வாயை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு, அவள் தவிக்கத்தவிக்க பிசாசுப் பற்களைப் பதிக்கிறது.

இரத்தத்தை வெளியே சிதற விடாமல் அவளிடமிருந்து அது உறிஞ்சிக் குடிக்கிறது. அவள் வேதனையில் கோணலாக உடலை வளைத்துக் கொண்டு கத்துக்கிறாள்! ஒரு சித்தங் கலங்கிய கிழ்ட்டு நாயின் தீண்மான முனகல் ஒலியுடன் - அந்தப் பேய் அவளின் இரத்தத்தை ஆசை தீர உறிஞ்சும்பட்டும், அவள் ஏதோ ஒரு வேதனையான இன்பத்தையும் அதன் கூடவே அப்போது வெளிக் காட்டுகிறாள்.

பிசாசு தனக்குரிய இரத்தத்தை உறிஞ்சிக்குடித்து விட்டு வாயை எடுக்கிறது. இப்போது விலகி இருந்த சட்டையின் உள்ளே தெரியும் கழுத்தில் பிசாசுப்பற்கள் பதித்த அடையாளம்!

அந்த பிசாசு பின்பு முன்னம் தான் வந்தது போலவே மீண்டும் கழுகாய் மாறிப்பறந்து விடுகிறது. அவள் தன் கழுத்துக் காயத்தை மற்றவர்கள் கண்களுக்கு மறைக்க அதில் துணி சுற்றிக் கொள்கிறாள்.

அவள் எதிர்பார்த்தபடி மீண்டும் மீண்டும் இதே முறையில் பிசாசின் உறவு அவளுக்குக் கிடைக்கிறது. இரவுவேளையில் இந்த பேயைக் காணாத ஆழமான சோகத்தில் மூழ்கி உற்சாகமிழந்து அவள் கிடக்கிறாள். முனுமுனுத்துக்கொண்டு பெருமுச்சவிடுகிறாள்.

அந்தப் பிசாசு அவளிடம் வரும்போதெல்லாம் அவளின் இரத்தத்தை, குடித்துப் போகிறது. அதனால் பாவம் செய்யத் தூண்டும் பேரழகியாக, முன்பெல்லாம் காணப்பட்டவள், மஞ்சள் நிறத்தினளாக ஆகி விடுகிறாள். அவளின் கண்கள் அழகு இழந்து மன்றைக்குள் ஆழந்து விடுகின்றன. குழிக்குள் இருள் தேங்கியதாய் வெளிறிக் கொண்டு வரும் அவள் முகம், தலைமுழுக்கப் பரவிக் கொண்டிருப்பது போல் காணப்படுகிறது.

இரத்தமில்லாத ஆரோக்கியமற்ற அவளிடம் பேய் பிறகு வராமல் விட்டு விடுகிறது.

நோய் வந்து பிறகு அவள் இறந்து விடுகிறாள். அவள் இறந்த காரணத்தை அவள் உடலிலே ஆராய்கிறார் ஒரு இளம் வயது வைத்தியர். கழுத்திலுள்ள காயம் காட்டிக் கொடுக்கிறது. அவளுக்கும் பேய்க்கும் இருந்த உறவு அவருக்கு வெளிப்படுகிறது. அவள் இனி பிசாசாக மாறி விடுவாள் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அது பிசாசாக உருப் பெற்முதல் அதை அழித்து விடும் வழியும் அவர் அறிவார். எனவே அந்தக் காரியம் நடந்தேறுகிறது. அவளுடைய கொழுத்த மார்பிலே ஊடுருவி உள்ளே செல்லக் கூடிய கூர் உளியை சம்மட்டி கொண்டு அடித்துப் பாய்ச்சுகிறார் அவர்.

-இறந்த உடலிலும் இரத்தம் பாய்கிறது. இப்போது இறந்ததாக வெளிக்காட்டி கள்ளப் பாவனை செய்து கிடந்த பெண் ‘டிராகுலா’ திடுமென விழிகளை ஒரு முறை விழித்துக்காட்டிவிட்டு உண்மையாகவே இறந்து போகிறது.

இதற்குப் பிறகு தலைமைப் பேயை ஒழித்துக்கட்டவென்று அந்த டாக்டர் வெளிக்கிடுகிறார் அந்தப் பேய் வாழும் பாழ் மண்பத்துக்குப் போகிறார். இரவில் டிராகுலாவிற்கு எல்லா சக்திகளும் உண்டு. அந்தப் பேய், இளைஞான அந்த டாக்டரை ஆத்திரத்துடன் பிடித்துத்தாக்கி வீச்கிறது. அவரிலும் இரத்தம் குடிக்க நெருங்குகிறது. அவர் பேயிடமிருந்து தன்னைத் தப்புவிக்க மண்பத்துக்குள்ளே பல இடங்களுக்கும் ஒடுக்கிறார். பேய் விடுவதாக இல்லை, துரத்துகிறது! அவரும் பேயின்கையில் அகப்படுவதாக இல்லை, தன்னைத்தப்பிடித்துக்கொண்டு ஒடுக்கிறார். கடைசியில் அவ்விடத்தே இரு இரும்புத் துண்டுகள் அவர் கைக்குக் கிடைக்கின்றன. அந்த இரண்டு துண்டுகளையும் இயேசு பாடுபட்ட சிலுவையாகப் பிடித்துக் கொண்டு பேய்க்கு முன்னால் அவர் நிற்கிறார். பேய் உடனே வெருளுகிறது. கோபம் கொண்டு சீறுகிறது. பின்பு

பின் நோக்கி கால்களை வைத்தபடி சிலுவையைக் கண்டு அது பின்வாங்குகிறது.

அவர் சிலுவையுடன் முன்னேறுகிறார். பேய் சிலுவைக்குப் பின் வாங்கிக் கொண்டே போகிறது. பேயை அதன் பின் வாங்கல் போக்கிலேயே மாடிவீட்டுக்குத் தள்ளிப் போகச் செய்கிறார் அந்த டாக்டர்.

இந்நேரம் இரவு கடந்து பொழுதும் விடிகிறது. பேய்க்குப் பட்கலில் சக்தியில்லை என்பது அந்த டாக்டருக்குத் தெரியும். சூரிய ஒளி பேயை ஏரித்துப் பொசுக்கி விடும் என்பதையும் அவர் நன்கு அறிவார். இந்த அறிதலின் காரணமாய் அவ்வேளை அவர் செயலிலும் இறங்குகிறார்.

சற்றிலும் பெரும் ஜன்னல் கதவுகளில் மூடிக்கிடக்கும் தொங்கு சீலைகளை விரித்து அகற்றி, அவ்வேளை அவர் பிசாசின் மேல் சூரிய ஒளி படரச் செய்கிறார்.

அந்தச் சூரிய ஒளித் திரள்கள் அவரது செயல்முறையால் உடனே பிசாசைப் பற்றிப் பிடிக்கின்றன. பிசாசின் உடலைத் துளைத்து சூரிய ஒளி அதை ஏரிக்கிறது. அது உடனே ஏரிந்து முற்றாகச் சாம்பலாகிறது.அந்தச் சாம்பலில் பிசாசின் விரல்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மோதிரம் தான் எஞ்சியதாக கிடக்கிறது. ஏரிந்து கிடக்கும் சாம்பலை காற்று ஊதித்தள்ளி அந்த இடத்திலிருந்து அடையாளமே தெரியாமல் போக்காட்டி விடுகிறது.

இருண்டு கிடந்த பாழும் மண்டபம் இப்போது சூரிய வெளிச்சத்தில் குளித்தாற்போல் காணப்படுகிறது.

“The End” - போட்டுவிட்டார்கள் வெளிச்சம் போடமுன்பு படம் பார்த்த எல்லோருக்கும் முந்தியதாய் நானும் நாகரும் உள்ளே இருந்து வெளியே வெளிக்கிட்டு விட்டோம். வெளியே நாங்கள் வந்ததும் நாகர் பிச்சை தன் வீட்டுக்குப் போவதாக என்னிடம் சொல்லிவிட்டு நடையைக் கட்டினான். நான் என் வீட்டுக்குப் போகிற வீதிக்கு நடையுடன் வந்து அதிலே பொருந்தினேன். அந்த இடத்தில் என்னுடன் ஒருவருமில்லை. மின்சார வெளிச்சம் இல்லாத இருட்டித்து மூடிய இடம் என்வீட்டுக்குப் போகும் வீதி. பேய்ப்படம் பார்த்து வந்ததிலே எனக்கும் நெஞ்ச படக்குப் படக்கென்று பறையடித்தது.

நான் நடந்து கொண்டிருக்க, வெளிச்சம் பாய்ச்சிக்கொண்டபடி ஒரு சயிக்கிள் என்னைக் கடந்து முன்னால் போனது. அந்த வெளிச்சத்தில் தெருவில் துருப்பிடித்த தந்திக் கம்பம் ஒரு

சரமினுமினுப்பில் துப்பரவாகத் தெரிந்தது. அதன் பீங்கான் குமிழிகள், மென்மையாகவும் வெண்மையாகவும் சாவதானமாகத் தோற்றும் தந்தன.

சயிக்கிள் வெளிச்சம் என்னைத் தாண்டிதூரத்திலே போகுமட்டும் கொஞ்சம் தைரியமாயிருந்தேன் ஆனால் வெளிச்சம் தூரத்தில் செல்லச்செல்ல புள்ளி போலாயிற்று - பிறகு அந்தப் புள்ளியும் மறைந்தது.

மீண்டும் பயம் என்னில் முளைவிட்டது
‘என்னபயம்?’

- என்று எனக்குள் நான் எண்ணினாலும், காற்றிடபட்ட இலைபோல பயத்தில் உடம்பு நடுங்கியது.

நாவல்மரம், புளிய மரம், சுமா மரம், கறுத்த கருங்காலிமரம் என்று வகைக்கு ஒன்றாக அமைந்த அந்த வீதி இருட்டிலே என்னை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அந்த இருட்டுக்குள்ளே கிறிஸ்டோப்பர்லீயின் பேய்ப்பற்கள் என் கழுத்தைக் குத்திக் கிழிக்க நெருங்குவது மாதிரி இருந்தது. என் மன தைரியத்தால், என்னை கட்டுப் படுத்திக் கொள்ளவே மூடியாது என்ற நிலை. ஒடுவது தான் வழி, என்று எனக்குள் நினைக்கமுதலே கால்கள் அதற்காக உடனே செயல் படத்தொடங்கி விட்டன. முச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடினேன். என்னவொரு காலடிச் சவடு நிலத்தில் பதியும் போதும் ஓவ்வொரு விதமான சத்தும் கேட்குமாப்போல எனக்கு இருந்தது. ஒடுவது குதித்துக்குதித்துப் போவது போல எனக்கு இருந்தது பின்னாலும் யாரோ ஓடிவருவது போன்ற ஒசை இடைவெளியின்றிக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இதனால் இன்னும் வேகமான ஓடினேன். எதையும் யோசிக்கும் நிதானத்தை இழுந்து ஓடினேன். இருட்டுத் தலைவிரிகோலமாய் தெரிந்த அந்த மரங்கள் ஊடு, விரிரென்று ஊளையிட்டுச் சென்றது காற்று. கிளையும் கொப்புமாய் வீசி என்னைப் பின்னாலே பிடிக்க வருவது போல பிரமையாய் இருந்தது. பயத்தில் அதனால் எனக்கு பேயாய்ப் பறந்த ஓட்டம். எனக்கு ஓடியோடி குடல் கலங்கியது. இதுயத்துடிப்பு எகிறியது. மலச் சிக்கல் முக்கலோடு உடனே குசப்போனது.

அந்த என் நிலைபரத்தோடு வீட்டுக்குப் பக்கத்துச் சந்தியும் எனக்கு எட்டியதாகியது. கணத்துப்போய் அதிலே நின்றேன். நின்று முச்ச வாங்கிய பிறகு நடந்தேன்.

எனவீட்டுப் படலையெழுமட்டும் பெற்றோல் மாக்கஸ் வெளிச்சம் படர்ந்திருந்தது தெரிந்தது. எங்கள் வீட்டுநாயல்ல அது - அடுத்தவீட்டு

நாய்! - அது வீதியில் நின்றபடி எட்டுக் கட்டையில் ஏற்றம் வைத்து ஊனையிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

புதிதாக என்ன இன்று இந்தப் பெற்றொல் மாக்ஸ் வெளிச்சம்?

- என்று நான் உடனே மனதுக்குள் நினைத்தேன். என்னுள் எழுந்த அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் தெரியாத அவசரத்தில் படலையைத் திறந்து கொண்டே உள்ளே போனேன். அங்கே முற்றத்து வெளிச்சத்தில் நான்கு ஆண்கள் இருந்தார்கள். அவர்களெல்லாம் பக்கத்து வளவில் இருப்பவர்கள். அலவாங்கால் நிலத்தில் குழிபோட மன்னை அவர்களில் இரண்டு பேர் கிண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். கம்புதுடியெல்லாம் முற்றத்திலே தாறுமாறாய்ப் போட்டுக்கிடந்தது.

இதெல்லாம் கண்டது எனக்கு விபரத்மாய்க் கூறின்தது. வீட்டில் ஏதோ துண்பம் நடந்திருக்கிறது என்று என் மனம் அடித்துச் சொன்னது. படிகளில் ஏறிப்போய் விறாந்தையில் பார்த்தேன்.

அங்கே நீண்டு வெளுத்த துணிக்குமேலே ஆச்சியைப் பாட்டமாய்க் கிடத்தி விட்டிருப்பதைக் கண்டேன். வாங்குக்குப் பக்கத்திலிருந்து அம்மா என்னைக்கண்டதும், உடனே அழுகையைத் தொடங்கினாள். அவவுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பெண்களெல்லாம் அவரோடு சேர்ந்து கொண்டு உரக்க ஓப்பாரி இழுத்தார்கள். அவர்களின் முகத்திலெல்லாம் மனவருத்தம் இருப்பதாக எனக் கென்றால் தெரியவில்லை. எனக்கு உடனே ஆச்சியைப்பார்த்து கண்ணிரண்டும் கலங்கி கண்ணீர் வழியத் தொடங்கிவிட்டது. நான் திகைப்படுண்டு மிதித்தவன் போலநின்றேன். ஆச்சியின் முகம் செத்தும் சிரிப்புச் சிரித்தமாதிரி இருந்தது.

ஆச்சி செத்துப்போன கவலை என்னை அப்படியே உலுக்கிவிட்டது. இனிமேல் என் சொந்தப் பலத்தில் என்னால் நிற்கவே முடியாது என்ற நிலையில் கால்களெல்லாம் மனத்துடன் கூடவாய் எனக்கு நடுங்கியது.

ஆச்சியின் கால்மாட்டுப் பக்கம் போய் அந்தவாங்கைப் பிடித்துக் கொண்டேன். கீழே இருந்தேன்.

'என்ற ஆச்சி' - என்று கூறிவிட்டு அழுத்தொடங்கிவிட்டேன்.

சுடர் ஒளி
(பவுருஞ் - 2008)

அவனறிந்த கடல்

தூழை மரத்து நிழலின் கீழ் இருந்தபடி கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் டோமினிக்.

கடல் அமைதியாக இருந்தது.

தூரத்துக்கடலை ஆவலுடன் துழாவுகிறது மாதிரி இருந்தது அவன் கண்கள். மனதுக்குள் ஏதோ மூலையிலிருந்து கிளம்பிற்று சில நினைவுகள்.

"என் தான் இப்பிடி எங்கட சீவியம் போக்சோ?"

நெஞ்சில் கைவைத்து கண்களை வானுக்கு நேராக அவன் உயர்த்தினான். பார்வை வானைத் தொட்டு கடலின் மேல் இறங்கியது.

'ஒரு காலம் மீன் பிடித்தொழிலிலே என்ன மாதிரியாக நிறைந்த வாழ்வு?..?' கடல் ஆழம் மட்டும் போய் அங்க வலைவிரிச்சா. கண்ணெல்லாம் கண்ணாடி மாதிரி இருக்கிற கயல்மீன் படும்! தூண்டிலைப் போட்டா முத்து வெள்ளை நிறமான சுறா மீன்கள் எழிடும். இந்த சித்திரையிலதான் நெத்தலிக்காலம்..... இப்ப வெல்லாம் பால் நெத்தலி அம்பாரக் கணக்கில கடலில் அள்ளக்கிடைக்கும்..... எல்லாமே சும்மா மளமளப்பான விலை போகக் கூடிய மீன்கள். அப்படித்தான் அப்ப பெருவாரியா மீன் பட்டுச் சொரியிற செல்வாக்கான தொழிலாய் இது நடந்தது. அந்த நேரிய நூலில் பின்னின வலையளில் நெத்தலி மீன்கள் குவியல் மூட்டையாவெல்லாம் பிடிச்சு வித்து நாங்கள் சம்பாரிசு நாளுகள் இனி எங்களுக்கு திரும்பி வருமா?..'

-அதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்த போது, மெளனமாக மனதுக்குள் வேவியேறி வந்த வேதனையை உதடுகளைக் கடித்து அவன் அடக்கினான். கண்களிலிருந்து சுரந்த கண்ணீர் ஊற்றை, கையால் அவன் துடைத்தான்.

டோமினிக் ஒரு காலம் ‘பூ’போல மலர்ந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்தவன். மீன்பிடித் தொழில் அந்த வேளையில் நிறைந்த வாழ்வைக் கொடுத்திருந்தது. அதுதான் பரிசுத்தமான உழைப்பு, என்றும் அவன் எண்ணினான்.

ஆனால் இந்த நம்பிக்கை அவனுக்கு, அந்த ஒரு நாளிலேயே இடிந்து தகர்ந்தது போலானது. அது அவனுக்கென்றதாய் மட்டுமல்ல, கடலை நம்பி தொழில் செய்த அனேகரையும் அது பாதித்தது.

அந்த நாள்! வலைஞர்களுக்கெல்லாம் ஆகாத நாள்! வலைஞர் சமூகத்தின் நாசத்துக்கான தூர்நாள்.

சில நாட்களாக கடல் தண்ணீர் எட்டாத் தொலைவுக்கு கரையிலிருந்து உள்ளே போயிருந்தது. அன்று காலை வேளை இருந்தாற் போல பேரலைகள் பொங்கி எழுந்து இரைச்சோடு கரையில் வந்து மோதியது. அலை ஒங்கி அடித்துச் சிதறி கரை இடிகரையாக மாறியது. பேரலைகள் ஒருபக்கம் மனித உயிர்களையும் உடமைகளையும் கடலுக்குள் அள்ளிப் போனது. மறுபக்கம் மனித குடியிருப்பும் பகுதிகளையெல்லாம் இடித்து நொறுக்கி அழித்துத் துவம்சம் செய்தது. வாழ்க்கையின் எல்லா ஏதிர்பார்ப்புகளும் மீனவ சமூகத்துக்கு இதனால் ஏமாற்றமாக மாறியது.

இது சம்பவம் நடந்து முடிந்த பிறகு அனேகநாட்களாக வெக்கைக்கடல் வாடை.. எங்கும் கடல் அருகே நெருங்க முடியாத நாற்றும்!

கடல் அலை வாசல் தெளிக்கின்ற பெரிய கல் வீடு டோமினிக் வாழ்ந்த வீடு. அது இப்போ அங்கு இருந்த இடமே இல்லை. அவனுக்குச் சொந்தமான இரண்டு இயந்திரப் படகுகள், ஏராளம் மீன் வலைச் சுருணைகள், கயிற்றுப் புரிகளென்று இருந்த அவனது மீன் பிடி உபகரணங்களைல்லாம் கடல் கொண்டதாய் விட்டது. கைப் பொருள்கள் சகலதும் இழந்து விட்டாலும் கடவுள் கிருபையிலே அவனது மனைவிக்கும் அவர்களுக்கு இருக்கும் ஒரேயொரு மகனுக்கும் எதுவித தீங்கும் ஏற்படவில்லை. எப்படியோ அவர்கள் அந்த ஆழிப் பேரலையிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். என்றாலும் டோமினிக்தான் கடல் பேரலையில் அகப்பட்டு,

ஒரு ஆலமரத்துக் கிளையிலே மோதி அடிப்பட்டுக் காயமடைந்தான். அதிலே அவன் கால் எலும்பும் ஒடிந்துபோய் இப்போதும் அது குணமாகாமல் நொண்டியவாறேதான் நடந்தும் திரிகிறான்.

இந்த நிலைமையிலே கடல் அலைக்குள் இறங்கிநின்று, படகை மார்பளவு தண்ணீர் வரையா தள்ளி விட்டு அதிலே ஏறிக்கொள்வதும் அவனுக்குச் சிரமம். சொந்தப் படகு இருந்து அதிலே பலரையும் வைத்து தொழில் செய்த காலமெல்லாம் இவனுக்குப் போச்சே...

இப்போதோ யாருடனாவது அவனும் சேந்து கொண்டு கடல் தொழிலுக்குப் போய்த்தான், வருகிறதை தங்களுக்குள் பங்கு பிரிக்க வேண்டும். அதுவும் இவனுக்குக் கால் ஏலாத் நிலையில் யார்தான் இவனை தங்களோடு தொழிலுக்குப் போக சேர்த்துக் கொள்வார்கள். அப்படி இவனில் பரிதாபப்பட்டு யாராவது தொழிலுக்குப் போக கூப்பிட்டாலும் கடலுக்குப் போக இவனுக்கென்றால் இஷ்டமேயில்லை.

கடலிலே தொழிலுக்கென்று இறங்கி விட்டால் செவ்வனே எல்லா வேலைகளையும் சரிவர செய்தாக வேண்டும். அப்படி இயலாத நிலையிலிருந்தால் கரையிலேயே எங்கள் பாட்டுக்கு சம்மா கிடக்க வேண்டும். இப்படியாகத்தான் டோமினிக்கின் இன்றைய காலம். கடல் தாயின் விரிமார்பிலே மீன் பிடித்து விற்று செல்வாக்குடன் சீவித்தகாலமெல்லாம் அனுக்குப் போய்விட்டது. இப்போது அவன் அங்கே கடற்கரைக்கு வந்து கறிக்கு மீன் வாங்கி போகிறவர்களுக்கு மீன் வெட்டிக் கொடுத்து காச வாங்குகிறான். அந்தத் தொழில் மூலம்தான் அவனுக்கு இப்போ வீட்டுச் சீவியமும் நடக்கிறது.

ஆழிப் பேரலையின் பாதிப்புக்குப் பிறகு, அதற்காக வழங்கப்பட்ட பல நிவாரண உதவிகளை அனேகர் தமக்குப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இதிலே பாதிக்கப்படாதவர்களும் பொய்யான தகவல் களைக் கொடுத்து, அரசியலாளர்களிடம் தமக்குள்ள செல்வாக்கையும் பயன் படுத்தி, கட்டுக் கட்டான பண்ணோட்டுகளையும் துப்பல் தொட்டு எண்ணிக் கொண்டார்கள்.

ஆனால் டோமினிக் தன் சொத்து அழிவிற்கு எதையுமே ஒழுங்காகப் பெறவில்லை அவனுக்குகடல் தொழில் செய்ய ஒரு சிறு படகு கொடுக்கப்பட்டது தான் - ஆனாலும் கால் எலும்பு முறிந்து நோய் வாய்ப்பட்டுக் கிடந்த அவனுக்கு பணம் தேவைப்பட்டதால், அதையும் அவன் விற்கின்றதான் ஒரு நிலை ஏற்பட்டது. இதற்கு மேலும் அவனுக்குக்கிடைத்த சொற்ப பண உதவிகள், டோமினிக்

படுக்கையிலிருந்த போது அவனது வைத்திய செலவுக்கும் அவனது வீட்டுச் செலவுக்குமாகக் கரைந்து போனது.

கடல் தொழில் செய்யும் ஒருவனுக்கு இருக்க வேண்டிய முழுமையான ஒரு மூலதனம், பலம் பொருந்திய அவனது உடல்தான்! அந்தத் திடமான சர்ம் டோமினிக்கிடம் இப்போது இல்லை. அவனுக்கு இப்போது கடல் தண்ணீரில் நீந்த இயலாது. சுழியோடுவதற்கும் அவனால் முடியாது. இந்த நிலையில் கடவில் தொழில் புரிவதை எப்படி அவனால் நினைத்துப் பார்க்க முடியும்.

என்னால் இனி ஒரு வேலையும் செய்து பிழைக்கமுடியாது - நான் சரியான நோயாளி ஆகிவிட்டேன், ஒரு சதமும் கையில் இல்லாமல் கஷ்டப் பட்டுப் போய்விட்டேன் - என்று தமக்குள் விரக்தியடைந்து போய் கைநீடிப் பிச்சை எடுக்கும் தொழிலைச் சிலபேர் செய்கிறார்கள். பிச்சை எடுப்பதும் ஒரு சுய தொழில் என்று நினைத்து, நிரந்தர பிச்சைக்காரர்களாகவே அவர்களின் வாழ்நாள் பிறகு கழியும்.

இப்படி யாரிடமாவது இரந்து எதையாவது கேட்டு கையேந்தி வாங்கித்தின்று காலம் கழிக்கிற வாழ்வு ஒரு வாழ்வா? அப்படி வாழ்கிற ஒரு வாழ்க்கையை விட இந்தக் கடலில் விழுந்து சாகலாம்! என்று டோமினிக் அப்படிப்பட்டவர்களைப் பார்த்து தனக்குள் நினைப்பான். அவன் தன்னுடைய தன் மானத்துக்கு எந்தக் குறைச்சலையும் இதுவரை காலமும் ஏற்படுத்தியதே இல்லை.

கடற்கரையில் வாழும் முதுமைவந்த களைத்த பட்டினிப் பாவங்களான மீனவர்கள், தங்கள் கறித்தேவைகளுக்கு, கடற் தொழிலுக்குப் போய் வருபவர்களது படகுகளிலிருந்து ஒன்று ரெண்டு மீன்களை எடுத்துக் கொள்வார்கள். வள்ளும், வலையும்ள்ள வசதியுள்ளவர்கள், அவர்கள் இவ்வாறு மீனைக் கையில் தூக்கும்போது அதைத்தங்கள் கண்ணால் கூடப் பார்ப்பதில்லை. அவர்களின் சுருங்கிப் போன நரம்புகளுக்குள் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் உயிரை காப்பாற்றிவிட வேண்டும் என்று நினைத்து பரிதாபப்பட்டு, பணம் கொடுத்தும் அப்படிப்பட்டவர்கள் இவர்களுக்கு உதவி செய்வார்கள். இவ்வாறான நல்ல குணங்களும் இரங்கும் சுபாவமும் மீனவர் சமூகத்தினரிடமுள்ள பிறவிக் குணங்கள் என்றோதான் கூறவேண்டும்.

ஆனால் டோமினிக் இது நாள் வரையில் தன் வீட்டுக் கறித்தேவைக்கென்று, ஒரு மீனைக் கூட ஒருவரிடமும் பெற்றதில்லை. இப்படியெல்லாம் செய்து யார்முன்னேயும் தலைகுனிந்து நிற்க அவன் விரும்பியதில்லை. அவன் தன் உழைப்பின் மூலம் எவ்வாறோ, தன்

வீட்டுக் காரியங்களை ஒழுங்காக கவனித்து நடத்திக் கொண்டுதான் இருந்தான். முன்னம் வாழ்ந்த வீடிழுந்து இப்போ ஒரு சின்னக் குடிசை கடற்கரையில் போட்டு இருந்தாலும், அதிலே அவன் திருப்தி யோடுதான் வாழ்கிறான்.

கடற்கரை யாருக்கும் எழுதிவாங்கின இடமா? அப்படியென்று இல்லைத்தானே? எவருக்கும் உரிமையுள்ள பொது இடம்தானே கடற்கரை. இங்கே உல்லாசமாக பொழுது போக்கவருபவர்களில் குடிகாரப் பேர்வழிகளும் இருக்கிறார்கள். மாலை வேளையிலே இப்படி இவ்விடங்களில் வந்து இருந்து குடிப்பவர்கள் வெற்றுப் போத்தல்களை அவ்விடங்களிலே வோட்டு விட்டுப் போவார்கள். டோமினிக் கீழ் வானத் தில் சூரியன் உதயமாகுமுன் பு எழுந்து போய் இவையெல்லாவற்றையும் சேகரித்துக் கொண்டு வந்து விடுவான். அவற்றை நாளாந்தம் விற்கும்போது கிடைக்கிற பணத்தை மக்ஞுடைய பள்ளிக்கூட செலவுக்கு அவன் கொடுப்பான்.

இன்னும் அங்கே கடற்கரையில் வளர்ந்து செழித்து நிற்கிற தாழை மரங்களிலெல்லாம் வெள்ளை நிற பஞ்சுப் பூக்கள் பூக்கும். தாழம் பூவின் சுகந்த வாசனைக்கு வேறெந்த நறு மணங்களுமே அதற்கு இணையில்லை என்றோதான் சொல்ல வரும். அப்படியொரு “செவண்இன்வண்” சந்தணத்தினி சாம்பிரானி கலந்த வாசம் அது. அதை வீட்டில் கொண்டுபோய் வைத்தால் எங்கும் அந்த வாசம் காற்றுடன் கலந்து கமகமத்துக் கொண்டே இருக்கும். அப்படிப் பயங்கரவாசம்!

இந்தத் தாழம் பூவை கடற்கரைக்கு வந்து போகிறவர்கள் வாங்கிப் போக விரும்புவார்கள். என்னவிலை கொடுத்தும் அந்தப் பூவை அவர்கள் வாங்குவார்கள். தாழம்பூ அந்த மரத்தின் உச்சிப் பகுதியிலேதான் வெள்ளை வேளேரெ பூக்க பொழிலாகத் தென்படும். பார்ப்பதற்கு சிறிய தென்னங் குருத்தோலை தள்ளி இருப்பது போல அதன் அழகு. பூவை மரத்திலேறி இலகுவில் ஒருவர் உடைத்தெடுக்க முடியாது. மூடிய அதன் இலைக்குவியலுக்குள்ளே பாம்பு, பூச்சி இருக்குமென்றும் ஆருக்கும் ஒருவித பயம்! இதனால் நீட்டமான ஒரு கம்பு நுனியில் கம்பி வளைவொன்றைக் கட்டித்தான், கொக்கை போல அதை மேலே போட்டு பூவை உடைக்கலாம்.

இந்த விதமாக டோமினிக்கும் காலை வேளையிலே தாழை மரங்களிலிருந்து மூன்று நான்கு பூக்களை தேடித்திரிந்து உடைத்து எடுத்து வருவான். அவன் அதைக்கொண்டு வருகிற வழியிலேயே

அனைத்தும் அவனுக்கு விற்பனையாகிவிடும். உதயத்தின் பொழுதில் கடற்கரைக்கு நடைப்பிழ்சிக்காக வருபவர்கள் அவனிடமிருந்து அவைகளை விலைகொடுத்து வாங்கிவிடுவார்கள்.

‘டூ’ - பெரிதாயின் ஜம்பது அறுபது ரூபாயோன்று அது விலைபோகும். சிறிதாயின் முப்பது ரூபா அவனுக்குக் கிடைக்கும். இப்படிக் கிடைக்கின்ற பணத்தையும் அவன் தன் மகளிடமே கொண்டு சென்று கொடுப்பான். தன் ஓரேயொரு மகள் நன்றாகப் படித்து ஒரு நல்ல நிலைமைக்கு வரவேண்டுமென்பது, அவன் கனவிலும் நனவிலும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிற ஆசை. தன் மகள் உயர்கல்விகற்று ஆளாகவேண்டுமென்றால் அதற்கு வேண்டிய பணமும் அவசியம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். இதன் காரணமாக தன்னால் செய்யக்கூடிய எந்த வேலையையும் உடல் அலுப்பின்றி எந்த வேளையிலும் செய் வதற் கென் ரே அவன் முன் னின்று கொண்டிருந்தான்.

அன்றையத்தினம், புலரும் காலை ஒளி சிந்திய நேரம், பத்துப்பேர் வரை மீனவர்கள் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து கொண்டார்கள். கரைவலை போடுவதற்கு வலையையும் கயிற்றுப் புரிகளையும் அவர்கள் வள்ளத்தில் ஏற்றிக் கொண்டார்கள். இந்தக் குழுவில் டோமினிக்கும் சேர்ந்து கொண்டான். அவனுக்கு கரைமேட்டிலிருந்து கயிறு இழுத்துக்கொடுக்க முடியும். வலைச் சுருணைக்குள் பிடிபடும் மீன்களை விற்கும்போது அவனுக்கும் அதில் ஒரு பங்கு கிடைக்கும் தானே?

கீழ் வானத்தில் நன்றாக சூரியன் உதயமாகி விட்டது. கடலில் கீழ் காற்று அடிக்கும்போது ஒருவாசனை இருந்தது. காலைச் சூரிய ஒளியில் கடல்லைகள் பூஞ்சிரிப்புச் சிரித்தன.

கயிற்றுத் தொங்கலை கடற்கரையிலே நின்றவர்களிடம் இழுவைக்குக் கொடுத்துவிட்டு, வலைச் சுருணையுடன் கயிற்றுப்புரிகளை ஏற்றியிருந்த வள்ளத்தை நாலைந்து பேர் கடல் தண்ணீரில் தள்ளினார்கள்.

பின்பு அதில் அவர்கள் ஏறிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் துடுப்பை எடுத்து தண்ணீரில் வலித்து, வள்ளத்தை கொஞ்சதூரம் கடலில் ஒட்டிச் சென்று, வலையை வளைத்துப்போட்டார்கள். அப்படியே சுற்றிய வட்டம் வரையாய் வலைபோட்டுவிட்டு, மற்றுக் கயிற்றுத் தொங்கலை வள்ளத்திலிருந்த படியே தண்ணீரில் விட்டுக்கொண்டு நுனிக் கயிற்றை படகுடன் சேர்த்து கரைக்குக்

கொண்டுவந்தார்கள்.

அவர்கள் கரையேறியதுடன் இருபக்கங்களிலும் கயிற்றிழுவை தொடங்கியது. வெள்ளை மணல் மீது அவர்கள் நின்று கொண்டு, ஆழமேவகத்தில் அவர்கள் கடலில் போட்டவலையை கரைக்கு மட்டும் இழுத்தெடுக்கப் பாடுபடுகிறார்கள்.

“ஏலா.. ஏலா.. ஏலா..”

- டோமினிக்கின் வாயும் மற்றவர்களுன் சேர்ந்து தொடர்ச்சியாக ‘ஏலா ஏலா’ சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. அவனின் நெஞ்சுப் பகுதியில் தெரிந்த உரோமங்களை கடற்காற்று அசைத்தது. ஏலாத் அவன் காலிலிருந்து நோவு எழுந்தும், அதைத் தாங்கிக்கொண்டு பெரும்முச்ச விட்டபடி அவன் கயிற்றை இழுத்தான். வலைச் சுருணை கடற்கரைப்பக்கம் கிட்டக் கிட்டவாக நெருங்கிவந்து கொண்டிருந்தது. பெரியமீனைச் சுற்றி ஏராளம் மீன் குஞ்சுகளையும் வலைச்சுருணை அள்ளிவருகிறது - அள்ளிவருகிறது - என்றான் அவாவுடன் கயிற்றை இழுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வலைச் சுருணை தண்ணீரில் இருந்து வெளியே தலைகாட்டியது. வலைக்குள் இருந்து மீன் தவறி வெளியே போகாமல் வலையை சுருக்கிப் பிடித்தபடி மணல் மேட்டில் அவர்கள் அதை இழுத்துக் கொண்டு வந்து போட்டார்கள்.

வலை இழுத்தவர்களைல்லாம் ஆவலுடன் அதிலே பார்வையைச் செலுத்தினார். வலையை இரண்டுபேர் விரித்தார்கள். அதற்குள்ளே பாசிப்படலமாக எல்லாமே பச்சையாகத்தான் தெரிந்தது. கொஞ்சம் போலேயுள்ள மீன்கள் தான் விலுக்கிக் கொண்டு கிடப்பவைமாதிரி அவர்களுக்குத் தெரிந்தன. அதற்குள்ளே காணக்கிடைத்தவையாவும் அவர்களுக்கு ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

அந்த வலைக்குள் அதிகம் அகப்பட்டுக்கிடந்தவைகள் யாவும் சொப்பிங் பைகளும் கண்ணாடிப் போத்தல்களும் குப்பை கூழங்களுமாகவே காணப்பட்டன. செதில்கள் அடங்கிக் கிடக்கும் சிறுகுள் விரித்த மீன்கள் சில, அதற்குள் இன்னமும் சாகாமல் கிடந்தபடி துடித்துக் கொண்டிருந்தன. பாசிகளையும் குப்பைகளையும் வெளியால் எடுத்து அவர்கள் ஏறிந்தார்கள் அந்தக்குப்பைகளுக்கு உள்ளே பெரிய உருப்படியான பேத்தை கிடந்து முழுசிக் கொண்டிருந்தது.

கரைவலை இழுத்தவர்களுக்கு நாவெல்லாம் உலர்ந்து பேசக் கூட முடியவில்லை. ஏமாற்றத்திலே அவர்களின் மனங்களில்

பேரவைகள் எழுந்து அடங்கின.

துடிக்கத் துடிக்க இதிலே இவர்களிடம் மீன் வாங்கிப் போகலாம் என்ற நினைப்பில் வலை இழுத்துப் போடும் வரை நின்ற சிலர், பரிதாபமாக அந்த மீனவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். இளங் குளிரில் கைகளை கமக்கட்டுக்குள் புதைத்துக் கட்டிக் கொண்டு அவர்களும் கவலைப்பட்டார்கள்.

ஒரு சிலர் மீன் இல்லை என்ற உண்மையைத் தெரிந்தபோது அந்த இடத்தில் நிற்காமல் தங்கள் நடைப்பயிற்சியை தொடர்ந்தார்கள்.

டோமினிக் வலையில் கிடந்த பேத்தைமீனை இரு கையாலும் பிடித்துத் தூக்கிக் கொண்டு, தாண்டித் தாண்டி கடல் தண்ணீரடிக்கு நடந்து போனான். அங்கே தண்ணீருக்குள் கொஞ்சம் இறங்கி அதை விட்டுவிட்டு, அப்படியே நின்றபடி கடல் தொலைவைப்பார்த்தான். கடவின் அனந்த விசாலத்தில் சில வள்ளங்களும் கட்டு மரங்களும் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு, மனஸ் கொண்டு முடப்பட்ட பொந்திலிருந்து நன்னு தலை நீட்டியது மாதிரி ஒரு யோசனை வந்தது.

‘இந்தப் பெரிய தண்ணீரத் தீவுக்குள்ளே மீன்களே இப்ப இல்லையா...?’

- என்ற மாதிரி ஒரு கேள்வியை துக்கத்தின் அலை யோட்டத்தோடு, அவன் தனக்குத்தானே செஞ்செரிவோடு கேட்டுக் கொண்டான்.

அந்த நேரம் அவனது காதுகளில், வலை இழுத்துப் போட்ட இடத்திலிருந்து காகங்கள் கத்துவது சுத்தமாக விழுந்து கொண்டிருந்தது.

சடர் ஒளி (கலைஞர் - 2008)

இயந்திரம்

மோட்டார் கார் இயந்திரத்திலே முக்கியமான ஒரு உபகரணம் ‘கிறாங்’. அதிலே ‘சில்வ்’ போட்டுப் பொருத்திய ஆடுகால் தண்டையும் றொட்டையும் பொருத்தி இலகுவாய் சமூலும் அளவுக்கு படியப்பார்த்து விட்டால், பிறகு ஏஞ்சினின் பிற பாகங்களையெல்லாம் பொருத்தி ‘டைமிங்’ - வைத்து விடலாம். இதுவும் சரியென்றால் வாகனத்தில் அதைப் பொருத்தி இயக்கிப் பார்க்கலாம். வேலை பூராகவும் முடிந்தால் வாகனத்தை உரிமையாளிடம் கையளிக்க முன்பு, ஒரு முறை அதை ஓட்டிப்பார்த்து எல்லாம் சரிவர இயங்குகின்றதா என்பதை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்தவேலைகளை இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்குள்ளாக முடித்துவிடவேண்டும். காரணம் இன்னும் இதைப் போல எத்தனையோ வேலைகள் செய்து முடிக்க வேண்டியதாகக் காத்திருக்கிறது. இந்த ‘கராஜ்’ செட்டுக்குள் நிரையாக ஏ.40, சோமசட், மொறிஸ்மைனர் கார்களும், ஒல்லான் லொறிகளும் இன்னம் எத்தனையோ பழுது பார்க்கவென்றும் நிற்கின்றன.

இந்த கராஜில் பொறுப்பான வேலைகளையெல்லாம் முதலாளி என்னைத்தான் செய்வதற்கு சொல்லிவிட்டு வெளியாலேபோவார். எனவேலையைப் பார்ப்பதோடு நான் இங்கு வேலை செய்கின்ற மற்றைய வேலையாட்களையும் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்தப் பொறுப்பையும் முதலாளி என்தலைமீதுதான் சுமத்திவிட்டுப் போவார்.

இதனால் எனக்கு சரியான வேலைப் பஞ். ஆனாலும் செய்து முறியும் வேலைக்கு போதிய சம்பளம் எனக்கு முதலாளி தருவது இல்லை. என்றாலும், இந்தத் தொழிலை விட்டு விட்டால் வேறு ஒரு தொழிலும் என்னாலே செய்வதற்கு முடியாது என்கின்ற நிலைதான்

எனக்கு. இவ்வித காரணத்தின் நிமித்தமாக இங்கேயே கிடந்தவாறு நான் முறிகிறேன்.

சின்ன வயதிலேயே ‘கராஜ்’ வேலைக்கென்று சேர்ந்து ‘பாஸ்’ மாருக்கு சாவி எடுத்துக்கொடுத்து அவர்களிடம் நான் கற்ற தொழில் இது. இந்தத் தொழிலை லேசிலே எப்படி நான் விட்டு விட முடியும்?

அந்தச் சின்ன வயதிலே நான் ஏன் ‘கராஜ்’ வேலைக்கு வந்தேன்? ஒழுங்காக நான் பள்ளிக்கூடத்துக்கு படிக்கப் போயிருக்கலாமே? - என்று சிலர் என்னிடம் கேட்பார்கள்.

ஆம் ஒழுங்காக பள்ளிக்கூடம் சென்று நான் படித்திருக்கலாம் தான்! ஆனாலும் அந்த வயதிலே படிப்பைக் குழப்பிய காரணம் என்னுடைய கொழுப்புத்தான். பெரிய பெரிய குழப்படகளையும் நான் செய்து அருமந்த படிப்பையும் அதனால் கெடுத்துவிட்டேன்.

“என் செய்யிறது, என்றை பிள்ளையைப்பையும் குழப்பிப்போட்டான்! இனி அவன் ஒரு தொழிலாவது ஒழுங்காகப் பழக்கும்..” - என்று அப்பாதான் சின்ன வயதிலேயே என்னை கொண்டுவந்து இந்த கராஜில் சேர்ந்து விட்டார்.

அன்று கையில் தூக்கினது தான் இந்த இரும்புச்சாவி, அதற்குப் பிறகு இந்தத் தொழிலோடோடே என் சீவியமும் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

இயந்திரத்தினுடைய கனமில்லாத ஒரு குட்டிப்பல் சக்கரத்தைப் பொருத்தி, இயங்கு ஒழுங்கு முறையை சரி பண்ணி விட்டேன். இனி இதை எஞ்சின் செசியில் தூக்கி வைத்து கியர் பொக்ஸை அதனோடு பொருத்த வேண்டும். டயினமோ, மோட்டர், மணிபோல்ட், காபிற்டர், பிளக், டெல்கோ, சயிலன்சர் பைப் எல்லாவற்றையும் பூட்டி - பற்றிகரண்ட் வோயரை பொருத்தவேண்டும். எஞ்சினை தூக்கி செசியில் வைத்துப் பொருத்துகிற வேலையெல்லாம் நான் இப்போது செய்வதில்லை. நான் பெரிய மெக்கானிக் பாஸ்! (BOSS) கோள்யாக்கள்தான் (Lobourer) இவற்றை செய்தாக வேண்டும்.

“மகேந்திரன், ரெத்தினம், ரேமன், சீரியல் (பட்டப்பெயர்) - உரத்துச் சத்தத்திலே சூப்பிட்டேன். சூப்பிட்டாலும் அவர்கள் உடனே வந்துவிடமாட்டார்கள். பெரிய பார்மதான் இந்த இரும்புப் பிண்டம். இதைக் கயிறு போட்டுக் கட்டி அதில் கம்பைக் கொள்ளவி உள்ளே தூக்கி வைத்துப் பூட்டி முடிக்குமட்டும், ஆட்களுக்குத் தோள்முட்டும் முதுகெலும்பும் நொந்து விடும்.

மெக்கானிக் தெழிலில் இரும்பைத் தூக்கித்தூக்கிப் பழகி

இரும்பு போலத்தான் வேலை செய்கிற ஆட்களின் உடம்பும் ஆணாழும் உடல் பஞ்சி அவர்களுக்கு. இரவும் பகலும் கிடந்து முறிஞ்சு வேலைசெய்து மனம் சுவத்துப் போய் விட்டது எல்லாருக்கும்.

“ம்.. கெதியா கயிற்றைப் போட்டுக் கட்டி இஞ்சினை கார்ச் செசியில் தூக்கிவையுங்கோ.. நீங்க நாலு பேருமாகத்தான் டயினமோ மோட்டரையும் நின்று பூட்டுங்கோ..” - என்றேன் நான் அவர்களுக்கு.

- சொன்னால் அதன்படி அவர்கள் சரியாகச் செய்வார்கள். நான் இனிமேல் அவர்களின் பக்கத்தில் நின்று பார்க்கத்தேவையில்லை. இது அவர்களால் செய்யக் கூடிய வேலை. சரியாக அது இனி நடக்கும்.

நான் இந்த இடத்தை விட்டு இரும்பு ஒட்டு வேலை நடக்கும் இடத்துக்குப் போக வேண்டும். அங்கே போனால் சுந்தரம் கையில் ரிங்கர்லாம்புடன் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறான். காருக்கு புதிதாக அவன் தகரத்தில் செய்து போட்ட போர்னட் செட்டையும், சயிற்மட்காட்டையும் கையால் தடவிப் பார்த்தேன். சேப், சரியாக பொருந்தி இருந்தது. நல்ல ‘ரிங்கர்’ அவன்! ஒழுங்காக தன் வேலையை செய்பவன்.

“காலேல நீ சாப்பிட்டியா..?” - நான் அவனைக் கேட்டேன். என்னவோ அவனிலே எனக்கு ஒரு தனி இரக்கம். உண்மையான உழைப்பாளி என்பதால் எனக்கு அவன்மேல் இப்படியாய் ஒரு வித அன்பு இருக்கலாம்.

சுந்தரம் பாதுகாப்புக் கண்ணாடியை கீழே இறக்கிவிட்டு என்னைப்பார்த்தான்.

“சாப்பிட்டன் அண்ணா..நீங்க எப்படி சாப்பிட்டாச்சா...?”

“நான் வரேக்க வீட்டிலேயே சாப்பிடிட்டு வந்திட்டன்! கடைக்கு சாப்பாட்டுக்கு அதால் போகேல்ல..”

- அவன் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த காஸ் லாம்பு உள். சென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது.

“சரி ‘காபைட்’ லாம்பும் எரியுது நீ வேலையைப்பார் தம்பி..”

- என்றேன்.

அவன் கண்ணாடியை ஒழுங்குபடுத்தினான்.

“தம்பி பிறகும் ஒண்டு நான் சொல்லக்கிடக்கு..”

- நான் சொல்ல. கண்ணாடியை திரும்பவும் விலக்கிக் கொண்டான் அவன். இரும்பில் சூடுகாட்டுவதை தவிர்த்து ‘காஸ்’ லாம்பை நிமிர்த்திப் பிடித்தான்.

‘உஸ் ஸஸ்...’ - சென சத்தம்!

- என்னவோ நான் சொல்லப்போகிறேன் என்ற கவனம்!

அந்தக் தருணம் நான் சொன்னேன் “உந்தக் கார்க்கார ஒன்றை இன்னம் இரண்டு கிழமைக்குள்ள கார் எடுத்துப்போக வெண்டு வந்திருவார் சுந்தரம்.. அதுக்குள்ளயா நீ இந்த வேலையை முடிச்சுப்போட வேணும்....?”

“நீங்கள் சொல்லுற அந்தக் தவணைக்குள்ள வேலையை முடிச்சு காரரை அவரிட்டச் சரியாக குடுத்திடலாம் அண்ணா...”

“அப்ப சரி!..” - என்று விட்டுச்சிரித்தேன். அவனுக்கும் கதைப்பதற்கு ஒரு விஷயமும் இல்லை. எனவே வேலையிலே ஆழ்ந்து விட்டான்.

நான் அடுத்த செட்டுக்குப் போனேன். அது பெயின்டுங் வேக் செக்டின். அதிலும் ஆட்கள் நான்கு பேர் வேலை. ஜெயம் அங்கே கெட்டபெயின்டர். அந்தப் பக்கம் போகவே ‘ரின்னர்’- மருந்து காற்றுடன் கலந்து வந்து மணத்து. காற்று வளத்துக்கு, தான் பாதுகாப்பாக அதிலே நின்றவாறு, அவன் பெயின்ரை ஸ்பிறே பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். மற்றைய வேலைகாரப் பெடியள் ரிங்கர் வேலைமுடிந்து வந்த கார்களுக்கு, ‘பேஸ்ட்’ பூசி வெட்டுக் கடதாசி போட்டு தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு பையன் வேண்டிய இடம் பார்த்து, பள்ளத்துக்கு ‘மக்கு’ வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இந்த கராச்சில் வேலை செய்பவர்களிலே, நான் ஜெயத்தை மட்டும் கண்ணுக்குள் என்னையை விட்ட கணக்காக கவனமாக கண்காணித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அல்லாவிட்டால் இவன் ஆள் எங்கேயாவது மாறி விடுவான். வெளியாலே போனால், குடித்துவிட்டு நேரம் சென்று தான் திரும்பி வருவான். நாங்கள் பொருத்தம் பேசி பாரம் எடுத்து வைத்திருக்கிற வேலை அதனாலே குழம்பிவிடும். பிறகு தவணைக்கு கார் சொந்தக்காரர்கள், இங்கு வந்து எங்களோடே சண்டைக்குத்தான் நிற்பார்கள். பதில் சொல்லி அவர்களை சமாளிப்பதே பெரிய கஷ்டம்.

- அவனுக்குப் பக்கத்திலே போய்,

“ஜெயம்.. தம்பி.இன்டைக்கு இங்க முதலாளியும் இல்ல.. அதால எங்கயும் வெளியால நீர் போகாம நின்டு இந்த வேலையளை சரியாய்ச்செய்து முடிச்சுப்போடும்..” - என்று அவனுக்குச் சொன்னேன்.

ஜெயம் தன் வேலைக் கெட்டித்தனத்தை வாயால் வெட்டிக் கிழிப்பான். இரும்போடு சேர்ந்த தொழில் பார்ப்பவர்கள் சிலரிடம்

பொய்,புளுகு, களவுக் குணம் எல்லாம் இருக்கும். இந்தக் தொழில் பார்ப்பவர்களில் அனேகர் நன்றாக குடித்து வெறிப்பார்கள், சுத்தியானும் வைத்திருப்பார்கள்.

நான் சொன்னதுக்கு பதில் ஏதும் ஜெயம் கூறவில்லை. தான் ஏதோ பெரிய வேலை காரத்தடி மாதிரி வேலைசெய்து கொண்டிருந்தான். என்னிலே கவனமில் லாமல் இருந்து கொண்டிருந்தான். நான் தீந்தைத் தூறலுக்கு கிட்டவாக இராது தள்ளி நின்றேன்.

“நான் செய்து தரவேண்டிய வேலையை உங்கட தவணைக்குள்ள முடிச்சுத்தத்தால் சரிதானே? ”-என்று ஸ்பிறேயை நிறுத்திவிட்டு, மோட்டர் கடபுட சத்தத்தில் எனக்குச்சொன்னான் அவன்.

“அதெண்டில்ல நீர் செய்து முடிப்பீர் தான்..! எண்டாலும் நானும் ஒருக்கா உமக்குச் சொன்னன்.”

“என்றை வேலையை நான் வடிவாச் செய்வன்! அதால ஆரும் எனக்கு முதலாளி கணக்கா வந்து சொல்லத் தேவையில்லை!..”- என்று ஒரு மாதிரி கதையைக் கொண்டு போனான் அவன். நான் ஒன்றுமே பறையாமல் இனி விலகிப் போக வேண்டியதாய் இருந்தது. வேலைகாரர்கள் எல்லோரும் ஒரே மாதிரியான ஆட்களாக இல்லை. ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு குணா குணம் இருக்கும். இதையெல்லாவற்றையும் சமாளித்துத்தான் ‘கராஜ்’ நடத்த வேண்டும்.

எனவே “அவனுக்குச்சொல்லுற அளவுக்கு சொல்லி யாகிவிட்டது. இனி அங்காலே நடக்கும் வேலைகளைப் போய்ப் பார்ப்போம்”- என்று அந்த இடத்தை விட்டு விலகினேன். உடுத்திருந்த சாரத்துக்குள்ளே தொடைப்பக்கம் எனக்கு நசநசத்தமாதிரி இருந்தது. சொற்றிந்தேன். ஜெயம் சொன்ன கதையும் ஏரிச்சலாக இருந்தது. என் வேலையை விட, ஆட்களை மேய்த்துக்கொண்டு திரியிறமாதிரி வேலையும் எனக்கு என்னத்துக்கு என்ற கோபமும் வந்தது.

இப்போது என்வாழ்க்கையில் என்தொழில் குறித்த விசாரணையில் நான் விடை தேடும் முயற்சியில்தான் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். எனினும் பத்ம வியூகத்துக்குள் புகுந்து வெளியேற முடியாமல் தவிக்கும் அபிமன்யுவின் நிலையைப் போலத்தான், இந்த வேலையிலிருந்து வெளியேற முடியாத என்னினதும் நிலை.

நான் கம்மாலைப் பக்கம் போகாமல் இவ்விடம் நான் நிற்கும் இடத்திலிருந்து அங்கே பார்த்தேன்.

உலைக்கள் வாயில் ‘ஹ ஹ ஹ’ - என்றெழுந்து நெருப்புப் பறந்து கொண்டிருந்தது. கரிசாம்பலாய்ப் பறந்து பழுத்த ‘லொறி’ வில்லுத்தகடு வெளியில்தெரிந்தது. அதை எடுத்து இராட்ச பணையின் மீதுவைத்து ‘கிளியன்’ பெரிய சம்மட்டியால் சாத்தினான். நெருப்புத் துனுக்குகள் பறந்து கொண்டிருந்தன.

நான் அதைப் பார்த்த பிறகு அவ்விடம் போகவில்லை. நேராகப் போய் கிடூகுவேயெந்த கொட்டிலுக்குள் இருந்தேன். மற்ற இடங்களிலெல்லாம் தகரச்குடு! இருக்கவே முடியாது.

இதிலே இருக்கின்ற நேரத்தில் ஏதாவதோரு வேலையை நான் செய்தாகவும் வேண்டுமே? ஒரு பையன் ‘எஞ்சின்’ கெட்வால் கிறைண்டிங் செய்த அரைகுறையான வேலை இருந்தது. அவன் இப்போது ‘எஞ்சின்’ தூக்கி வைக்கும் வேலையில் அங்கே நிற்கிறான்.

நான் எஞ்சின் கெட்வால்வை கிராண்டிங் றபர் தடியால் ‘பிறஸ்’ பண்ணி, அது இறுகப்பிடித்ததும் வெளியில் எடுத்தேன். ‘இன்ஸ்ட்’ வால்வில் கிறாண்டிங் ‘பேஸ்ட்’ தடவி மீன்டும் ‘கெட்’ - துவாரத்துக்குள்போட்டேன். தடியை கைகளில் வைத்துக்கொண்டு வால்வை படிய தேய்க்கத் தொடங்கினேன். வால்கிறைண்டிங் வேலை செய்யும் போது கை அதன் பாட்டுக்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்தால் போதும் தானே? அதனால் வேறு எந்தக் கவனமும் தேவையில்லை.

மாறி மாறி என் வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளிலுமாய் எனக்கு யோசனை ஒடுக்கிறது. ஒருக்கால் வீட்டுயோசனை வந்தால் பிறகு இங்கே வேலைத்தலத்து யோசனை வருகிறது. இந்தச் சிந்தனைகளுக்குள்ளே கராஜ் உடுப்புமாதிரி ஒரு பிசாண் ஆடையோடு தோளிலே ஒரு யூரியாப் பையில் பழைய துணி மணி, வெறும் போத்தல் சொப்பிங்பை பேப்பர், எல்லாம் போட்டு மூட்டையாகக்கட்டி, தோளில்பிடித்து காவிக்கொண்டு இந்த வீதியில் திரிகிறானே ஒரு மன்றோயாளி - அவனது நினைவும் வந்து கொண்டிருக்கிறது.

எனக்கு அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் சரியான பரிதாபந்தான்! அவன் எதிலும் கவனமில்லாமல் யாரோடும் ஒரு வார்ட்டையும் பேசாமல் தன்பாட்டுக்கு அந்த யூரியாப் பையை தோளிலே சமந்தபடி போவான். எல்லாவற்றையும் இழந்த தன்னிடமிருந்து, இந்தப் பொக்கிசுமும் பறிக்கப்பட்டு விடுமோ? என்றே அவன் நடுநடுங்குவதாக அவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் தெரியும். அவன் இந்த மெளனத்திலிருந்து பேச்கக்கு வருவதற்கு, எவ்வளவு

காலமாகுமோ என்று தான் அவனைக் காண்கையிலெல்லாம் நினைப்பேன். இவன் மனம் என்ற அலையே இல்லாததுபோல ஆகிவிட்டானே என்று நான் மனவருத்தப்படக்கூடச் செய்வேன்.

இவன் இருக்கிற நிலைக்கு இனிவைத்தியம் பார்த்தும் சரிவரவே வராது - இந்த வருத்தமெல்லாம் ஈசவர் கிருபை இருந்தால்தான் குணமாகும் என்பதாக என்மனம் சொல்லும்.

அவனை இப்படியாகப் பார்க்கும் போதெல்லாம், நான் நினைவில் எடுத்தது-என்னைப் போல் பிசாண் உடுப்பு அவனும் உடுத்தியிருப்பதால்தான் - அவனைப் பார்த்து நான் படுகிற பரிதாபம் பிறகு என்னை நினைத்து நானே பட்டுக்கொள்வது மாதிரியாய் பிறகு மாறும்.

அந்த நினைவில், எந்த மாதிரியாய் நான் முன்பெல்லாம் இருந்தேன்? இப்போது எவ்விதமாய் நான் மாறிவிட்டேன்? என்பதை என்னால் தெளிவடையவே முடியாது போல்தான் இருக்கும்

‘றபர்’ வாயினிலிருந்து வால்வு விடுபட்டது. திரும்பவும் வால்வில் வைத்து தடியின்மேல் தட்டினேன். விரிந்த றபர் அவுக்கென்று வால்வை பிடித்துக்கொண்டது.

இங்கே முன்னால் நடந்து கொண்டிருக்கும் வேலையில் எனக்கு கவனம் போனது. இது வரை மெக்கானிக் நித்தியானந்தத்தின் நினைவே எனக்கு வரவில்லை. அவன் என்வயதுக்காரன். மொறில் மைனர்காரின் கீழே புகுந்து கிடந்து பிறேக் பைப் பூட்டிக் கொண்டிருந்தவன் காருக்குக் கீழேயாக விருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு வெளியேறினான். நித்தியானந்தன் தன் கையில் ஒயில் பிரஞ்சிற வேலை யென்றாலும் கை மணிக்கூட்டை கழற்றுமாட்டான். அது அவன் பழக்கம். அவன் ஒயில் பிரண்ட் கை இரண்டையும் பக்கவாட்டுக்கு விரித்துக் கொண்டு, நான் இருந்த கொட்டில் பக்கம் வந்தான். அவனை அந்தக் கோலத்தில் பார்க்க ஒரு கருங்காலி, மரத்துக்கு காலும் கையும் முளைத்த மாதிரி இருந்தது.

எனக்குப் பக்கத்தில் அவன் வந்திருந்து கொண்டு ‘வீல் கப்பில்’ கிடந்த பெற்றோலில் கை கழுவினான். அவன்கை கழுவ ‘பெற்றோல்’ தன் வாசனையை வெளிப்படுத்தியது.

“அந்த மைனர்காருக்கு ‘பிறேக்’ செட்டிங் பாத்து வேலை முடின் சுதா..? ‘சஸ் பென் சன்’ வேலைமுடின் சு ‘எலைமன்’ செற்பண்ணினதா..?”- என்று நான் கேட்டேன்.

“முடிஞ்சுது”- என்றான் அவன். அந்த ஒரேயொரு சொல்தான்

எனக்கு அவன்தந்த பதில்! பிறகு உதட்டில் பொடிப்பொடி பாட்டுகள். கராஜ் கொட்டிலுக்குக் கொஞ்சம் தள்ளியுள்ள கொட்டிலில் கல்லிலே ‘உளி’ விழும் சப்தம் இடை முறியாமல் கேட்கத் தொடங்கியது.

“உன்னை வெட்டிப் போட வேணும் கிழவா..?” - என்று இங்கிருந்து கொண்டு கிழவனுக்குக்கேட்க சத்தம் போட்டான் நித்தியானந்தம். இவன் குருகுருத்தவன் சும்மா இருக்கமாட்டான். ஆட்களோடு கொழுவுவான்.

“அந்தக் கிழவன் உந்த வேலையளில் மகா விண்ணன்..” - என்று என்னைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“கிழவன்ரை மனுசியும் கனகாலமாச்ச யாரோட்டயோ ஒடிப்போயாக்கும்..” - என்று நானும் அவனுக்குச் சொன்னேன்.

“ஆரோட அவன் போனது..? அந்தச் சிவாகடையில் வேலை செய்யிற கணக்கனோடான் அவன் போய் இருக்கிறாள்..நாலைஞ்சு பிள்ளையளும் அவளுக்கு... அதுகளையும் தன்னோட கொண்டு போயிட்டாள்” - என்று எனக்குச் சொன்னான் அவன்.

“இந்தக் கிழவனுக்கு இப்பயும் கூட உடம்பு நல்ல பிறவிக் கட்டாயும் சர்வராகுமாயிருக்கு, கல் ஆசாரி வேலயிலயும் உழைப்புத்தானே இந்த ஆளுக்கு! பிறகு ஏன் அவன் இவரை விட்டிட்டு ஒடிப்போனவள்..?”

“அவன் ஓடினது எல்லாம் வேற ஒரு விசயமெண்டாலும் .. உந்த மனிசன் உதுக்குள் இருந்துகொண்டு இப்பிடியான வேலையோ செய்யிறது..?” - என்று விட்டு நித்தியானந்தன் நேற்று எனக்குச் சொன்னதை இப்போதும் கொஞ்சம் விரிவாகச் சொன்னான்.

“நான் நேற்று என்னடா கிழவனின்ட கொட்டிலுக்குள் ஒரு சில மனையும் சத்தத்தையும் காணேல்ல என்று யோசிச்சுப்போட்டு சும்மா அங்க ஒருங்கால் போய் பாப்பமெண்டு கொட்டிலடிக்குப் போனன்... சனிப்பிடிப்பான் இருக்கிற அந்தக் கொட்டிலுக்குள் ஒரே, ஆட்டுப் புழுக்கையும் ஆட்டுமுத்திரமுமாகக் கிடந்தது. உள்ள நிலமெல்லாம் முத்திரமஞ்சள்..... ஒரு மூலையிக்க கடகப்பெட்டிக்குள் அடைக்கோழி ஒண்டு கூனிக்குறுகிக் கிடந்தது. நான்கிழவன் படுத்துக் கிடக்கிற அறைக்கு வெளியால் உள்ள சாக்கைப் பிடிச்ச மேல தூக்கினா அந்தச் சாக்குப்படுதா கயிறு அறுந்து கோழிப்பெட்டிக்கு மேல விழுந்தது. அங்கபாத்தா ஆக...தா....” - வெளியே துப்பினான் நித்தியானந்தன். “நாயோட கிழவன் புணருறானப்பா.. என்னைக் கண்டிட்டு கிழவன் தடபுதவெண்டு எழும்பீற்றான். நான் அதில

சாக்குக்குக் கட்டிக்கிடந்த பூவரசம் கம்பை இழுத்தெடுத்து, கிழவனுக்கும் ஒரு அடி நாய்க்கும் ஒரு நல்ல அடிபோட்டுட்டு இங்காலயா வந்தன். இந்தக் கிழவன் நாயும் வளக்கிறான். ஆடும் வளக்கிறான். இதைக் கண்டு போட்டு அதால் எனக்கு ஆட்டிறைச்சி சாப்பிறதுக்கு கூட வயித்தப்பிரட்டுத்பா..”

- சொல்லவும் அவனுக்குச் சிரிப்பும் வருகிறது.

எனக்கு நேற்றும் இந்தக் கதையை அவன் சொன்னதால் ரசனையற்ற தன்மை. ஆனாலும், இன்றைக்கு அவன் சொன்னதை கொஞ்சம் விரிவாக எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறாற் போல விளங்கியது எனக்கு.

“சரி நித்தியானந்தம் எங்களுக்கு கதைகதையா இருந்தாலும் செய்யவேண்டி இருக்கிற வேலையளையும் நாங்கள் பாக்க வேணும்.”

- என்றேன் நான். அவன் நான் சொல்லவும், தன்னுடைய அடுத்தவேலையைக் கவனிக்க எழுந்து போய் விட்டான்.

வாழ்வின் பயங்கரமான வெக்கக்கேடான் ரகசியங்களை வெளியே தெரியாமல் மறைத்துக்கொண்டு பலர் வாழ்கிறார்கள். ஆனாலும் சிலர் செய்கிற தவறுகள் குற்றச் செயல்கள்தான் வெளிப்படுகின்றன. அதிலும் சட்டத்தின் கைகளில் அகப்பட்டு நீதியின் கீழ் தண்டனை பெறுபவர்கள் மிகச் சொற்பம்தான் என நான் நினைத்தேன்.

கராஜில் வேலை செய்கிறவர்கள் நித்தியானந்தத்தைப் போல பாலியல் சம்மந்தமான கதைகளைத்தான் அதிகமாகக் கதைப்பார்கள். நித்தியானந்தன் கொழும்புக்கு கிறாங், போர், வெட்டிப்பொலிஸ் பண்ணிக்கொண்டு வரப் போனால் அங்கே இந்த வேலைகளையும் பார்த்துக்கொள்வதோடு, விபசார விடுதிகளுக்கும் போய்விட்டுத்தான் திரும்பி வருவான்.

இங்கே வந்தால் விபசார விடுதிகளுக்கு தான் போய் விட்டு வந்ததை, வேலையாட்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சமும் வெட்கமில்லாமல் அதைப்பெருமையாக சொல்லுவான். இதைக் கேட்பதற்கு எல்லாரும் தயார்தான். என்காதிலும் கூட அவன் சொல்லுகிறதுகள் வந்து விழும்.

கராச்சுக்குள்ளே தான் வேலையாட்கள் இப்படியென்றால், இங்கே வெளியிலிருந்து வருகிறவர்கள் கூட இதே மாதிரியான கதைகளைத்தான் காவிக் கொண்டு வருவார்கள். முன்று நாளுக்கு முதல் பழைய இரும்புச் சாமான் வாங்குவதற்கு இங்கே வியாபாரி ராமசாமி நாடார் வந்தார். அவர் பழைய இரும்பு வாங்க இங்கே

அடிக்கடி வருபவர். அவர் அன்று வந்த பொழுது தனக்கு வீட்டில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை இங்குள்ளவர்களுக்கு சோகமாகச் சொன்னார். அவருக்கு ஜம்பது வயது இருக்கும் அவரின் மனைவிக்கு வயது நாற்பத்தைந்தாவது இருக்கலாம், என்றே அவர் அந்தக் கதையைச் சொன்ன விதத்தில்தெரிந்தது.

அவருடைய வீடு ஆமி, காம்புக்குப் பக்கத்திலாம்! அந்தக் கேம்பின் எல்லைக் காவலுக்கு இரவு டியூட்டியில் நின்ற இரண்டு இராணுவ வீரர்கள், இரவுபோல காவல் வேலியைக் கடந்து இவரது வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். தானும் மனைவியும் மட்டும்தான் அப்போது வீட்டிலிருந்தோம் - எங்களுக்குப் பின்னையும் இல்லை என்கிறார் அவர். அந்த இராணுவ வீரர்கள் வந்து கதவைத்தடியதும் இந்த நேரத்தில் யாரோ எவரோ என்று தான் பயந்து கொண்டு வெளிக் கதவை திறந்தேன் என்கிறார். அங்கே வாசலில் பார்த்தால், அவர்கள் இருவரும் துவக்குகளோடு நிற்கிறார்களாம்! அவ்வளவு குடிவெறி! அவர்கள் பிறகு உள்ளே வரவும், தான் வீட்டுக்குள்ளே பயந்தபடி நின்றாராம்.. தன் மனைவியும் இந்த வேளை பயத்தில் குசினிக்குள்ளே போய் நின்று கொண்டாளாம்!

வந்த ரெண்டு பெடியஞ்சும் சின்னக் குழந்தைப்பெடியள் மாதிரித்தமிழி! அவங்கள் ரெண்டு பேரும் துவக்கை என்றை கையில் தந்திட்டு, கும்பிட்டுக்கொண்டு நிற்கிறாங்கள்.. நான் நீங்கள் என் ராசாமார் என்னக் கும்புடுறீங்க? எண்டு கொண்டு என்றை கையில் அவங்கள் தந்த துவக்கை வைச்சுப் பாத்துக்கொண்டிருக்க - இன்டைக்கு இரவுக்கு நாங்க இங்க தங்கீட்டு விடியப்பறுமா வேலைக்கு இதுக்கால நாங்கள் போயிடுறோம்.. எங்களுக்கு உங்கட மனுஷியத் தாங்க ஜயா...எண்டு சொல்லி என்னக் கும்பிடுறாங்கள்.. நான் உடன் அவங்கள் கையெடுத்துக் கும்பிட்டன.... ஜயோ ராசா நாங்கள் ஒண்டும் அப்பிடியான ஆக்கள் இல்லையென்டு. அவங்கள் நான் சொன்னதைக் கேக்கிறாங்களா...? அவங்களுக்கு அப்பிடி வெறி!

- என்னை அவங்கள் காலில் விழுந்து கும்புடுறாங்கள் தம்பி! நானும் அவங்களை உடன் காலில் பிடிச்சுக் கும்புட்டன். ஜயா எங்கள் ஒண்டும் செய்யாம் விட்டிருங்கையையா சாமி எண்டு.. பேந்தென்ன அவங்களும் ஒரு மாதிரியா என்றை வீட்டை விட்டு போயி ற்றாங்கையா... அவங்கள் போய் பொழுது விடிஞ்சதுக்குப்பிறகு அந்த வீட்டிலேயே நான் இருக்கக்கூடாதென்டு நினைச்சு வீட்டுச் சாமான்களையெல்லாம் மாட்டு வண்டிலில் ஏத்திக் கொண்டு இங்கால

ஒரு வீட்டுக்கு இப்ப வந்திட்டன்”.

ராமசாமி நாடார் இந்தக் கதையைச் சொல்ல இளந்தாரிப் பெடியள் எல்லாரும் கேட்டு ‘கிணுகிணு’வென்று சிரிக்கிறார்கள். ராமசாமி கொஞ்சமும் எழுத்து வாசனை தெரியாத மனுஷன். அவர் முகம் வாடிப்போய் இருக்கிறார். நான் பெடியன்களைப் பேசிக் கலைத்து விட்டுடேன். அவர் பிறகு இரும்புகளை வாங்கிக் கொண்டு போய் விட்டார்.

நல்ல அறிவான பயனுள்ள விஷயங்களை யார்தான் இங்கே கதைத்துக் கொள்கிறார்கள்? சினிமாக் கதைகளையும் பாலியல் கதைகளையும் எனக்குக் கேட்டுக் கேட்டு அலுத்து விட்டது. இந்த ‘கராஜ்’ இருக்கும் சுற்றுச் சூழலும் கொடுமையானது.

தியேட்டர்களில் கடலை விற்பவர்களும், கஞ்சா விற்பவர்களும், கள்ளச் சாராய வியாபாரம் செய்பவர்களும்தான் பக்கத்திலுள்ள பொதுக் கிணற்றலிருந்து ஆலடி வைரவர் கோயில் மட்டுமான இடைவெளியில் உள்ள குடிசைகளிலெல்லாம் சீவிக்கிறார்கள்.

இந்தச் சூழலுள்ள இடத்திலிருந்து கொண்டு - நான் என்ன சாமி மாதிரி ஒரு ஆளா சுத்தமான ஆள்மாதிரி நான் கதைப்பதற்கு? என்றாலும் இந்த வழிக்கொண்டும் போய் சாக்கடையில் விழுந்து விடாமல் நான் தப்பிக் கொண்டதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கலாம்.

அது எனக்குள்ளே என் வீட்டு நினைவை வைத்துக்கொண்டு இப்படியான ஏதும் சந்தர்ப்பங்கள் எனக்கு வாய்த்தாலும் உது வேண்டாமென்று நான் விலகி விடுகிறது தான். அந்த அளவுக்கு நான் என் மனைவிமேலே மாறாத அங்பு வைத்துள்ளேன். அவளில் தான் எனக்கு எப்பொழுதும் மேகாகம்! என்னைவிட என் மனைவி வயதில் இருபது குறைந்தும் இருப்பதால், அப்படி இருக்குமோ என்று தான் நான் நினைக்கிறேன்.

என் இளம் மனைவிக்கும் நான் செய்கிற இந்தக் தொழிலில் இமியளவு சூட இப்போது விருப்பம் இல்லை. ‘வேண்டாம் இந்தத் தொழில் உங்களுக்கு!’ - என்று அவள் இப்பொழுதெல்லாம் நெடுகலும் சொல்லத் தொடங்கி விட்டாள். ‘ஓயில் மணம் உங்கட உடம்பிலையும் நெடுக மணங்குது.. என்னோட நீங்க சேர்க்கிள்ளையும் அந்த நேரம் நெருப்பா உங்கடையதும் எனக்குக் கொதிக்குது’-என்றும் கூறிவிட்டாள்.

நான் இருந்து கொண்டே இப்போது தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருந்த வேலையில் இந்தக் கையெல்லாம் உளைகிறது. எல்லா

நினைவுகளையும் விட்டுவிட்டேன். இனி செய்யவேண்டியள்ள பெருத்த வேலைகளை இங்கே நான் செய்யத் தொடங்க வேண்டும். அதற்கு முதல் பசிக்கு உள்ளந்து வடையும் சம்பலோட சாப்பிட்டு, ஒரு பிளேன் 'ரி' - யும் குடிக்க வேண்டும்போல இருந்தது. ஹோட்டலுக்குப் போக வெளிக்கிட்டேன்.

கராஜ் வாசல் தாண்ட, எப்போதும் என் கண்ணில் படும் அவனைத்தான் காண்கிறேன். யூரியாப் பையை எப்போதுமே தோழிலிருந்து இறக்கி வைக்காத அந்த மனுஷன் - செடி கொடிகளின் நிழலிலே பதங்கி நிற்கிறான். அவனின் தலைக்குமேலே ஒரு ஆள் உயரத்தில் குருவிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன. பயமுறுத்தப்பட்ட ஒரு பறவை போல அவன் தன்னைச் சுற்றிலும் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறான்.

'கடவுளே இது என்ன மனுஷ வாழ்க்கை' - என்று நினைத்துக்கொண்டு நான் கொஞ்சம் தூரம் நடந்தேன். அந்த நினைவுகளாலே தொடர்ந்து என்னில் நடைஇயங்கவில்லை- நின்றேன் "கடவுளே இதுகளைல்லாம் என்ன சோதனை"- என்று மனதுக்குள் சொல்லி இருக்ககளையும் விரித்தேன். கடவுளைப் பார்த்து கெஞ்சவதுபோல என்கை விரிப்பு. அந்த நினைப்பில் அப்படியே நான் நின்று கொண்டேன்.

என் நிலைபரத்தில் அவ்வேளை ஒற்றை ஒரு காசை ஒருவன் கையில் வைத்துவிட்டுப் போனான். இது என்ன கொடுமை எனக்கு.

வீரகிரி
(சுத்திரை -2008)

ஒரு பெரும் வினா

கொழும்பில் சீவிக்கும் எனக்கு இப்பொழுது வவனியா நகரம் தொலைதூரப் பிரதேசமாகிவிட்டது. என்றாலும், ஒருநாள் அங்கு நான் சென்று என் நினைவில் இன்னும் பசுமையாக இருக்கும் சில இடங்களைப் போய்ப் பார்த்தேன். பழங்காலத்துச் சின்னங்களாக அங்கே நான் நினைத்துக் கொண்டு தேடித் திரிந்தது பெரும் பெரும் மரங் களைத் தான்! பிரமாண் டமான் அந்த மரங்களை வெட்டித்தள்ளிவிட்டு, அதிலே சிலர் மாளிகை மாதிரி இப்பொழுது வீடுகளைக் கட்டிவிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனாலும் என் வீட்டுக்குப் பக்கத்திலே உள்ள ஒரு பெரிய ஆலமரம் -அது வைரவர் கோயில் வளவு அடைப்புக்குள்ளே நின்று கொண்டிருந்ததால் தறிபட்டுப் போகாமல் தப்பிவிட்டிருக்கிறது. அந்த மரத்தைப் பார்த்ததும் ஓர் அந்தரங்க நன்பனைப் பார்த்த உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. மரத்துக்குக் கீழே போய் கொஞ்சநேரம் அதிலே நின்றேன். நிழலும், குளிர்ச்சியுமான காற்றும், உடலில் பட்டபோது இதமாக இருந்தது. என் சிறுவயதில், அந்த மரத்துக்குக் கீழே நான் கிளித்தட்டு விளையாட்டு விளையாடி இருக்கிறேன். என் வயதுப் பையன்களோடேயெல்லாம் அந்த மரத்து நிழலில் நின்று கொண்டு போளை அடித்திருக்கிறேன். பொழுது படமட்டும் நாங்கள் அதிலே நின்று வீட்டையும் மதிக்காது விளையாடத்தான் செய்வோம். என்றாலும் இருட்டுப்பட்டுக் கொண்டு வரும் பொழுது, விளையாட்டு ஆவலுடன்

மனதில் எங்களுக்கு சிறிது பயமும்தான் கலந்திருக்கும்! அப்படி இருந்தது என் இளமைக் காலம்! ஆனாலும் இப்பொழுது, இவ்விடம் அடையாளம் காண முடியாதபடி மாறி விட்டிருந்தது. நான் அப்படியே கடை வீதிக்கு இட்டுச் செல்லும் பாதை வழியாக நடந்து போனேன். நான் கடை வீதிக்குள்ளே நுழைந்ததும், குண்டு வெடிச்சுத்தம் எங்கோ தொலைதூரமாகவிருந்து கேட்டது. சுத்தம் கேட்ட தருணத்தோடு கடைவீதியெங்கணுமே ஒரு தினர் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. தெருவெல்லாம் சோம் பேறித் தனமாக நடமாடிக் கொண்டிருந்த ஆண்களும் பெண்களும், சுறுசுறுப்பாக உடனே நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

நானும் பயத்தில் எலும்புகள் நெகிழ்ந்து கொடுக்க, ஒரு வித சாமியாடலோடு தங்கியிருந்த வீட்டுக்கு உடனே போய்ச் சேர்ந்தேன். அந்த வீட்டுப் படலையை நான் திறந்த போதுதான் என் காலையும் குனிந்து எனக்குப் பார்க்க வேண்டியதாய் வந்தது. “காலில் நான் போட்டிருந்த செருப்பு எங்கே?” அந்த இழப்பின் யோசனையோடு நான் நடந்து வந்த பாதையைத் திரும்பிப்பாத்தேன். வீதிவழியாக இராணுவத்தினர், துவக்குகளுடன் சயிக்கினில் ஒடியவாறு போய்க்கொண்டு இருந்தார்கள்.

“ பெருத்த ஒரு வெடிச்சுத்தம் உங்காலயா எங்கயோ கேட்டது என்ன...?” என்று சொல்லிக் கொண்டு கேற்றிடப் பக்கமாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார் என் உறவினர். “நான் அந்த நேரம் அங்க என்ற செருப்ப வெளியால கழட்டிப்போட்டுப்போய் முருகன் கோயிலுக்க நின்டு கும்பிட்டுக் கொண்டு நின்டனான்..... உந்தச்சுத்தம் கேட்டதோட கும்பிடுதயும் விட்டிட்டுப்பயன்து போய் செருப்பையும் காலில் கொழுவ மறந்து போய் பதட்டத் திலயா வந்திட்டன.....” என்றேன் நான்! “ அய்யோ அநியாயம்!” என்று உடனே என் காலில் படியவிட்ட பார்வையை விலக்கி என்னைப்பார்த்தபடி வழிந்தார் அவர்.

“இல்லேல்ல நான் சொன்னது உண்மையில்ல எண்டு அவர் சொல்லப்போறாரா” என்று அவர் அப்படிச் சொல்லவும் நான் எனக்குள்ளாக நினைத்தேன். இப்படியான சூழ்நிலையில், பயப்பீதியில் ஏற்படும் அவசரங்களில், எங்கேயும் எதாவது பிழைகள் தப்புகள் இழப்புகள் நடந்து விட்டால், அதிலிருந்து மீன்வதற்கு யாராவது எதைக்கூறினாலும் அவை உண்மையென்று தானே எல்லாவற்றையும் இப்போது எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியதாய் இங்கிருப்பவர்களின் நிலைமை இருக்கிறது.

ஒன்றுக்கு ஒன்று பொருந்திக் கொள்ளக் கூடியதாக எதையும் ஒரு சம்பவத்தைச் சோடித்து இங்கிருப்பவர்களுக்கு பொய் கூறி ஒருவர் தப்பித்துவிடலாம். அப்படியான கேடான் காலமாக மாறிவிட்டது. இவர்களுக்கு இன்றைய இந்தக்காலம். பொய் என்ற ஒரு வார்த்தையே இல்லை என் றதான் ஒரு நம் பிக் கை பயத்தின் மூலம் எல்லோர்மனதிலும் இங்கே ஆழவேருன்றிவிட்டது. கேள்விப்படுவது எல்லாமே உண்மை! உண்மை! உண்மை! என்று இவர்களெல்லாம் நம்புகிற அந்த நம்பகத்தன்மையை நான் எனக்குள் உடனே நினைத்தேன்! இதை நினைத்ததும் என்பாட்டுக்கு ஒருமுறை வெளிப்படையாக வாய் திறந்து சிரித்தும் கொண்டேன். நான் சிரிப்பதைப்பார்த்துவிட்டு அவரும் சிரித்தார். நான் எதையோ நினைத்துச்சிரிக்கிறேன். ஆனால் அவர் என்ன விளக்கத்தோடு என்னைப்பார்த்து இப்போ சிரிக்கிறார்? என்று ஒரு வினா எனக்குள்ளாக எழுந்தது.

குருக்கிறம் (2007)

தெளிதல்

புமியின் உள்ளே குடல் பகுதியான குழாயிலிருந்து வெறுமையான ஒலிவந்து கொண்டிருந்த நேரம். பெண்கள் தங்கள் தங்கள் காலடியில் வெறுங்குடங்களை வைத்துக் கொண்டு எப்போது இதிலே தண்ணீர் வருமென்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்கள்.

சாந்தமாக வெயில் தாழ்ந்திருந்த அந்த நேரமாக, அந்த இளைஞர்கள் மூவரும், ஒழுங்கையாலே நடந்து வந்து குழாயைப் பக்கத்தாலே திரும்பினார்கள். அப்படியே அந்தோனியார் கோயிலுக்குப் பின் பக்கமாக உள்ள கடற்கரைப்பக்கம் பிறகு நடந்து போனார்கள்.

அந்தக் கடற்கரைப்பக்கம் நேர் வரிசைக்கு சடைத்த பூவரசம் மரங்கள் நிழலுக்குண்டு. அதற்குக் கீழே இருக்கைகளும் இடைஇடையே கட்டிவிட்டிருந்ததாகவும் இருந்தது.

இந்த இடத்தை இப்படி அடையாளப் படுத்திச் சொல்லிவரும்போது கரையூர், பாலையூர் - என்று யாருமே உடனே சொல்லிவிடலாம். ஆனாலும் அந்தோனியார் கோயிலுக்கே என்று இந்தக் கதையை ஆரம்பிக்கும் போது - பாலையூர் தான் சரியான இடம் என்று அந்த இடத்தின் பெயரையும் இப்போது வாசகர்கள் எளிதில் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும்.

இவ்விடத்தே போய்ச் சேர்ந்தார்களல்லவா அந்த மூன்று இளைஞர்களும் - அவர்கள் அங்குள்ள பூவரசம் மரத்துக்குக் கீழே பார்த்தார்கள். காக்காய் எச்சங்கள் நிலமெல்லாம் அங்கே பட்டை பட்டையாக வறண்டு கிளம்பிக் கிடந்தன. சவக்களித்த நாறலாய்

முக்கில் மணம் அடித்தது. அதனால் அந்த இடத்தை மாறி அவர்கள் முன்னாலே போய் நல்ல பளிச்சென்ற கலவை மண்ணின் மீது இருந்தார்கள். இந்தக் கடலுக்கே உரிய ஒரு வித உப்பின் கணமும், மீனின் மணமும் கலந்ததாய் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு அழகான அமைதி!

அந்த மூவரில் ஒருவன் பெயர் ‘பட்சி ராஜன்.’ மற்றைய இருவரில் ஒருவனின் பெயர் ‘யோசவா’ - அடுத்தவன் ‘ஏபிரகாம்’ மூவரும் ஒத்த வயதுக்காரர்கள்தான். துடிப்பான இந்த வயதிலே எத்தனை எத்தனை ஆசைகள் அவர்களுக்கு இருக்கும். ஆராய்ச்சிகளும் கூடவே அவர்களிடத்தில் இருக்கும்.

கதைக்க எத்தனையோ விடயங்கள், கண்டுபிடிக்க வென்று உள்ள காரியங்கள் கொஞ்சநஞ்சமா? வாழ்வில் அனுபவிக்க வேண்டி இருப்பவையெல்லாம் இன்னும் அவர்களுக்கு எவ்வளவோ இருக்கும் அல்லவா?

பட்சிராஜன் ‘பாலையூர்’ விறகு காலைப் பரிகாரியின் கதையை அவ்வேளையில் எடுத்தான். இவர்கள் மூவருக்கும் பரிகாரியோடு நெடுநாளாய் நல்ல பழக்கம். பரிகாரியை சின்னவயதிலிருந்து இவர்கள் அறிந்தவர்கள் தான் - ஆனாலும் அந்த வயதில் அவரை நெருங்க இவர்களுக்குப் பயம். அதற்கு அவரின் உடல் தோற்றுமோ முக அமைப்போ காரணமல்ல. என்றாலும் அவர் ஒரு மந்திரவாதி என்று பலரும் கதைப்பதை அறிந்திருந்ததால், அவர்களுக்கு அந்த வயதில் ஒருதிகில். அவரைக் கண்டால் தூரத்திலே போய் நின்றுதான் பிறகு திரும்பிப் பார்ப்பார்கள்.

ஆனால் இப்போது உள்ள இவர்களது இளந்தாரி வயதுக்கு அவரும் நட்பாகி விட்டார். இளைஞர்களுடன் நட்பு வைத்துக் கொள்வதுக்கு வயது சென்றவர்களுக்கும் ஒரு விருப்பம் இருக்கிறது. இளைஞர்களுடன் கதைத்துப் பேசி சந்தோஷமாக இருக்கும் போது, தாங்களும் இளைஞர்களாக ஆகிவிட்டது போன்ற மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறதுதானே அவர்களுக்கும்.

இதைவிட இளைய வயதுடையவர்களின் சர்ர உதவி, அவர்களால் தங்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு என்பனவெல்லாம் அவர்களிடமிருந்து பெறும் நோக்கமும் வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கும் இருக்கிறதுதானே?

பட்சி ராஜன் பரிகாரியைப் பற்றிய கதையைக் கதைக்க ஆரம்பிக்க, யோசவாவும் அவரைப் பற்றிய தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னான்.

“ எண்டாலும் நடராசாப் பரிகாரியின், வாயிலயந்திரமும் சக்கரமும் பொறிச்ச ஒரு மந்திர சக்தி இருக்கிற மாதிரித்தான் தெரியுது. அவர் இதில் சரியான கெட்டிக்காரர்தான்...! ” - என்றான் அவன்.

“ உது மட்டுமில்ல அவர் நாச்சிமார் கோயிலடியில உள்ள தன்ற வீட்டில காண்டமும் வாசிக்கிறவர்” - என்று யோசவாவுக்குச் சொன்னான் பட்சிராஜன்.

“ உதென்ன மந்திரங்களும் காண்டம் வாசிப்பும் இதெல்லாம் உண்மையா நம்பக் கூடியவையே? ” - என்று அவர்களுக்கு முன் முகத்தைச் சுழித்தான் ஏபிரகாம்.

“ எண்டாலும் இவையளில் எல்லாமே பொய் இருக்கு எண்டும் நாங்கள் சொல்ல ஏலாது ஏப்பிரகாம்?..? அப்பிடி எல்லாமே பொய் உள்ள மாதிரி இருக்குமெண்டா நாங்கள் எங்கட கண்ணால் நேர கண்டதுகளிலயும் உண்மை எண்டு ஒண்டு இருக்குதெண்டு நம்பத்தானே இப்ப நாங்களும் வேண்டிக் கிடக்கு? ”

“ அவரின்றை மந்திரம்பொய் என்று கண்டா அந்தப் பெரிய பெரிய மனுஷரெல்லாம் அவரோட நெருங்கின தொடர்பு வைச்சிருப்பினமே? ”

- பட்சி ராஜனும் யோசவாவும் அப்படி ஒத்த விதமாகச் சொல்ல, ஏபிரகாம் மெளனமானான். அவர்கள் இருவரதும் முகங்களைப் பார்ப்பதை விட்டு அதிதூயவானத்தை அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். பிறகு கடலைப் பார்த்தான் ஏபிரகாம். கரைக்கு மிக நிதானமாய் வெண்ணுரை அலை உருண்டு வந்து அடித்துக் கொண்டிருந்தது. பூவரசம் மரத்தடிப்பக்கம் பார்வையைத் திருப்பினான். அந்த நிழலின் கீழ் இருந்து ஊர்ந்த நத்தையை செம்பகம் தன் இரு சிறுகுகளையும் ‘ஜம்’ - மென்று விரித்துக் கொண்டு பறந்து வந்து அதைத் தூக்கிப் போனதாய் அவனுக்குத் தெரிந்தது. தூரத்தில் அவன் இருந்ததால், கண்ணுக்கு அது ஒழுங்காகப்படாது விட்டாலும், அப்படித்தான் இருக்கும் என்பது போல் அவன் அநுமானித்தான். அவன் மூளை அதைப் பதிவு செய்ய, அதே நினைவு சில நொடிகள் அவன் மனத்திலே சுழன்றபடி கலையாது நின்றது.

“ நீ இதுகளை கொஞ்சமாவது நம்பவில்லையா?

“ம....”

“ உனக்கு இதுகளில் நம்பிக்கை இல்லையா?

பட்சிராஜன் கேட்டதற்கு ஏபிரகாம் பதிலை உடனே கூறுவதற்குக் கஷ்டப்பட்டான். அவன் இருந்து இடத்து மணலில் கிந்த பூவரசம் குச்சி அவன் கைக்குக்கிடைத்தது. மணலில் கிடந்து

உக்கிப் போயிருந்தது அந்தக் குச்சி. அதை வைத்துக்கொண்டு மணலில் கோடுகள் வரைந்தான். குச்சித்தடி எழுதுவதற்கு இயலாமல் பாதியாய் உடைந்தது. அடுத்த செய்கை - மணலுக்குள் அவைகளைப் புதைத்ததான்.

“நாணெண்டா உந்த மந்திர தந்திரங்களை அப்படி இப்படி என்று ஆரும் கதைக்கிற பொழுது கேட்டிருக்கிறன். ஆனா நேரில பார்க்கவே இல்லை...! அதனால் எப்பிடி நம்புகிறது? ”

- மணலுக்குள் புதைந்து போய் கண்ணுக்கு மறைந்துவிட்ட அந்த தடிக்குச்சியைப் போல இல்லாமல் தன் மனதுக்குள் புதைந்து கிடந்த அந்த விஷயத்தை அவன் வெளிப்படையாக்கதைத்தான்.

“ நீ பாக்க இல்லையென்றிரது சரி! அதால் நீ இப்படியாகச் சொல்லலாம் - ஆனாரான் என்றை கண்ணால் அவற்றை மந்திர விளையாட்டுக்களை நேர பாத்திருக்கிறன். சும்மா வெத்திலை ஒன்றை கையில் எடுத்து அதுக்கு மேல திருநீறு வைச்சுச் சூடம் கொளுத்திப்போட்டு - சுருக்கம் சுருக்கமாய் மந்திரம் சொல்லி எத்தினையோ விளையாட்டெல்லாம் அவர் காட்டுவார் ”

- பட்சிராஜன் பிறகும் இவ்விதம் அவனுக்குச் சொல்லி தன் நம்பிக்கையை அவனிலும் வேறுன்றி விடச் செய்ய முயற்சித்தான்.

“யோசவாவிற்கு சிரிப்பு வந்தது.”

“ அது என்றால் உண்மைதான்...! ”

- என்று சொல்லி எதையோ நினைத்துச் சிரிப்பவன் போல தன்முகத்தை வைத்துக் கொண்டு சிரித்தான்.

அப்படி ஏன்தான் இவ்வேளையில் நான் சிரிக்கிறேன் என்பது அவனுக்கு மட்டுமே விளங்கியிருந்தது. பரிகாரியார் செய்து காட்டிய வேடிக்கையான மந்திர விளையாட்டுக்களை, அவன்தன் மனதில் படம் போட்டுப் பார்த்தமாதிரி ஒரு கணம் பார்த்தான் - அதனால் அவனிடம் எழுந்ததுதான் அந்தச் சிரிப்பு!

பட்சி ராஜன் யோசவா சிரிப்பதைப் பார்த்தான். அவனுக்கு, இவன் ஏன் அப்படிச் சிரிக்கிறான்? என்பது விளங்கவில்லை. ஒருவர் சிரித்தால் அவரைப் பார்த்து பதிலுக்கு மற்றவரும் சிரிப்பது என்பது மனித இயல்புதானே?

பட்சி ராஜனும் அந்த முறையில் யோசவாவைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டு, பரிகாரியின் கதையில் ஆருக்கும் தெரியாத விஷயத்தைதான் ஆழமாக தோண்டின்டுத்த புதையலைபோல ஏபிரகாமுக்கு அதை அறியும் விதமாகச் சொன்னான்.

“நடராசாப் பரிகாரி பெரிய மந்திரகாரனெண்டு இங்க

எல்லாருக்கும் கிடு நடுக்கமான ஒரு பயம் இருக்கு. இங்க யாழ்ப்பாணத்துக்குள்ள குத்து வெட்டுக்கும் கொலைபழிக்கும் அஞ்சாதவர்களும் இவருக்கெண்டா மடக்கம்! அதுமட்டுமே? இங்க உள்ள மேயர், சேமனெண்டு அவயங்கும் எல்லாம் அவரின்ட கையின் உள்ளதான்! சாதாரண சனங்களை எல்லாம் விட, அரசியல் வாதிகளுக்கும் பெரிய பெரிய பதவியள் வகிக்கிறவங்களுக்கும் தான், மாய மந்திரம், சூனியம் சோதிடமெண்டு கூடிய நம்பிக்கை இருக்கு. இப்பிடி பெரிய பெரிய ஆக்களிட்டயெல்லாம் இந்த நம்பிக்கை இருக்கேய்க்க, நீ மட்டும் இதுகளில் ஏதோ நம்பிக்கையென்மாய்க் கதைக்கிறாய்து?"

- பொறுமையாய் இவ்வளவு நேரம் இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆபிரகாமுக்கு வந்துவிட்டதுகோபம். அவனுக்கு முகம் சிவந்தது.

"நீங்கள் கண்டது எதையும் நம்புகிறதெண்டால் - அரசியல் காரர்களும் இதுகளை நம்புகிறாம் கெள்ளெண்டால், நானும் உடனே அதை நம்பியாக வேணுமோ?"

என்று அவனை உறைப்பாக ஒரு கேள்வி கேட்டான்.

அந்தக் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல அவர்கள் இருவரும் இணைந்து கொண்டார்கள்.

"இன்னைக்கு நாங்கள் இதுகளை உன்றை கண்ணுக்கு நேராய்ப் பார்க்க நிருபிப்போம்! நீ இப்பிடியே எங்களோடா பரிகாரியாரின்ட வீட்ட நேரா வா?"

-என்று அவனுக்குச் சொன்னான் யோசவா.

"அதுக்கென்ன எதுக்கும் நான் உடனதயார்தான்! பாப்பம் இன்னைக்கு..."

என்று கொண்டு மனவில் இருந்து எழுந்து நின்றான் ஆபிரகாம். உடனே அவனுடன் சேர்ந்து மற்றைய இருவரும் எழுந்து நின்றார்கள்.

அவர்கள் முவரும் குருவிச் சண்டை போட்டமாதிரி இதைப் பற்றி இவ்வளவு நேரமும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்ததில், பொழுது பட்ட நேரமாகியும் விட்டது. ஆகாயம் ஓரே சாம்பலாக மங்கலாகத் தோற்றும் கண்டது.

கடற்கரையில் நின்றபடி அவர்கள் அந்தோனியார் கோயிலடிப்பக்கம் பார்த்ததிலே, சனக்கும்பல் தெருவழியை நிறைத்திருந்ததாய்த் தெரிந்தது. அவர்கள் கடற்கரையால் நடந்து

வீதிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். கோயிலடிவீதியால் வரும்போது பின்னேரப் புசைப்பலி அங்கே நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆராதனையில் பங்கு பற்றுபவர்களின் ஜெபத்தின் குரல்கள் வீதியில் செல்பவர்களின் காதுகளில் நிறைந்ததாய் இருந்தது. மூன்று பேரும் கோயில் முன்முகப்பைக் கடக்கையில் - குரிசடியைப் பார்த்து யோசவா திரித்துவ ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான். அவனைப் பார்த்துவிட்டு ஏபிரகாமும், பிதா சுதன் ஸ்பிரித்து சாந்து வணக்க அடையாளத்தைப் போட்டு தன் கையை பரிசுத்தமாய் நினைத்து முத்தினான்.

மூவரும் நேர் வீதியால் நடந்து வந்தார்கள். பரிகாரியின் விறகு காலைக்கு முன்னால் கரும்பச்சைவர்ன் ஏ.40 கார் நின்றது.

"பரிகாரி நிக்கிறார் உங்க அவரின்ட கார்நிக்குது..!" என்றான் பட்சி ராஜன்.

விறகு காலை பொழுது பட்ட நேரமாகிவிட்டதால், படலை பூட்டிக் கிடந்தது. அவர்கள் மூவரும் மூள் கம்பி படலையருகில் வந்து நின்றார்கள்.

"பரிகாரியார்... பரிகாரியார்...." - என்று அதிலே நின்று குரல் கொடுத்தான் யோசவா.

"வாருங்கள்..." - என்று காலையடிக்குப் பின் கொட்டிலில் இருந்து குரல் வந்தது.

"மாலுக்குள்தான் அவர் இருக்கிறார்"

என்று சொல்லிக்கொண்டான் பட்சிராஜன். ஒரு நெட்டையான கம்பு மாதிரி ஒல்லியான ஆள் அப்போது கம்பி வேலியடிக்கு வந்தான். மூள் கம்பி வேலியின் மத்தியில் பொருத்திய படலையை அவர்களுக்குத் திறந்து விட்டான்.

"பின் கொட்டலுக்கதான் வைத்தியர் இப்ப இருக்கிறார்." - என்றான் அவன். அவனைப் பார்த்து புன்னைக்குத்துக்கொண்டு வளவுக் குள்ளே முதலில் போனான் பட்சி ராஜன். இருவரும் அவனுக்குப் பிறகாலே போனார்கள். படலையைத் திறந்தவன் அதைப் பூட்டிவிட்டு விறகுகாலைக்குப் போக நடந்தான். அவர்கள் மூவரும் மாலுக்குப்பக்கம் போக நடந்தார்கள்.

பரிகாரியார் சற்றே சாய்வான நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். அடுத்த நிமிடம் "வாங்கடா பிள்ளையன்.." என்று இவர்களைக் கண்டதும் சொன்னார். அவர் இவர்களோடு அப்படித்தான் கதைப்பவர்.

மூன்று பேரும் உள்ளே மாலுக்குள் வரவும் அவர் உட்கார்ந்திருந்த நிலையை மாற்றிக் கொண்டார்.

பிறகு எழுந்து அவர் குந்துக்கு மேலால் தாம்புலச்சாற்றை புளிச்சென்று வெளியே துப்பிவிட்டு,

“இருங்கோவன்றா பிள்ளையள் உந்த வாங்கில்”
என்று சொன்னார்.

- அவர்கள் வாங்கில் இருந்தார்கள்.

மாலுக்குள்ளே நிலத்தில் விரித்துக் கிடந்த பாயில் கட்டோடு வெற்றிலை, கொப்போடு மாங்காய் குலையோடு தேங்காய், கதலிப்பழம்-தேன் பழமென்று பக்குவமாய் வைக்கப்பட்டுக் கிடந்தன.
“எதுக்குப் பரிகாரியார் உதெல்லாம் கிடக்கு?”

யோசவா சின்னப் பிள்ளைத் தனமாகக் கேட்டான். பட்சிராஜன் அவனுக்குக் கண்ணாலே சைகை செய்தான் -அப்படிக் கேட்க வேண்டாமென்று.

பரிகாரி பெரிய மனுஷத் தோரணையில் அதைக் கண்டும் தான் காணாததுமாதிரி இருந்தார்.

“ரவைக்கு ஒரு அலுவல் ஒரு பெரிய இடத்து ஆளுக்கு நான் செய்து குடுக்க வேண்டிக்கிடக்கு.. அதுக்காக செம்மணிச் சுடலைக்கு நடுச்சாமம் அளவில் வெளிக்கிட்டு நான் போக வேணும்...”- சொல்லிவிட்டு தட்டில் தறி பிள்ளையக் கிடக்கும் பாக்கில், மூன்று விரல்பிடி எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டார். தலையின் துண்டுச் சுற்றலைக் கழற்றி வாயைத் துடைத்தார்.

பரிகாரி இப்படிச் சொல்ல, பட்சிராஜனுக்கு ஏமாற்றமாகி விட்டது. யோசவா முகத்திலும் அது தெரிந்தது. ஏபிரகாம் யோசனையுடன் இருந்தான்.

“அப்பிடியெண்டால், இப்பவே நீங்க வெளிக்கிட ஆயத்தமோ பரிகாரியார்...? ” - பட்சிராஜன்கேட்டான்.

“இல்ல நான் நேரம் ஆகும் போக..” - என்று விட்டு “ஏன்றா பிள்ளை அத நீ கேக்கிறாய்? ” - என்று அவனைப்பார்த்துக் கேட்டார் அவர்.

“கும்மா நாங்கள்... ஒண்டுமில்ல... ”

- அவன் சொல்ல “அப்ப என்...? ” - என்றார் பிறகு அவர்.

“ஒண்டுமில்லப் பரிகாரியார்- உங்களோட இருந்தா இரவு கொஞ்ச நேரத்துக்கு எங்களுக்கு முசுப்பாத்தியா பொழுது போகு மெண்டுபாத்தம்... அதுக்குத்தான் நாங்க மூன்று பேருமா இங்கவந்தம்...”

“அதுக்கென்னடா பிள்ளையள்.... நான் நடுச்சாமத்துக்குத்தானே இங்கயிருந்து வெளிய வெளிக்கிடுறது..... அதுமட்டும் நீங்க வடிவா

என்னோட இருந்து கதையுங்களன்...?”

- பட்சிராஜனுக்கு இதைக் கேட்கவும் முகம் மலர்ந்தது, மற்றைய இருவரும் பரிகாரியின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

வாங்கில் உட்கார்ந்திருந்தபடி தன் கால் பாதத்தை நிலத்திலே தட்டிக்கொண்டு, சிறிது நேரம் யோசனைக்கு இடமளித்தான் பட்சி ராஜன்.

“பரிகாரியார் நாங்க மூண்டு பேருமா எங்களுக்க ஒரு பிரச்சனையை வைச்க கதைச்சுக்கொண்டு உங்களிட்டயா இப்ப வந்திருக்கிறம்”

- என்று பிறகு அவன் சொல்ல,

பரிகாரியார் தன் இரண்டு கை முண்டாக்களிலும் கட்டிக் கிடந்த கறுப்புச் சிவப்புத் தாயத்துக் கயிறுகளை இரு கைகளாலும் மேலே உருட்டிக்கொண்டபடி,

“சொல்லுங்கடா பிள்ளையள் என்ன உங்கட பிரச்சினை...? ”- என்று அவனைக் கேட்டார்.

- பட்சி ராஜன் சொன்னான்.

“இவன் ஏபிரகாமுக்குப் பரிகாரியார் மந்திர வேலையளில் ஒண்டும் நம்பிக்கையே இல்ல... இதுகளையெல்லாம் சுத்தப்பொய் வேலையள் எண்டுதான் நெடுகச் சொல்லுறான்..”

“ஆ..”

- என்று கொண்டு நாடியை உயர்த்திப் பார்த்தார் பரிகாரியார். முகை விரிந்த முருக்கம் பூப்போலச் சிரித்தார்.

“நீங்கள் சின்ன வயதுப் பிள்ளையள்தானே, இதெல்லாம் அனுபவப்பட்ட தாய் ஒரு வயக்கு வரேக்கத்தான் சரியான உண்மை தெரியவரும்..” - என்று விட்டு சும்மா இருந்தார்.

பட்சி ராஜனுக்கு அவர் இப்படி அக்கறையில்லாமல் சொல்லிவிட்டு இருப்பது ஏமாற்றமாக இருந்தது.

“நாங்கள் இப்ப இதுக்காகத்தான் உங்களிட்ட வந்தனாங்கள் பரிகாரியார்...நீங்க இப்ப கண்ணுக்கு முன்னால் ஏபிரகாமுக்கு ஏதாவது ஒண்டு செய்து காட்டவே வேணும்...”

பரிகாரிக்கு ஒரு உடைர் வந்து விட்டது. தன் மீசையைக் கூர்மையாக திருகிக் கொண்டு காரமாகச் சொன்னார்.

“ஏடதம் பிகள்! நல்லா மந்திரம் வாலாயம் பண்ணி வைச்சுக்கொண்டிருக்கிற ஒரு மந்திரக்காரன், கண்ணை மூடிக்கொண்டு மந்திரம் சொன்னானெண்டா அவனுக்கு அது சுகமாகத்தான் இருக்கும்

ஆனா எவனுக்கு ஏவி விடப்படுகுதோ அவன்றை உடம்பெல்லாம் பிணக்கவிச்சி அடிக்கும்..”

பரிகாரி சொன்ன விதத்திலே மூன்று பேருக்கும் ஒரு கணம் முகம் இருண்டது மாதிரிப் போய்விட்டது. பொழுதுபட்ட இருட்டு மாலுக்குள்ளேயும் பரவி உள்ளதாகவும் தெரிந்தது.

விறகு காலைக்குள் சாக்குக் கட்டிலிலே இருந்து கொண்டிருந்த வேலையானை பரிகாரி “புத்திசிகாமணி..” என்று பெயர்சொல்லி கூப்பிட்டார்.

அவன் கூப்பிட்ட கைக்கு வந்து சேர,

“நல்லா இருட்டட்டு, இப்ப லாம்பைக் கொளுத்தி வை பெடியா..?” - என்று அவனுக்குச் சொன்னார். அவன் விளக்கை ஏற்றினான். இன்னும் ஏதாவது சொல்லுவாரோஎன்று அவரைப் பார்த்தான். அப்படியாய் இல்லை என்று கண்ட பின்பு திரும்பிப் போனான்.

“இன்டைக்கு என்ன நாள்..?” - என்று பரிகாரி பட்சிராஜனைக் கேட்டார். அவன் சொக்ககயைச் சொறிந்தான். “இன்டைக்குப் பரிகாரியார்...” - என்று விட்டு ஒன்றும் தெரியாமல் தடுமாறினான் பட்சிராஜன். “அமாவாசை நாள் தான் தம்பி இன்டைக்கு..” - என்று விட்டு “ராஜன் பாயில உதில் கிடக்கிற தேங்காய் வெத்திலை சூடமெல்லாம் ஒவ்வொண்டு பாத்தெடுத்துக் கொண்டா தம்பி கிட்டவா என்னட்ட..” - என்று அவர் சொன்னார். அவன் உடனே எழுந்து நிற்க “திருநீறு நான் என்றைக்கயால எடுக்கிறன் மற்றதுகளை மட்டும் நீர் எடும் தம்பி..” - என்றார். பரிகாரியார்.

விறகு காலை வளவு மூலையில் உள்ள மாமரத்தில் வந்து மொய்க்கத் தொடங்கிய பறவைகளின் ஓலி மிகவும் உரக்கக் கேட்டது. அவைகளிலே ஒரு பறவையின் ஒற்றைக் குரல், அந்த இடத்தின் அமைதியைக் கலைத்தது.

மாலுக்குள்ளே முகட்டுப் பனையோலைக்குள் இருந்து ‘க்ரீச் க்ரீச்’ - என்று விசில் அடிப்பது போல ஒரு பூச்சியின் சப்தம்!

பரிகாரி சுவர் மூலையில் கிடந்த பாய்ச் சுருணையை எடுத்தார். தனக்கு இருக்கைக்காக அதிலே நிலத்தில் அதை விரித்துப் போட்டார். நீங்கள் வாங்கில இருங்கோ என்று யோசவாவிற்கும் ஏபிரகாமுக்கும் சொல்லிவிட்டு.. “பட்சி ராசா வா தம்பி உன்ற கையில எடுத்ததுகள் இங்க கொண்டா..” - என்று அவனைக் கூப்பிட்டார். அவன் தான் கையிலெடுத்துக் கொண்ட தேங்காய், வெற்றிலை சூடத்துடன்,

பரிகாரியின் அருகில் போனான். “இப்பிடி நீ சிமெந்து நிலத்தில இரு” - என்றார் அவர். அவன் சொன்னபடி இருந்தான். அவர் திருந்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து தான் விரித்த அந்தப் பாயில் இருந்தார். பட்சி ராஜனிடம் வெற்றிலை கற்புரத்தை வாங்கினார். வெற்றிலைமேலே திருந்தை வைத்து, அதற்கு மேலே சூடத்தை வைத்தார். நெருப்புப் பெடடி பக்கத்தில் கிடந்தது. தீக் குச்சைக் கிழித்து சூடத்தைப் பற்றவைத்தார்.

ஊதுபத்தியும் கொளுத்தினார்.

- அதுகமகமவென மனமணக்கிறது.

“நீ பெடியா தேங்காய்க்கு மேல காலைவைச்சக்கொண்டு அதுக்கு மேலயா குந்திக்கொண்டு இரடா” - என்று சொன்னார். அவன் பரிகாரியார் சொன்னது போல தேங்காய்க்கு மேலே குந்திக்கொண்டு இருந்தான். அந்தத் தேங்காயின் மேலே தன்னை சமனப்படுத்தி இருந்து கொள்ள, இரண்டு கைகளையும் நிலத்திலுள்ளி பொறுக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

பரிகாரி அப்போது, காட்டில் தவம் செய்து கொண்டிருக்கும் ஒரு துறவியைப் போல கொஞ்ச நேரம் மரம் போல இருந்தார். பிறகு மந்திரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். எரிந்து கொண்டிருந்த சூடத்துக்கு இன்னும் இரண்டு வில்லை எடுத்து வைத்தார். சூடம் தொடர்ந்து எரிந்தது. அவர் பிறகு மந்திரம் சொன்னார். மந்திரம் சொல்லும்போது புலியின் கண்களைப் போல அவரின் கண்கள் நீல நிறமாக இருந்தன. பரிகாரியின் கண்களை பட்சி ராஜனும் பார்த்துக்கொண்டுடிருந்தான். ஆட்காட்டிக் குருவியின் பார்வைக் கூர்மை அவரிடம் இருப்பதாக இவனுக்குத் தெரிந்தது. அவ்வளவு தீட்சண்யம்! “மந்திரம் ஒதி ஒதி அவ்விதம் ஒளிர்ந்து வந்திருக்கிறதோ அவரின்கண்கள்..?” - அவனும் அவர் மந்திரம் சொல்லச் சொல்ல அந்த உலகத்துக்குள்தானும் நுழைந்தது போல ஆகிவிட்டான்.

இருந்தாற்போல தேங்காய் தன்னை இழுத்துக்கொண்டு திரும்புவது போல அவனுக்கு இருந்தது. பிறகு அது அவனது உடல் சக்தியை உலுக்கிக் கொண்டு, விரைவாக சூழலத் தொடங்கியது. நிலத்திலே கை விரல்களை ஊன்றி சுழலும் நிலையை அவன் நிறுத்தத் தெண்டித்தான்.

தேங்காய்க்கு அவனைவிடப்பலம்!

அசுரத்தனத்துடன் அது சுழன்றது எப்பாடுபட்டும் அவனால் அதை நிறுத்திவிட முடியவில்லை. அவன் தன்னை கீழே விழுத்தி விடும் நிலையில் தேங்காயின்

மேலிருந்து இறங்கினான். முகத்தில் அவனுக்கு குப்பென்று நீராவி ஊதப்பட்டது போலிருந்தது.

தேங்காயைப் பார்த்தான்! அது அவன் சுமை இறங்கியதோடே அசையாத தேங்காயாய்க் கிடந்தது. பட்சிராஜனுக்கு தலைமயிர் குச்சலெடுத்து நின்றது. பரிகாரி மந்திரத்தை நிறுத்தி சாதாரணமாகி விட்டார். அசையாத துருவ நட்சத்திரம் மாதிரி யோசவா பரிகாரியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பரிகாரியின் பார்வை ஏபிராகாமில் விழுந்தது.

“நீ வாரும் பெடியா..” - என்றார். “வா வா நீ ஏறி இருந்தால் தானே என்ன நடக்குதென்டு உனக்கும் தெரியும்? ” - என்று சொல்லி ஏபிரகாமைக் கூப்பிட்டான் பட்சிராஜன். ஏபிரகாம் பட்சிராஜன் எப்படி தேங்காய் மீது இருந்தானோ அப்படியே தானும் வந்து இருந்தான். பயத்துக்கு இடம் கொடுத்தால் என்னுடைய இதயத் தோடு பேசமுடியாது போய்விடும், என்று நினைத்துக் கொண்டு அவன் தன் மனதைத் திடப்படுத்தினான்.

பரிகாரி மீண்டும் சூடுத்தை ஏற்றினார். ஏபிரகாம் சூடு ஓளியை பார்த்துக் கொண்டு ஒரு தரம் மூச்சை உள்ளே இழுத்து அடக்கிக்கொண்டான். அவர் தன் முகத்தில் சில பாவனைகளைக் காட்டி விட்டு, விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்தாற்போல மந்திர உச்சாடணம் செய்யத் துவங்கினார். ஏபிரகாம் தன் மனதில் இந்தக் தேங்காய் இருக்கும் தன் நிலையை விட்டு சற்றும் அசையவே கூடாது - என்று நினைத்துக்கொண்டு திடாரிக்கமாய் இருந்தான்.

பரிகாரி தங்கு தரிப்பில்லாமல் மந்திரம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். தேங்காயோ அசையவே இல்லை. அவர் புரிந்து கொள்ள முடியாத சில மந்திர வார்த்தைகளை பிறகு உச்சரித்தார். ஊசும்... அசையவே இல்லை அந்தத் தேங்காய்!.

“நீ ஏதாவது செய்தாயா..? ” - என்று பரிகாரி ஏபிரகாமை சூர்மையாகக் கேட்டார்.

“இல்லை..” - என்று விட்டு இன்னும் தேங்காய் மீது ஏபிரகாம் திடாரிக்கமாய் இருந்தான்.

பரிகாரி தொலைவில் - வயோதிபத்தின் மந்தம் பிடித்து நின்ற பனை மரங்களை, கண்களை இடுக்கிப் பார்த்தார். பிறகு மூர்க்கத்துடன் மந்திரங்களைச் சொன்னார். இரண்டு சரையில் உள்ள கட்டிக் கற்புரங்களும் எரிந்து காற்றுடன் கலந்து விட்டது. ஆனாலும் தேங்காய் அசையவில்லை.

பட்சி ராஜனுக்கும் யோசவாவுக்கும் முகத்தில் மூட்டைப்

பூச்சிகள் ஓடிக் கொண்டிருப்பதைப் போல இருந்தன. அவர்களுக்கோ அனப்பரிய ஆச்சியிம்! ஏமாற்றம்! இன்றைய மந்திரம் சக்தியில்லாது அகன்றதில் பரிகாரிக்கு வந்து விட்டது கோபம். அவருக்கு முகத்தில் அறைந் தாற் போல ஆனது. தனது மந் திரோச் சாடணம் கைகூடிவராததால் “இறங்கு நீ தேங்காயில் இருந்து.. நீ என்னவோ தடுப்புச் செய்து போட்டாய்...” - என்று ஏபிரகாமை பார்த்து சிவந்த கண்களுடன் அவர் சொன்னார். அவரின் முகம் கல்லில் செதுக்கியது போல ஆகி விட்டது. தித்திப்பான பேச்செல்லாம் அவருக்குத் தொலைந்து விட்டது. அவரின் முகத்தில் சினக் குறியின் வலை படர்ந்தது. “இன்டைக்கு என்னவோ பொழுதுபட்ட வேளைக்கு எனக்கு சுவாசக் கலைமாறி ஓமட்டு..” இன்னொரு நாளைக்கு நீங்க ஆறுதலா வாங்கோ - இப்போங்கோ - போயிற்று வாங்கோ.- என்று தன் சினத்தை வெளியே காட்டாமல் தடுமாறிக்கொண்டு அவர்களுக்குச் சொன்னார் பரிகாரி.

அவர்கள் மூவரும் அவர் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டு மாலுக்குள்ளாலே இருந்து வெளியே வெளிக்கிட்டார்கள் புத்திசிகாமணி அவர்கள் புறப்படுவதை, விறுகு காலைக் கொட்டிலுக்குள் இருந்து பார்த்துவிட்டு வந்து படலையைத் திறந்து விட்டான். அவர்கள் மூவரும் வீதிக்கு நடந்து வந்தார்கள்.

ஏபிரகாம் நெஞ்சை நிமிர்த்தி நடந்தவாறு ராஜனையும் யோசவாவையும் பார்த்தான். அவர்கள் முகத்தில் ஏமாற்றத்தின் சாயையுலப்பட்டன. “என் அந்தத் தேங்காய் நீ இருக்கச் சுற்றவே இல்ல..?” என்று பட்சி ராஜன் ஏபிரகாமைக்கேட்டான். “மந்திரம் பரியாரியின்ரைபடிப்பு என்றையது மனவைராக்கியம்..! மனத்திடம்! மனம் பலவீணமில்லாமல் திடமாயிருந்தா எந்த சக்தியுமே எங்களை ஆட்டிப்படைக்காது”- என்று தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னான் ஏபிரகாம்.

“அப்ப நான் தேங்காயில் ஏறி இருக்கிறப்ப தேங்காய் சுற்றிச்சே...? அது ஏதோ ஒண்டின்றை சக்திதானே?” - என்று அவனைக் கேட்டான் பட்சி. “அது நீங்க பரிகாரியில் நம்பிக்கை வைச்சீங்க - பரிகாரி தன் சக்திக்குக் கட்டுப்பட்ட ஒரு சக்தியை கொண்டு அதைச் செய்விச்சார். ஆனா எனனுடைய மன உறுதியை அந்த சக்தியால் தகர்க்க முடியேல்ல - தேங்காய்க்கு மேல இருந்த நான் தேங்காயை என்றைமனக் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ள வைச்சுக் கொண்டிருந்தன். என்னுடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளதில் அந்த சக்திக்கு ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாமல் போட்டு. எல்லாம் என்றை மன உறுதிதான்!

வேற ஒரு மந்திரமுமில்ல... மாயமுமில்லை ” என்றான் அவன். ஏபிரகாம் சொல்வதை கேட்டுக்கொண்டு, இன்னும் தங்கள் மனதிலுள்ள சந்தேகங்கள் தீராது மனக் குழப்பத்துடன் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள் அந்த இருவரும். அவர்களுடைய நடை இன்னும் பலம் பெற்றதாகவில்லை அவர்களுடைய கால்கள் துணிச்சுருள்கள் போலத் தொய்ந்தன. ஆனால் ஏபிரகாம் குழப்பமற்ற மனதிலையுடன் நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் முகத்தில் நம்பிக்கை ஒளி சுடர் வீசியது.

(2007)

உலகின் முதல் எதிரி

‘ஆகையால் பரலோகங்களே! அவைகளில் வாசமாயிருக்கிறவர்களே! களிகூருங்கள். பூமியிலும் சமுத்திரத்திலும் குடியிருக்கிறவர்களே! ஜேயா, பிசாசானவன் தனக்குக் கொஞ்சக் காலமாத்திரம் உண்டென்று அறிந்து, மிகுந்த கோபங்கொண்டு, உங்களிடத்தில் இறங்கினபடியால், உங்களுக்கு ஆபத்து வரும் என்று சொல்லக்கேட்டேன்.’

(திவ்விய வாசகனாகிய - யோவானுக்கு வெளிப்படுத்தின சுவிசேஷம் -12ம் அதிகாரம் 12ம் வசனம் புனிதவிவிலியம்)

இ.தோமஸ் என் வீட்டுக்கு வந்தார். அவரை நான் வரவேற்று புத்தகம் படிக்கும் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றேன். நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து அங்கே பல விஷயங்களைப் பற்றியும் கதைக்கத் தொடங்கினோம். இந்தப் பூமியிலிருந்து விலகி இருக்கும் விஷயங்களாக அவைகள் இருந்தன.

தந்திரமான பல உருவங்களைத் தரித்துக் கொண்டு அடையாளம் தெரியாமல் உலாவும் பிசாசைப் பற்றி எங்கள் இருவரினதும் கதை தொடர்ந்தது.

பிசாசானவன் எவ்விதமாக தன்னை இவ்வுலகில் இப்போது புலப்படுத்திக் கொள்கிறான், பல வித்தியாசமான வேகங்களை சில மனிதர்கள் மீது இவ்வுலகில் வடிவமைக்கிறான், சில மனிதரிடம் அசாதாரணமான திறமைகளை உருவாக்குகிறான், அவர்களிடம் அளக்க முடியாத வேகங்களை நிலை நிறுத்துகிறான், என்று அவனைப்பற்றிய பல விபரங்களை பைபிளிலுள்ள சிறு சிறு கதைத் துண்டங்கள் மூலமாக தெரிவு செய்து எடுத்து எங்கள் ஆராய்ச்சியைத் தொடங்கினோம்.

பிசாசின் இயல்பைப் பற்றி நாங்கள் சிந்தித்தபோது, அவன் மோட்சலோகத்தில் இருந்ததரம், அதற்குப் பிறகு அவன் மனத்தில் எழுந்த தீவிரம், அவன் ஏவாளை மூற்ற பாம்பைதன் கருவியாக பாவித்து அதன் மூலம் அவளிடம் பேசி அவளின் மன அடுக்கைப் பிரித்தது, அவளின் இருப்பத்தில் தன் படத்தை வரைந்து, அவளுடன் தன் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டியது குறித்து கதைத்தோம்.

இதற்கெல்லாம் வேர் - எங்களுக்கு பைபிள் புத்தகமாயிருந்தது. இன்று பிசாசுதான் உலகின் படிமாக இருந்து வருகிறான் என்று சொன்னார் இ.தோமஸ். ஆணவும் பிடித்து, தன் படைப் பாளரையே எதிர்த்த இந்தப் பிசாசானவனை (மோட்சலோகத்தில் கேருபீன்கள், சேருபீன்கள், வானதூதர்கள் போன்ற ஆவியுடைய சம்மனசுகளை கடவுள் படைத்தார் என்றும், அவர்களிலே ஒரு தேவதூதன் தன் ஆணவுத்தின் செயலால் பின்பு பிசாசானவனாக மாறினான் என்றும் பைபிள் குறிப்பிடுகிறது) புரிந்து கொள்ளுகிற முறை சிந்திக்கும் போது ஒருவரை களைப்படையச் செய்வதாகவும் அந்தச் சிந்தனையில், ஆழமாகச் செல்லும் ஆணிவேர் “கிளை” பிரிந்து பின்தங்கி, இரட்டை நிலை அடைந்து தடுமாறி விடுவதாகவும் அவர் சொன்னார்.

நான் மொனமாக இருந்தேன்.

“ஏன் மொனம்...?”

“ஒன்றுமில்லை! நீங்கள் என்னை விட ஆன்மீக துறையில் முன்னேறியவர், பிசாசின் இயங்கு முறை குறித்தும், அவன் மோட்சத்திலிருந்தபோது கடவுளுக்கு எதிராகச் செய்த கலகங்கள் பற்றியும், ஆசை தீவிரமாகி அவன் தன்னைத்தானே பிசாசாக மாற்றிக் கொண்டது பற்றியும், நீங்கள் சொல்லும்விதம் எப்படி இருக்கிறது என்று எனக்குக் கேட்கவும் ஆசையாக இருக்கிறது...” என்றேன் நான்.

“அதைப்பற்றி. ‘நான்’ உங்களுக்கு கொஞ்சம் விபரமாக

சொல்கிறேன்! ” என்றார் அவர்.

“முதலில் மூடிக்கிடக்கின்ற இந்த அறை ஜன்னல்களை யெல்லாம் திறந்து வையுங்கள். சமூலுகின்ற இந்த மின் விசிறியை நிறுத்துங்கள்” என்று அவர் என்னிடம் வேண்டுதல் விடுத்தார்.

நான் உடனே நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து “உங்கள் விருப்பம்படி செய்து விடுகிறேன்...” என கூறிவிட்டு ஜன்னல்களைத் திறந்து வைத்து குழலும் மின் விசிறியையும் நிறுத்தினேன்.

கறுத்த ‘ஆனை’ வண்டொன்று நான் ஜன்னல்களைத் திறந்த போது அறைக்குள்ளே பறந்து வந்தது. அது சுவர்களில் மோதி சுழன்றிடத்தது. வெளியே போகும் வழி தெரியாமல் தவித்த வண்ணை அவர் பார்த்தவாறு இருந்தார். அதை வெளியே விரட்டிவிட, அல்லது அறைக்குள்ளாக அதை அடித்துக் கொல்லச் சொல்லுவாரோ? என்று நான் நினைத்தேன்.

ஆனால் நான் நினைத்தது போல் அவர் ஒன்றும் அதைப் பற்றி என்னிடம் சொல்ல முயலவில்லை, அவர் சிறிது நேரம் தன் பாட்டிற்கு யோசனையுடன் இருந்தார். நான் அதிலே இருந்தபடி ஜன்னலுக்கு ஊடாகத் தெரிந்த வான்வெளியைப் பார்த்தேன். என் பார்வையைச் சற்றுக்கீழே பதித்து தூரத்தில் தெரிந்த பெருவேம்பு மரத்தின் இலைச் சடைவையும் பார்த்தேன்.

அவ்வேளை உலகமே சிறைப்பட்டிருப்பது போன்றதான் ஒரு காட்சி, ஜன்னல் கம்பிகள் ஊடாக எனக்குத் தெரிவது போலிருந்தது. ‘பிசாசுதான் இந்த உலகத்தை ஆழ்கிறான்’ என்று அந்தக் காட்சியின் மூலமாக நான் எனக்குள் சிந்தித்துப் பார்த்துக் கொண்டேன்.

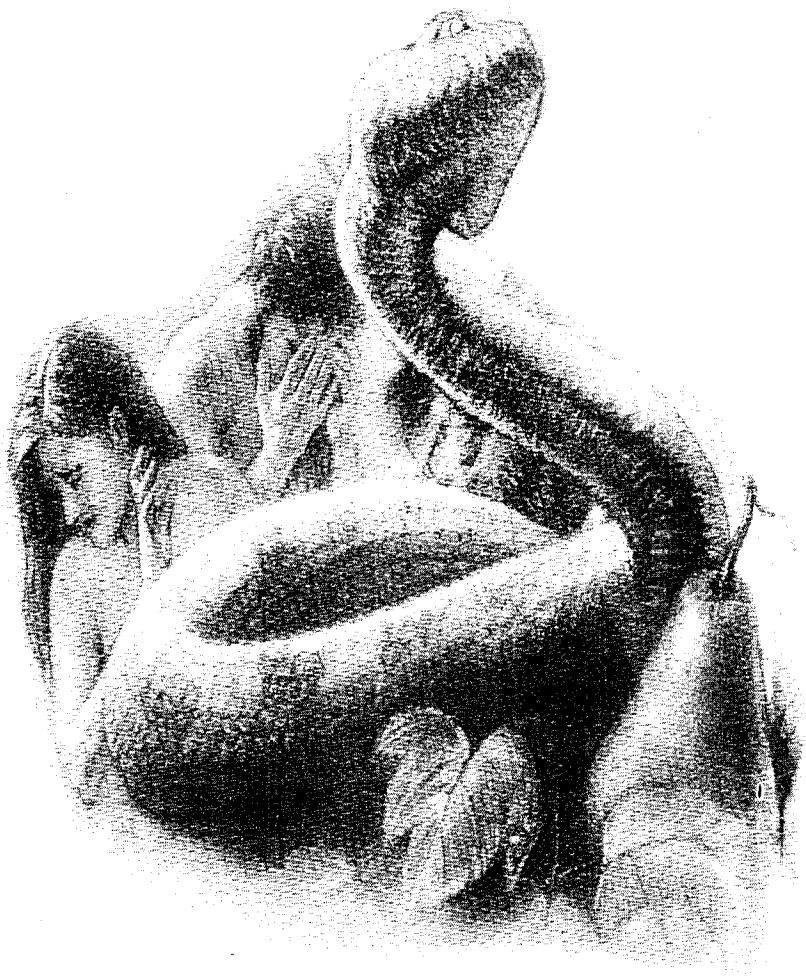
இ.தோமஸ் தன் மெளனத்தைக் கலைத்துவிட்டு பேசத் தொடங்கினார்.

கடவுள் படைத்த ஏதேன் தோட்டத்தில் தோன்றிய ஓர் எதிரியைப் பற்றி நான் உங்களுக்கு இப்போது சொல்கிறேன்! அவன் தான் ச்சுப்பம்! சகல நாட்டு மிருகங்களிலும் சகல காட்டு மிருகங்களிலும் சபிக்கப்பட்டிருப்பாய், நீ உன்வயிழ்றினால் நகர்ந்து உயிரோடுகிறுக்கும் நாளௌல்லாம் மன்னைத்தின்பாய், என்று பிறகு கடவுளாலே சபிக்கப்பட்டது அந்தப் பாம்பு. அந்த அற்பப்பிராணியை ஒரு கருவியாகப்பாவித்து ஏவாளுடன் பேசிய பசாசானவன். ஒவியர்கள் சிலர் தங்கள் கற்பனையாலே தீட்டிவைத்திருப்பதுபோல அவன் வெறுமனே கறுத்த ஒரு உருவமல்ல! அவன் மிகவும் ஒரு அழகான சம்மனச். அவன் உலகனைத்தையும் மோசம் போக்குகின்ற பிசாசாக ஆணவுத்தால் பிறகு மனம் மாறினான். அவன் ஆவிடலுடன் திரியும்

சாத்தானாகவும், பழைய பாம்பு! என்றும் பைபிள் எழுத்தாளர்களால் வர்ணிக்கப்பட்டான்.

அவன் தன் குரலை மாற்றிப் பேசுவது போல ஏவாளிடம் பேசினான்.

“நீங்கள் தோட்டத்திலுள்ள சகலவிருட்சங்களின் கனியையும் புசிக்க வேண்டாம். என்று தேவன் சொன்னது உண்டோ?” என்று அவன்

அவளைக் கேட்டான்.

அதற்கு ஏவாள் என்ன பதில் சொல்கிறாள் பாருங்கள்?

அவள் கடவுள் பக்கம் தான் அவ்வேளை இருந்தாள். கடவுள் கொடுத்த கட்டளையை அவள் மீறுமுதல் அவள் ஒரு பூரணமானவளான மனுஷியாக இருந்தாள். அப்படிப்பட்டவள் கொடுத்த பதில்!

“நாங்கள் தோட்டத்திலுள்ள விருட்சங்களின் கனியைப் புசிக்கலாம். ஆனாலும் தோட்டத்தின் நடுவில் இருக்கிற அந்த அழகான விருட்சத்தின் கனியைக் குறித்துத் தேவன்; “நீங்கள் செத்துப் போகாதுபடிக்கு அதைப் புசிக்கவும் அதைத்தொடவும் வேண்டாம் என்று சொன்னார்.” என்று சொன்னான்.

“என் அவர்களுக்கு இப்படியான ஒரு சட்டம்...? அது எதற்காகவென்று எனக்குத் தெளிவாக விளங்கவில்லை?” :- என்று நான் இடையில் அவரிடம் ஒரு குறுக்குக் கேள்விகேட்டேன்.

“கீழ்ப்படிதல்...! அதுதான் மனிதனைப் படைத்த கடவுளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தலாயிருக்கிறது!” என்று அவர் எனக்கு விளக்கமளித்தார்.

“ஓ... அதுசரி! அதற்குப் பிறகு அந்தப் பிசாச ஏவாளைப் பார்த்து, நீங்கள் இதனால் சாவதே சாவதில்லை! நீங்கள் இதைப் புசிக்கின்ற நாளிலே உங்கள் மனக் கண்கள் நன்றாகத் திறக்கப்படும் என்றும், நீங்கள் நன்மை எது, தீமை எது என்பதை அறிந்து, அந்தத் தேவர்களைப் போல் இருப்பீர்கள் என்றும், அந்தத்தேவன் அறிவார்,” என அவளுக்கு ஒரு பொய்யைச் சொல்லி ஏமாற்றினான் என்பது எனக்கும் பைபிளைப் படித்ததிலிருந்து, நினைவிருக்கிறது என்றேன் நான்.

“நீங்கள் சொல்லுகிற அப்படியாகத்தான்...! ஆனால் இதிலே அவன் கொண்டுள்ள அந்தத் தந்திரமென்பது என்ன? எப்படியாக இதை ஏவாளுக்கு விளங்கவைத்து அவளின் மன நம்பிக்கையை உடைக்கலாம் என்பதுதானே அவன் திட்டம். தடை செய்யப்பட்ட அந்தக் கனியை அவள் சாப்பிடுவதன் மூலம் தனக்கு நன்மை கிடைப்பதாக ஏவாள் நம்ப வேண்டும்! அதைத் தான் சாத்தான் விரும்பினான். நீ என் கடவுள் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டு எதையும் தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும்? நல்லது எது கெட்டது எது என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கும், இஷ்டப்படி நீ நடந்து கொள்வதற்கும். உனக்குப் பூரண உரிமை இருக்கிறது தானே? என்று அவன் மறைமுகமாகத் தெரிவித்தான். அந்தக் கனியைச் சாப்பிடுவதால் வரும் விளைவுகளைப் பற்றி கடவுள் உனக்குப் பொய் சொல்லியிருக்கிறார்.

என்று அவன் கடவுள் மேல் குற்றமும் சாட்டினான்.”

“அது எத்தகைய பெரிய பொய்! உலகிலேயே முதன் முதல் பொய் கூறியவன் இந்தச் சாத்தான்தானே? ”

“ஓ நிச்சயமாக அதுதான் பெரிய உண்மை!”

“பாருங்கள் இந்தச் சாத்தான் எங்கள் மனித குலத்துக்கச் செய்த கொடுமையை...? அவனால் தானே மனிதர்களான எங்களுக்கு இந்த மரணமென்பதே வந்தது! இப்படியான அழிவுக்குக் காரணமான அந்தச் சாத்தானை அது ஒரு பெயர் சிக்கலான ஒரு இயக்கம்-என்பதைத்தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று சிலர் கூறுகிறார்களோ? அவர்களுக்கெல்லாம் தெரியவில்லை.. இப்போது உலகில் நடக்கின்ற கெடுதல் கருக்க கெல் லாம் இந்தச் சாத்தான் என்பவனே காரணமாயிருக்கிறானன்று.”

நான் சொல்லவும் இதோமஸ் அடக்கமாகவும், ஆனாலும் கொஞ்சம் அழுத்தமுடன் இருக்கின்ற வெளிப்பாட்டில் சிரித்தார். (அவரின் முகம் சிரிக்கும் தருணத்தில் சாதுவாய்ச் சிவக்கவும் செய்தது)

“நீங்கள் நான் சொல்லி முடிவு பெறாத பைபிளின் தொடக்கம் பிறப்பு என்று சொல்லப்படுகிற ஆதியாகமம் அதிகாரத்தை விட்டு விட்டு, இறுதி முடிவுகளைச் சொல்லும் தீர்க்கதறிசன வெளிப் படுத்தல் அதிகாரத்துக்கு போய்விட்டார்கள்.” என்றார் அவர்.

“சாரி... அது என்தவறுதான்! உணர்ச்சி வசப்பட்டதில் உங்கள் கதைச் சங்கவித் தொடரை இடையில் அறுத்து விட்டாற்போலச் செய்து விட்டேன்... நீங்கள் சொன்ன கதையில் பிசாசின் சொல் கேட்டு ஏவாள் நம்பினாள் என்றார்கள்...”

நான் சரியாக அதைக் கூறிவிடவும் அவருக்கு முகம் மலர்ந்தது.

“அதனாலே ஏவாள், முன்பு கடவுள் அவளுக்குச் சொன்ன வார்த்தையை விடவும் இப்போது இந்தப் பிசாசானவனின் வார்த்தைகளை உண்மையென்று நம்பினாள். அந்த விலக்கப்பட்ட மரத்தின் கனியைப் பறித்து அதில் கொஞ்சத்தை ஆசையோடு சாப்பிட்டாள். பிறகு தன் கணவருக்கு, அவரையும் தன்னோடு கலகத்தில் சேர்ந்து கொள்ளும்படிதான்டி, (ஆதாமுக்கு) மிகுதியைச் சாப்பிடக் கொடுத்தாள். ஏவாள் கொடுத்தை வாங்கி ஆதாமும் அவனின் மேலுள்ள விருப்பத்தோடே சாப்பிட்டான். அவர்கள் ஏதோ தெரியாத்தனமாக அதைச் செய்து விடவில்லை. செய்யக் கூடாது என்று அவர்களுக்கு கடவுள் சொல்லியதைதான் தெரிந்து கொண்டும் அவர்கள் பிறகு செய்தார்கள். அந்த கனியை அவர்கள் சாப்பிட்டதால், நியாயமான எளிதான் ஒரு கட்டளைக்கு வேண்டுமென்றே அவர்கள்

கீழ்ப்படியாமல் போனார்கள். கடவுளை அவர்கள் அதனால் அவமதித் தார்கள்! அது பெரிய மாபெரும் குற்றம்!”

அவர் இவ்விதம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசுவதைப் பார்க்க எனக்கும் பயமாக இருந்தது. நான் அவர் சொல்லவதை கடவுள் எனக்குச் சொல்வதாக நினைத்து கீழ்ப்படிந்து நடப்பது போன்ற மன உணர்வுகளால், என் தலையையும் கண்களையும் தாழ்த்தி வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு என் தலையை நிமிர்த்தி, அவரைப் பயபக்தியோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இதோமஸ் கதையைத் தொடர்ந்தார், நான் இனிமேல் அவர் சொல்லும் விஷயங்களை மிகவும் கரிசனையோடே கேட்கும் பாவனையில் இருந்து கொண்டிருந்தேன்.

“ஆதியாகமம் விசித்திர ரகசியமான அதிகாரமல்ல! ஏதேன் தோட்டத்தில் நடந்த பெருங்குழப்பத்தை சிலர் நம்பிக்கொள்வது கொஞ்சம் கடினம்தான்! எலிப்பொறிக்குள் தன்னை வழங்கினாது மாதிரி மனிதனே தனக்குரிய சாவைத் தேடிக் கொண்டான். மனித மரணத்துக்கெல்லாம் கடவுள் காரணமல்ல.. மனிதன்தான் காரணம்....!”

நான் குறுக்கிட்டு ஒழுங்காக நீங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள் என்றேன். என் குரலிலே எப்படி அந்தக் கடுமை வந்து சேர்ந்தது என்று எனக்கே புரியவில்லை. இதோமஸ் இப்போது எனக்குக் கீழ்ப்படிந்தவராக தலையை ஆட்டிக் காண்பித்தார்.

“கீழ்ப்படியாமல் போன ஆதாமையும் ஏவாளையும் இனி நித்திய காலமாக வாழவைக்க கடவுளுக்கு எந்த அவசியமும் இருக்கவில்லை. அவர் சொல்லியிருந்த படியே அவர்கள் கொஞ்சக் காலம் வாழ்ந்து பிறகு இறந்து போனார்கள். பாவத்துக்குத் தண்டனையாய் அவர்களை சாவு ஜீரணித்துவிட்டது...”

“அதனாலே அவர்கள் வழியில் எங்களுக்கும் இப்போதொடர்ந்ததாய் சாவு என்பது வந்தது. ஆதித்தந்தை தாய் செய்த குற்றத்திற்காக நாங்களும் கடவுள் தந்த நித்திய ஜீவனாய் இந்தப் பூமியில் சீவிக்க முடியாமல் போய்ச் சாகிறோம்.” என்று நானும் அவர் சொல்லிக் கொண்டு வந்த கதையைத்தொடர்ந்து சொன்னேன்.

“ஆம்! நாங்கள் எல்லோரும் சாவதற்குக் காரணமானவன் அந்தப் பிசாசானவன்தான் - கீழ்ப்படியாமல் போன ஆதாமிடம் நேரடிக் கேள்வி கேட்ட பிறகு கடவுள் சொன்ன விஷயத்திலிருந்து இது எங்களுக்குத் தெரிகிறது.. கடவுள் என்ன சொன்னார் என்று பாருங்கள்! அவர் இவ்வாறுதான் கூறினார்.. நீ பூமியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டபடியால் நீ பூமிக்குத் திரும்புவாய் (ஆதாம் என்பவனை கடவுள் மண்ணால்

உண்டாக்கினார்) நீ மண்ணாய் இருக்கிறாய் - மன்னுக்குத் திரும்புவாய்!"

"அவனை உருவாக்குவதற்கு பயன்பட்ட மன் எப்படி உயிரற்றதாக இருக்கிறதோ அப்படியே அவனும் உயிரற்றதாக ஆகி விடுவான் என்பதைத்தானே கடவுள் அர்த்தப்படுத்தினார்..."

இ.தோமஸ் நான் சொன்ன விளக்கத்தைக் கேட்டு கொஞ்சம் பொறாமை வெளிப்பட என்னைப் பார்த்தார். எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது.

இதற்குப் பிறகு, "ஆதியாகமம் கதை முடிந்தது" என்றார் இ.தோமஸ்.

இந்தப் பிசாசைப் பற்றி இன்னும் நீங்கள் எனக்கு நிறையச் சொல்ல வேண்டி இருக்கிறதே.இன்று இந்த உலகமும் பிரபஞ்சமும் பிசாசின் எல்லையற்ற அதிகார வரம்புக்குள் வந்திருக்கும் ஒரு பயங்கரமான ரகசியத்தைக் கூறுங்கள்."என்று அவரைக் கேட்டேன் நான்.

"ஆமாம் பிசாசு இந்த உலகில் இப்போது மனிதனோடே நெருக்கமான உறவை வைத்திருக்கிறான். மோட்சத்திலிருந்து பூமிக்கு கடவுளின் குமாரனால் விரட்டப்பட்ட வலுசர்ப்பமும் (பிசாசு) அவனது சகாக் களும் பூமியை இப்போது இருந்து கெடுத் துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மனிதர்களுக்கு நெருப்பு வைக்கும் கொஞ்சத்தனத்தில் இருக்கிறார்கள். சாத்தானும் அவனுடன் ஓரினப்பட்டுக் கொண்ட பேய்களும் மோட்சத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டதால் கடவுளுடைய உண்மையான ஆவிகுமார்கள் மகிழ்ந்து கழி கூருகிறார்கள். ஆனால் அதே மகிழ்ச்சி இங்கே மனிதர்களுக்கு இல்லை. அந்தப் பிசாசானவன் கடவுள் தனக்குக் கொடுத்ததில் கொஞ்சச் காலம் தான் இருக்கிறது அதற்குப்பிறகுதான் தன்னைப் படைத்த யெகோவா தேவனால் அழிக்கப்பட்டுவிடுவேன் என்பதை அறிந்து, மிகவும் கோபத்தோடு மனிதர்களான எங்களுக்கு ஆபத்தை உண்டு பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். இந்தப் பிசாசனவன் பூமியிலே ஜனத்துக்கு விரோதமாய் ஜனத்தையும், இராஜியத்துக்கு விரோதமாய் இராஜியத்தையும் எழுப்புகிறான்...! பஞ்சம் கொள்ளள் நோய் என்று எல்லாவற்றையும் பரவ விட்டிருக்கிறான்!"

"இந்தக் காலத்தில் விருத்தியாகிக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்கள் எப்படியெல்லாம் மாறி விட்டார்கள் பாருங்கள் திரு.இ.தோமஸ்? மனிதர்களெல்லாம் தற்பிரியர்களாகவும், பணப்

பிரியர்களாகவும், தாய் தகப்பன் மார்களுக்குக் கீழ்ப் படியாதவர்களாகவும், நன்றியில்லாதவர்களாகவும், சுபாவ அன்பில்லாதவர்களாகவும், இச்சையடக்கம் இல்லாதவர்களாகவும், கொஞ்சமுள்ளவர்களாகவும், தேவப் பிரியராக இல்லாமல் சுகபோகப் பிரியர்களாகவும், தேவபக்தியின் வேஷத்தைப் போட்டுக்கொண்டு ஏமாற்றுப் பர்களாகவும் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்களோ...?"

எனக்கு இவ்வளவற்றையும் கடகடவென்று சொல்லி முடிக்க, பெரிதாக மூச்ச இறைத்தது.

"நீங்கள் வெட்டி ஒட்டப்பட்டது போல் சொன்ன இவ்வளவு வசனமும் பைபிளிலே சொல்லப்பட்டது. உங்களது அல்ல..." என்று நான் சொன்னவைகளைக் கேட்டு விட்டு இ.தோமஸ் சொன்னார்.நான் அவர் சொன்னதை ஒத்துக் கொண்டது போல தலையை ஆட்டினேன்.

அவர் பிறகு சொன்னார்..

"இந்த விதமாகவெல்லாம் மனிதர்களின் மனங்களும் குணங்களும் செய்கைகளும் மாறியதற்குக் காரணம் பிசாகதான்! அந்தப் பிசாசானவன் துண்மார்க்கர்களை புல்லைப் போல் செழித்துத் தழைக்கச் செய்து கொண்டிருக்கிறான். சில பிரபலமான மனிதர்களுக்கும் பின்னாலிருந்து உலகிலுள்ள மனிதர்களை, கடவுளை விட்டுவிட்டு தன் பின்னாலே பின்பற்றி வரச் செய்கிறான். அந்தப் பிரபலங்களுக்குப் பின்னாலே இருந்து அவர்களை செயல்பட வைப்பவன் இந்த வலுசர்ப்பமான சாத்தான் என்பவன்தான்! அவர்களை சக்திகொடுத்து இயக்கிக் கொண்டிருப்பவன் இந்தச் சாத்தான் என்பவன்தான்! இதை யாவரும் அறிந்து கொள்வதுதான் ஞானமான செயல்!"

"பிரபலமான மனிதர்கள் என்கிறீர்களே அப்படி நீங்கள் பைபிளின் மூலம் இப்போது வாழும் எந்த விதமான மனிதர்களை குறிப்பிட்டு சொல்கிறீர்கள்?"

"பிசாகபோல மக்களை இன்று பொய்சொல்லி ஏமாற்றுகிற எவராக இருந்தாலும் அவர்களின் பின்னாலிருந்து இந்தப் பொய்க்குப் பிதாவென்று சொல்லப்படுகிற பிசாகதான் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இது உங்களுக்கு இவ்வளவு காலம் சென்றும் சரியாகத் தெரியவில்லையா? பைபிள் சொல்லுகிற அந்த சத்தியம் முழுமையாக இன்னும் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையாக்கும்...?"

இ.தோமஸ் என்னைப் பார்த்து குறைப்பட்டுக் கொண்ட அளவில் இதைச் சொன்னார். எனக்கு அதனால் கொஞ்சம் கவலையாகவும் மனக்கஷ்டமாகவும் இருந்தது. ஆனாலும் என்னை சுதாரித்துக்

கொண்டு நான் இ.தோமஸ்ஸிற்குச் சொன்னேன்.

“எனக்கும் இவைகள் ஓரளவு தெரியும் என்றாலும், பிசாசைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள அதிகமாக பயிற்சியை மேற்கொண்டு வரும் உங்களிடமும் இதைப்பற்றி கேட்டு அறிந்து கொள்வதற்கு - என்னால் உங்களை இப்படியெல்லாம் கேள்வி கேட்காமல் இருக்க முடிய வில்லை.”

கொஞ்சம் நான் இவ்வாறுசொல்லி மழுப்பினேன்.

“அது ஒன்றும் பரவாயில்லை! (அவரின் முகம் தெளிந்தது - பிறகு அவர் சொன்னார்) பிரபலமான மனிதர்கள் என்று நான் முன்னம் உங்களுக்குச் சொல்லி வந்தேன். அந்தப் பிரபலங்களை யார் என்று நீங்கள் கணிக்கிறீர்கள்?”

அவர் என்னைப்பார்த்துக் கேள்வி கேட்டார். அவரது கண்கள் சிரித்தது போல கூரான நட்சத்திர ஒளியையும் சேர்த்து வெளிவிட்டது. நான் அவரது கண்களைப் பார்த்தேன். என் மூளைக்குள் மின்சாரம் பாய்ந்தது போல அப்போது இருந்தது. நான் பிறகு மன உறுதியுடன் சொன்னேன்.

“பிரபலங்கள் என்றால் இன்று பெரிய ஒரு சினிமா நடிகன் நடிகைகளைச் சொல்லலாம்!”

“சரி ...!” இ.தோமஸ் தலையை ஆட்டினார்.

“பொதுவாக இந்த அரசியலிலுள்ள அரசியல் வாதிகளைல்லாம்!”

“அதுவும் ரொம்பச் சரி!”

“மியூசிக் பாட்டு என்று பேயாட்டம் போட வைக்கிறார்களோ...” அவர் சிரித்துக் கொண்டு தலையாட்டினார்.

“நாடகங்கள் சினிமாக்கள் தொலைக்காட்சித் தொடர்கள்... ஏன் சொல்லப் போனால் இந்த தொலைக்காட்சிப்பெட்டியே சாத்தான் உறங்கும் சவப்பெட்டிதான்!”

நான் சொல்லி முடிய அவர் வேகமாக தன் தலையை ஆட்டிக் காண்பித்தார். இதன் பிறகு அவரே மேலும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“இன்னும் மனிதனை மனிதன் கொல்லுகிற கொலைத் தொழிலை செய்து கொண்டிருக்கும் கொலைக்காரர்கள் ஆவி உலகத் தொடர்புடைய பழக்கவழக்கங்கள் உடையவர்கள், குறி சொல்பவர்கள். மேலும் முடப்பழக்கவழக்கங்கள் - முடச் சிந்தனை களைப் பரப்புகிறார்களே அவர்களுக்குப் பின்னால் இருந்தெல்லாம் இந்த வலுசாப்பம் என்கிற அந்தச் சாத்தான் என்பவன்தான் நிழலாடியது மாதிரி இருந்து அவர்களை எல்லாவழியிலும் இயக்கிக்

கொண்டிருக்கிறான். இந்த உலகம் பாருங்கள்- முழுவதும் இப்போது பிசாசின் கையிலிருந்தபடிதான் சுழன்றபடி இருக்கிறது. அதனால்தான் எம்மைச் சாவிலிருந்து மீட்க இந்த உலகத்துக்கு வந்த இயேசுவைக்கூட அது ஏமாற்றி தன் வழிக்கு இழுக்க முனைந்தது. இதற்கெல்லாம் முடிவு பிசானின் கையிலிருந்து இயங்கும் இந்தப் பூமியை கடவுள் ஒரு நாள் பாரமெடுக்கும் போது தான் தீர்வு வரும். மனிதனை மனிதன் ஆளு வெளிக்கிட்டால் அதனால் எப்போதுமே பிரச்சினைகள் தீருவதில்லை. இந்த உலகத்தைப் படைத்த அந்தக் கடவுளின் ஆட்சியிலே தான் மனிதன் வாழ்வதற்கு ஏற்றதோர் நிம்மதி சமாதானம் வரும். இதுதான் பைபிள் கூறுகிற சத்தியம். இதுதான் உண்மை!”

சொல்லி விட்டு இ.தோமஸ், தன் விழிகளை மெல்ல மூடியபடி மௌனமாய் இருந்தார். நானும் அவரைப் போல கண்களை மூடிப்பார்த்தேன். நினைவெல்லாம் அவவேளை எனக்கு ஏதேனும் சூ வனத்திலிருந்தது. ஏதேன் என்கிற தோட்டம் இப்பொழுது இல்லை. அந்த தோட்டத்திலிருந்து ஆதாரம் ஏவாளும் கடவுளால் எப்போதோ வெளியே விரட்டப்பட்டு விட்டார்கள் என்று பைபிள் புத்தகத்திலிருப்பதால், அந்தத் தோட்டத்தை இப்போது கற்பனை பண்ணிப்பார்க்கவும் ஆர்வம் எனக்கு இல்லாமல் மனம் சோர்ந்தது. ஆனாலும் இருசம்மனக்கள் எரிவாளுடன் அந்த ஏதேன் தோட்டத்தில் காவல் நிற்கும் காட்சி குரிய ஒளி போன்ற ஒளியுடன் என் சிந்தையில் நின்று சுழன்றது. அந்தச் சம்மனக்கள் வைத்திருந்த பட்டயங்களின் பளிச்சிடுதலை மனக்கண்ணால் பார்த்ததோடு நான் கண்விழித்துப் பார்த்தேன்.

எனக்கு முன்னால் இ.தோமஸ்கம் கூர்த்த பார்வையோடு என்னை நோக்கியபடியே இருந்தார்.

“இனி எங்கள் உலக அலுவல்களையும் போய்ப் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது நேரமாகிறது” என்றார் அவர்.

நான் அவருக்கு நன்றியைக் கூறி என்வீட்டுப் படலையடி மட்டும் அவருடன் கூடவே சென்று அவரை வழி அனுப்பிவிட்டு திரும்பியும் என் அறைக்குவந்தேன்.

நான் முன்னம் இருந்த கதிரையில் போய் இருந்தேன். எனக்கு முன்னால் இ.தோமஸ் இருந்த நாற்காலி காலியாய் இருப்பதைப் பார்க்க எனக்கு என்னவோ என் கூடவே இருந்த ஒரு பொருள் தொலைந்தது போல இழப்பாயிருந்தது. ஏதோ காற்றைப் போல என் உடல் இப்போது பாரம் குறைந்ததாய் வந்துவிட்டதாக நான் உணர்ந்தேன்.

எனக்குப் பின்னாலிருந்து, “இரம்மம்....” என்ற தொரு சப்தம்! உடனே நான் கொஞ்சம் கொஞ்சம் மாக என் தலையைத்திருப்பி சத்தம் வந்த பக்கம் பார்த்தேன்.

இதுவரையில் எங் கோ ஒரு மூலையில் கவரில் அடிப்டுப்போய், சவம்போல் கிடந்த கறுத்த வண்டு, சுறுக்கென்று மேலாலே பறந்து வந்தது. அந்த ஆணைவண்டை நான் எரிச்சலோடு பார்த்தேன்.

அது இம்முறை எந்த இடைஞ்சலையும் சந்திக்காது ஜன்னல்கம்பிக்குள்ளாலே வெளியே பறந்தது. நான் உடனே எழுந்து போய் ஜன்னல்களைச்சாத்தினேன். மின்சாரவிசிறியை சூழல் விட்டேன். மின்சார விசிறி சூடான காற்றை, முறுக்கேற்றி என்மேலே கூவல் சத்தத்தோடு விசிறிக் கொள்ளத் தொடங்கியது.

தாமரை (பெப்ரவரி - 2008)

ஞானத்தின் தள்ளுவண்டி

தள்ளுவண்டில்காரன் ஞானத்தை வவுனியாவில் உள்ள கடை முதலாளிமார்களுக்கெல்லாம் நன்றாகத் தெரியும். அங்கே வசிக்கின்ற ஒவ்வொரு குழுமபத்திலுள்ளவர்களும் அவனை நன்கு அறிவார்கள்.

ஞானம் எப்போதும் சோகமாக இருக்கமாட்டான். சிரித்த முகத்தோடேதான் எப்பொழுது பார்த்தாலும் இருப்பான். யாருடனும் சேராமல் தனியாகவும் அவன் இருந்து கொள்வான். அவன் திருமணமானவன் - பின்னைகுட்டி இருக்கிறது என்று எல்லாம் சொல்லும் படியாக ஒன்றுமில்லை. வயதும் அவனுக்கு ஐம்பதுக்கு மேல் ஆகி விட்டிருந்தது.

அவன் ஒரு சாதாரண உழைப்பாளியான ஆள்தான். இவனைப் போன்றவர்களை எந்த இடத்தில் காண்பதற்கு முடியும்? கடை வீதிப் பக்கமாகத்தான் தன் தொழிலுக்காக அவன் எங்காவது அங்கே ஒரு இடத்தில் நிற்பான்.

யாராவது தங்கள் பொருட்களை அவனிடம் வண்டிலிலே ஏற்றச் சொல்லிவிட்டு, அவற்றை இன்னவிலாசமுள்ள இடத்துக்குக் கொண்டு வா என்று சொன்னால், அந்த வேலையை ஏற்றுக் கொண்டு திருத்தமாக அவன் செய்வான். அவனிடம் களவு பொய் இல்லை என்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். எனவே தங்கள் பொருளை அவன் வண்டிலில் ஏற்றிச் செல்லும் பொழுது, காவலுக்கு அதற்குப் பூற்றதால் ஆள்போகத் தேவையில்லை என்று நம்பிக்கையோடு, அவர்கள் போய் விடுவார்கள்.

இதன் காரணத்தால் ‘நானையமுள்ளவன் என்று சொல்லும்படியாய் இவன் மட்டும்தான் அங்கே கடைவீதியில் தள்ளு வண்டில் வைத்துக் கொண்டு தொழில் செய்கிறான்’ - என்று எல்லோரும் அவனைப் பற்றி நல்ல விதமாகப் பேசிக் கொள்வார்கள்.

ஞானம் கடைவீதியிலுள்ள பள்ளி வாசலுக்கு முன்பாக அனேகமான பொழுதுகளில், தன் தள்ளு வண்டிலை அதிலே கம்பைச் சரித்து நிலத்தில் விட்டுப் போட்டு நின்று கொண்டிருப்பான். அந்தச் சந்தியால் போய்க் கொண்டும் வந்துகொண்டிருக்கும் சனங்களை, நிர்விசாரமாகப் பார்த்துக் கவனித்துப் பொழுதைப் போக்குவான்.

இடையிடையே தன் பாட்டிலேயே அவனுக்குச் சிரிப்பு வரும். ஆனாலும் அந்தச் சிரிப்பின் மூலம் வித்தியாசம் எதுவும் அவன் முகத்தில் ஏற்படுவதே இல்லை. அவன் சில வேளை புத்தகத்தை சிலபேர் வாயால் வாசிப்பதைப்போல, புதிய புதிய வார்த்தைகளை இரண்டு குரலில் சொல்லியபடி இருப்பான். ஏதும் ஒரு யோசனை மனத்தில் விஸ்வருபம் எடுத்து விட்டால், எதிர்பாராத சமயத்தில் அவன் மௌனமாக தலையைக் குனிந்து சிரிப்பான். அது பித்துக்குளிச் சிரிப்பாயில்லாமல், யாரையும் அவனிடம் கவனிக்க வைக்கக்கூடிய சிரிப்பாகவும் அமைந்து விடும்.

அவன் தெருக்களில் போகின்ற வருகின்றவர்களை வேடிக்கை பார்க்கிறானா என்றால், சில நேரங்களில் அப்படியாகவும் அவன் பார்வையில் விசித்திரம் எதும் இல்லை. இதைவிட அவனைப் பற்றி சொல்லப் போனால், அவன் என்னவோ எல்லோரையும் போலத்தான் சாதாரணமான ஒரு ஆளாக இருந்தான். ஆனாலும் அவனிடம் அவன் பெயருக்குத் தோதான் ‘ஞானம்’ ஏதோ இருப்பதாக அவனைப் பற்றி சிலர் தமக்குள் கதைத்துக் கொள்ளவும் தான் செய்தார்கள்.

அப்படிப் பட்டவர்களில் தியானம் யோகப் பயிற்சி என்று அந்த வழிகளிலே முன்னேறிக் கொண்டிருந்த ஒருவர் - அவனிடமும் ஏதோ என்னைப் போல ஒரு சக்தி உள்ளதாக இருக்கும் என்று அதை பல முறை தனக்குள் சிந்தித்தார். இவனிடம் சிலவேளை மூலாதாரத்திலிருந்து ‘குண்டலினி’ எனும் யோக சக்தி எழுந்ததாகவும் ஒரு நிலை இருக்கக் கூடும். அவனுடைய முகத்துக்கும் பார்வைக்கும் அந்தச் சம்மந்தம் இருப்பது போலத்தான் தெரிகிறது. உலகமே தன்னில் ஒரு அம்சம் மாதிரி அவன் சிரிப்பதற்கும் ஏதோ அவனிடத்தில் ஒரு காரணம் நிச்சயம் இருக்கும். காரணமற்ற சிரிப்பை அவன் வெளிக்காட்ட வில்லை. இவனுடைய உண்மையான நிலையைத் தெரிந்து கொள்ள

யாருக்குமே இயலாது போல் தான் தெரிகிறது. என்று இப்படியாக வெல்லாம் நினைத்துக்கொண்டு அவர் போனார். அவரின் அந்த நினைப்புக்கு முடிவே இருக்கவில்லை.

ஒரு நாள் நல்ல மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. வறண்ட காலத்திலபெய்த முதல் மழை என்றதாலே மன்னின் மணமும் நிறமும் கலந்ததாய் வெள்ளம்பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. இந்த மனிதர் அப்போது மழைக்குக் குடையும் தன் கையில் பிடித்துக் கொண்டு பிள்ளையார் கோயில் வீதியில் நடந்து கொண்டிருந்தார். அந்த வீதியின் ஓரம் தளதளப்பான சுமாரத்துக்குக் கீழே, தள்ளு வண்டில் ஒன்று நின்றது. அவர் அதைத் தூரத்திலிருந்துபார்த்தபடி வந்தார். ஓரளவு கிட்டிய தூரமாய் அந்த இடத்துப் பக்கம் அவர் வர, ஒரு ஆள் தண்ணிரின் வெள்ள ஓட்டத்தில் நிமிர்ந்து மல்லாக்கக்கிடப்பது அவருக்குத் தெரிந்தது.

அவன் ஞானம்தான் அது. முந்திய நாளில் போல அந்த வெள்ளத் தண்ணிரிலும் கிடையாய்ப் படுத்தப்படி வான்ததைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஒரு வார்த்தையும் பேசாது வான்ததைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி கிடந்தான். வான்ததைத் துருவித்துருவி ஆராய்கின்றது போலக் கிடந்தான். அவர்குடையுடன் அதிலே நின்றபடி கெளரவத்தின் முகச் சுழிப்புடன் அவனைப் பார்த்தார். ஞானம் மழையை இளவெயில் காய்கிற மாதிரி ஆக்கிக் கொண்டு கிடப்பதாக அவருக்குத் தெரிந்தது. மறையும் வாழ்வு என்ற வாழ்க்கைத் தத்துவம் அவ்வேளை அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்டது மாதிரி அவர் உணர்ந்தார். கிட்டவாக வந்து ஞானத்தின் கண்களைப் பார்த்தார். ஆயிரம் சூரியன் அவன் கண்களில் தெரிவது போல அவருக்கு இருந்தது. உடனே பயந்து போய் பின் வாங்கிப் போய் விட்டார்.

ஞானம் மனம் போனபடி நடமாடித்திரிகிறவன். அவனிலே அன்பு பாசம் காட்டக் கூடியவர்களென்று யாருமே இல்லை. இவ்விதம் தனிரிவிடமுடியாத சுடுகாடாக மனம் அவனுக்கு குறையாக இருந்தாலும் அந்தப் பாதிப்பில் மற்றவர் செய்யும் அயோக்கியத் தன்மைகளை திட்டாதவனாகவும் அவன் தன் காலத்தைக் கழிக்கிறான்.

ஒரு நாள் ஒரு மகா விஷயம் நடந்தது. இந்த உலகில் உள்ள தனி யோக்கியன் ஞானம் ஒருவன் தான் என்று அந்த சம்பவத்தை வைத்து எல்லோரும் கதைத்தார்கள். ஞானம் வண்டிலைத் தள்ளிக் கொண்டு கடை வீதியால் போகும் போது கடதாசி சுற்றிய பார்சல் நிலத்தில் கிடந்ததாம்.... அதைப்பிரித்து அவன் பார்த்தால்....

கட்டுக்கட்டாக பண்ணோட்டுகளாம்....! அவன் உடனே எங்கும் நின்று தாமதிக்காது அந்தப் பணத்தை பொலிலில் கொண்டு சென்று ஒப்படைத்து விட்டானாம்.

“இது இந்த லோகத்தில் எங்கேயும் நடக்குமா? இந்த லோகமே திருட்டாய் இருக்கிற இந்தக்காலத்தில் இப்பிடியும் ஒரு மனிஷன் இருப்பானா?” -என்று அதனால் எல்லோரும் அவனை வாயாரப் புகழ்ந்தார்கள்.

இந்நிலையிலே ஞானத்தின் தள்ளுவண்டியின் சக்கரங்கள், காலத்தின் சக்கரங்களுடன் இணைந்தாற் போல சூழன்று கொண்டிருந்தன. தன் உடல் உழைப்புக்கு ஏற்றதாயில்லாத மிகவும் ஏழ்மையானதோர் கூவியினைப் பெற்று அவன் ஜீவனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

அன்று அவன் நன்கு வண்டில் தள்ளி பாடுபட்டுக் களைத்த பின்னேர வேளையிலே, லேசாக முதல் ஆரம்பித்து பிறகுநல்ல மழை அடித்தது. அந்தக் கூமாரத்தடியில் தள்ளுவண்டிலை விட்டு விட்டு, மழைத்தண்ணிரில் அவன் மல்லாந்து கிடந்து கொண்டான். மழை நடைந்த மன் நாற்றம் அவன் சுவாசத்துக்குச் சுகமாக இருந்தது. மழை அடித்துப் பெய்தது. வெள்ளம் போட்டது. அவன் கிடந்த கிடையை விட்டு சற்றும் அசையவில்லை. மழைத்துளிகளின் ஸ்பர்ச சுகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு அப்படியே மௌனமாகக் கிடந்தான்.

- இன்னும் மழையோ விடவே இல்லை.

அவனோ ஒடுங்கிய ஒரு யோகியைப்போல - ஒரு கல்லைப் போல - மழை நீருக்குள் கிடந்தான். தண்ணீர் வெள்ளம் அவனில் அடித்து மடங்கி ஓடியது.

- அடுத்தநாள் பொழுது விடிந்தது.

குரிய ஒளி தெம்பாக விளைவில்லை!

ஞானம் அந்த இடத்திலேயே அசையாது கிடந்தான். ஆனால் வானத்தைப்பார்த்தபடி இருக்கிற - கண்ணிருக்கு அவசியமில்லாத அவனுடைய அந்தக் கண்கள், அவனுக்கு மூடியபடி கிடந்தன. இறந்த பின்பும் முகம் அவனுக்கு சிகித்தன்மை உள்ளதாய்க் காணப்பட்டது. அவன் இறந்து விட்டதாக அவனை வந்து பார்த்தவர்கள் எல்லோருமே உணர்ந்தார்கள்.

இந்த வேளை வண்டில் தள்ளிப் பிழைக்கும் தொழிலாளர்க் கெல்லாம் ஞானம் இறந்து விட்ட செய்தி காதுக்கு எட்டியது. எல்லோரும் தங்கள் அன்றாட வேலைகளை அப்படியே ஒதுக்கி

வைத்துவிட்டு ஞானம் இறந்து கிடந்த கூமா மரத்தடிக்கு வந்தார்கள். ஞானம் இறந்து சடலமாகக் கிடக்கிற நிலையைப் பார்த்து அவர்கள் எல்லோரினதும் கண்கள் கலங்கின. அவர்கள் எல்லாம் தங்கள் தங்கள் பாட்டுக்கு காசு போட்டு, அந்தப் பணத்திலே ஞானத்தின் உடலை சவக்காலைக்கு எடுத்து செல்ல சவப் பெட்டி ஒன்றை வாங்கினார்கள்.

ஞானத்தின் உடலுக்கு புதுச்சட்டை சாரம் என்று உடுத்தி விடுவதற்கும் வாங்கினார்கள். பிறகு அவனது உடலுக்கு ஆடைகள் அணிவித்து. அவனது தள்ளுவண்டியிலேயே சவப் பெட்டியைத் தூக்கிவைத்து சவக்காலைக்கு வண்டிலைத் தள்ளிக் கொண்டு போனார்கள். அவனுடன் அன்பாயிருந்த தொழிலாளர்கள் வழி யெல்லாம் விம்மி விம்மிக் குழுறிக் கொண்டு நடந்தார்கள். அங்கே சவக்காலையில் சவக் குழியையும் தாங்களே தோண்டுவித்து அதற்குள் ஞானத்தின் உடலை, ஒழுகிவழியும் கண்களுடன் இறக்கி வைத்தார்கள். கண்ணிரும் மண்ணும் கலந்தபடி பிரேதம் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

கடைசியாக எஞ்சிய ஞானத்தின் ஒரேயொரு உடமை அந்தக் தள்ளு வண்டில் ஒன்றேதான். ஆகவே இனி அதை என்ன செய்வது? என்பது எல்லோருக்கும் யோசனையாக இருந்தது. ‘ஞானத்தின் சொத்து செத்தாலும் அவனுக்கே அது போய்ச் சேர வேண்டும்!’ - என்று அவர்கள் பிறகு முடிவெடுத்தார்கள்.

“செத்தவனுக்கு ஞாபகமாக ‘கல்லறைக் குத்துக்கல்’ இதிலே கட்டுவோம்! அதற்காக அவனின் தள்ளுவண்டிலை விற்றுப் பணமாக்கலாம்...?” - என்று ஆலோசனை கூறினான் ஒரு தொழிலாளி. உடனே அனைவரும் அவன் சொன்னதை ஏற்றார்கள். அந்த இடத்திலேயே தள்ளுவண்டில் ஏலத்தில் விடப்பட்டது. ஒருவன் வண்டியை ஏலத்தில் கேட்டுவாங்கினான். அந்தப் பணம் நாட்பாண்மைத் தலைவரிடம் ஒப்படைக்கப்படவேண்டும் என்று அவனுக்குக் கூறப்பட்டது. இதன் பிறகு எல்லோரும் சவக்காலையை விட்டு வெளியேறினார்கள்.

அத்தோடு ஞானத்தின் கதை முடிந்தது.

ஞானத்தின் தள்ளு வண்டிலை ஏலத்தில் கேட்டு வாங்கியவன் - சவம்ஏற்றினது துடக்கு என்று, அதைக் கழுவி விடுவதற்காக வவுனியாறும்பைக் குளத்துக்குத் தள்ளிக் கொண்டு போனான்.

**தினகரன் யாரமர்
(மார்ச் - 2008)**

அண்டு

மனிதன் உயிர் வாழுகின்ற அந்த ஆயுளின் காரியம் யாருக்குத்தான் தெரியும்? ஆனாலும் இந்த விஷயத்திலே, பெரிய நோயில் விழுந்தவர்கள் கூட சாவிலிருந்து சில வேளை தப்பித்தும் கொள்கிறார்களோ?

அதையும் தான் மறுக்கமுடியவில்லை!

என்றாலும், இன்றைய நிலையில் எனக் கென் ன போக்கிருக்கு...?

அச்சுத்தின் நிழலாட்டம் வித்தியா மனதில் இருந்தது. பயந்தாள். அதை அடக்க முயற்சி செய்தாள். அதிலே சிறிது வெற்றி கிடைத்தது போல அவனுக்கு இருந்தது. இன்றைய நாள் விழுந்ததிலே அவனுக்கு ஒரு விசேஷமுண்டு. அதை அவள் நினைத்துப் பார்த்தாள்.

இன்று கண்ணன் அவளின் வீட்டுக்கு வருவதாகச் சொல்லியிருந்தான். அவன் இவனுக்கு சொந்த மச்சான் முறையானவன். அவனுக்கு அவள் தன் கதையை சொல்ல இருக்கிறாள். வெளிப்படையாக தன் திருமண வாழ்க்கையிலிருந்து அத்தனையும் அவனிடம் கொட்டித்தீர்த்து விடுவது போல சொல்ல வேண்டும்.

அந்த விஷயங்கள் எல்லாமாக அறுபது முறையல்ல, அதைப் போல பல மடங்குகள் - அவள் நினைத்துக் கவலைப்படுகிற சம்பவங்கள்! அவைகளை அவனிடம் இன்று அழுத்தமாக ஊன்றிச் சொல்லவேண்டும்.

அதற்காகவேறு எங்கேயாவது அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு போகவேண்டுமா?

தேவையில்லை.. இங்கே வீட்டுக் கோடிப்புறத்தில் புஷ்ப

வேலிக்கு அருகே இருக்கைகளும் இருக்கின்றன. நல்ல அமைதியான சூழல்! தறைமண்போட்டு உயர்த்திய இடம். நல்ல இடம்தானே அது?

முன்பெல்லாம் வித்தியாவுக்கு அவளின் தாய் தகப்பனால், கடுமையான சில கட்டுப்பாடுகள் இருந்தன. சாதாரணமாக எல்லா வீடுகளிலும் ஒரு பெண்ணுக்கு பெற்றோரால் போடப்படும் சட்ட திட்டங்கள்தான் அவை. அதற்கு ஞாயமும் இருக்கிறது. அதனால் அவனும் அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்தாள். ஆனால் இந்தக் கால நடந்தபிறகு, அவளின் நாவு கோபங்கொண்டு கடுமையாக அவர்களைப் பேசி விட்டது.

அவர்கள் யாவற்றையும் மெளனமாகக் கேட்டுக் கொண்டுதான் நின்றார்கள். பதில் சொல்ல அவர்களுக்கு தெரியுமில்லை. அவ் வேளைகளின் சண்டை சட்டென நின்றது.

மெளனமாகிவிட்டாலும், அவள் தன் மனதுக்குள்ளே என்ன நினைத்தாள் தெரியுமா?

“பெம்பிளைப் புள்ளியனா நாய் பெறுவதைப் போல பெற்றுப் போட்டு விடுவதில்லை... அவர்களை செவ்வையான ஒரு இத்திலே பார்த்து நல்லவன் ஒருவனுக்கு கலியாணம் கட்டிக் கொடுக்கவும் தான் வேணும்...”

நாவடங்கிப் போனாலும் அங்ஙனம் மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் வித்தியா. என்ன தான் இந்தச் சீவியம்? உற்சாகமிழந்த ஒரு வாழ்க்கை! நினைக்கையில் எல்லாமே கவலையோடு கவலைதான்! தூங்க முடியவில்லை எனக்கு! மனச்சமாதானமும் இல்லை. எனக்கு நடந்தது ஒரு கொடுமையானதாக இருந்தாலும், போகப் போக இனி வரும் நாட்களிலே அதொரு வெட்கக் கேடாகவும்தானே எனக்கு மாறப் போகிறது.

பார்க்கப் போனால் உண்மை வழிக்கு இதெல்லாம் ஞாயமன்று. பிழை செய்தவன் அவன்! என்னை இப்படி அடித்து இடித்துத் தள்ளிப் பாழாக்கி முழுவதையும் நசிப்பிக்கப்படச் செய்துவிட்டு, அவன் எங்கோ போய் பிறகு இறந்தும் தொலைந்து விட்டான்... இன்று ...இன்று.. நான் அவன் எனக்குத் தந்து விட்டுப் போன எ.ச.ஐ.வி.வைரஸ்ஸை காவிக் கொண்டு திரிகிறேன். அந்தக் கிருமி என் உடலில் குதித்து வளருகிறது. என் உடல் இன்று எ.ச.ஐ.வி. கிருமிக்கு உணவு பரிமாறுகிறது. இனிவரும் நாட்களில் எயிட்ஸ்சை உண்டாக்க வேண்டியது அந்த எ.ச.ஐ.வி. வைரஸ்சின் வேலை. அந்த நிலை வரும் போது நான் எயிட்ஸ்செடன் தான் உறங்க வேண்டும். அந்த

உறக்கம் எனக்கு நிரந்தரமாகும் போது, நான் அடங்குகின்ற குழிக்கு மண் போட்டு உயர்த்துவார்கள். இந்தச் சாவு எனக்கு வருவதிலும் பார்க்க ஒரு வெடி குண்டிலே சிக்குப்பட்டு நான் கொல்லப் பட்டிருக்கலாம்.....

நாலுபக்கமுமாக காக்கைக் கூட்டில் கல்லெறிந்தாற் போல சிதறிப் போன சிந்தனைகளுடன், அவள் முன்னும் பின்னும் முன்னும் பின்னுமாக, வீட்டின் முன் உள்ள முற்றத்தண்டையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறாள். கண்பார்வை ஒரு எதிர்பார்ப்புடன் மதில் பக்க கேற்றில் விழுவதும் விலகுவதுமாக இருந்தது.

‘புடுபுடு’ வென்ற இயந்திரத்தின் இரைச்சல்! மோட்டார் சயிக்கிள்தான்! அவள் கண்ணன் வந்து விட்டானென்று அதனால் அறிந்தாள். கதவு தட்டும் ஒலியாக அவளின் காதில் பட்டது. உடனே சென்று உள்தாள்பாளை விலக்கி கேற்றறத் திறந்தாள்.

கண்ணன் ஹெல் மட்டைக் கழற்றிக் கொண்டு கனிவு நிறைந்த சிரிப்புச் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பினின்று - இவள் வஞ்சகமில்லாத சிறுவனைப்போலவென்று, வித்தியா கண்ணனை எண்ணினாள்.

“வா கண்ணா, உன்னைத்தான் எதிர் பார்த்து இவ்வளவு நேரமாக நான் இதில் நின்டு கொண்டிருக்கிறேன்.

“அவ்வளவு ஒரு மதிப்பானவனா உன்ற மனதில் நான் இருக்கிறேனா வித்தியா?”

“பின்ன இருக்காதே... நீ எனக்கு சொந்த மச்சானெல்லே... என்ற தாய் மாமன்றை மகனெல்லே நீ...”

“எண்டாலும் இந்த மச்சானை மறந்து போட்டுத்தானே நீ வேற ஒருவருக்கு கழுத்தை நீட்டினாய்..?”

அவன் குறும்பாக அதைச் சொல்லிவிட்டானென்றாலும், அந்தச் சொல் அவளின் மனதில் ஒருவேதனை வித்தைப் புதைத்தது.

“உண்மைதான் கண்ணா நீ சொல்லுறந்து! ஆனாலும் என்றை தலைவிதி இப்படியாய்ப் போட்டுது. இப்ப சேற்றிலும், கிட்டது முழுகியும் எழும்பியும் கஸ்டப்படுற மாதிரியெல்லாம் ஆகீட்டுது.....”

சொல்லும்போது கண் கலங்கியது அவளுக்கு. அவள் கண் கலங்குவதைப் பார்த்துவிட்டு அவன் சீ என்ன வித்தியா நீ இப்பிடி...? - என்றான்.

அவள் அவனின் முகத்தைப் பார்க்க முடியாத கவலையில் கீழே தரையில் தன் பார்வையை ஊன்றினாள்.

“நீ எவ்வேளவு நம்பிக்கையோடயும் நேசத்தோடயும் என்னோட சின்னனில இருந்து பழகினாய்... நானும் உன்னில அதே

மாதிரியாத்தான் அன்பா இருந்தன். ஆனா என்ற வீட்டாக்கள் தான் நாத்துப்பிடுங்கி நட்டது மாதிரி என்ற கலியாண விசயத்தில் நடந்திட்டினம்... நான் ஏதோ பெரிய இடத்தில் வான முகட்டுக்குவளர வேணுமென்டு அவயனுக்குப் பெரிய ஆசை.. அந்த எல்லா ஆசைக் கோட்டயனும் இப்ப இடிஞ்சு தகர்ந்து போச்ச அவயனுக்கு.. இண்டைக்கு என்றை வாழ்க்கையும்.... பாலவனமாயிட்டுது...”

வித்தியாவின் அம்மொழிகள் அவன் செவிக்குள் எதிரொலி செய்தது. இருந்த அவனது ஊக்கம் சட்டென குளிர்ந்து உறைந்து அவனுக்குச் சோர்வுண்டாக்கத் தொடங்கியது. அவநம்பிக்கையோடு அவன் கீழ் வானத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

- ஒரு நிமிடநேரம் கழிந்தது.

“கண்ணன் மோட்ட சயிக்கிள உள்ளவிடப் போறியா...? கேற்முழுசா திறக்கவா...?”

- அவன் கேட்டாள். கண்ணன் அவளை திரும்பிப் பார்த்தான். முகம் அவனுக்கு தெளிவுற்றிருப்பதைக் கண்டான். இப்போது நிம்மதியாக அவனுக்கும் இருந்தது.

“இதில் பைக் நிக்கட்டும் வித்யா..”

“அப்ப உள்ள வா..”

அவன் ஹெல்மட்டை பைய்க்கான்டிலில் கொளுவி விட்டு அவளாருகில் வந்தான்.

“உள்ள வா கண்ணா..” - என்று கேற்வாசலுக்கு உள்ளாக போனவாறு சொன்னாள் அவள். அவன் அவளைப் பின் தொடர்ந்தவாறு நடந்தான்.

“வீட்டுக்குப் பின்னாலே உள்ள இடத்துக்குப் போனால் பூமரங்களுமிருக்கு, அங்க காற்றுச் சௌகரியமும் இருக்கும்... எந்த இடம் உனக்கு விருப்பம்..?”

நடந்தவள் நின்று சிரித்துப்படி கண்ணனிடம் இதைக் கேட்டாள். கண்ணன் ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான். அவனின் அகமகிழ்ச்சி அப்போது சிறிது மங்கினாற் போல தெரிந்தது.

அவனது பெருமூச்சுக்கு அர்த்தம் அவனுக்குத் தெரிந்துதான் இருந்தது. ஆனாலும் அந்த நினைவுகளை தன் நெஞ்சுத்துக்குள்ளால் அறுத்துவிட்டு அவன் அங்கும் துயரப்படுவதை தான் அறியாதவள் போல வெளிக்காட்டிக் கொண்டு.....

‘என்ன யோசனையோட வாறாய்.. என்ன உனக்கு..?’- என்று கேட்டாள்.

அவன் சுறினான்:

ஒரு பெண்ணென்று எழுது

“ஒண்டுமில்ல.. உன்றை இஷ்டத்துக்குதானே நீ எல்லாமே செய்வாய்.. குணமெல்லாமே உனக்கு ஆம்பிளைக் குணம்தான்! உன்றை நடையும் உடுப்பும் கூட அப்பிடியாகத்தான்! ஆனாலும் உன்றை கண்பேசுற கதையள் மாத்திரம்மாறேல்ல.. அது உனக்கெண்டே எப்போதும் இருக்கிற ஒரு பெண்பேசுகிற மொழிதான் என்ன..?”

“உனக்கெண்டால் எப்பவும் உந்தக் கவிதைப் பித்துத்தான்.. அதை நீ எப்பவும் கணக்கா வைச்சிரு.. சிலவேள தலை யிலையும் உனக்குத் தட்டிப்போடும் கண்ணன் கவனம்..!”

அவள் வீட்டுவாசல் நெருங்க அதிலே நின்றபடி கண்ணனுக்கு இதைச் சொன்னாள்

- ஆனால் அவள் சொன்னதை அவன் ரசிக்கவில்லை “மாமி எங்க...” - என்று அக்கறையோடு அவளைக் கேட்டான்.

“ அம்மா கோயிலுக்குப் போயிற்றா..”

“ அப்ப மாமா எங்க ?”

“ அவர் இப்ப பின்னேரம் எண்டதால் ஏதாவது ஒரு பாரில இருந்து குடிச்சுக் கொண்டிருப்பார்.

“மாமா ஒண்டும் முந்தி குடியே வாயில வைக்காம இருந்தாரே..?”

“அதெல்லாம் முடிஞ்சு போன காலம்.. இப்ப குடிக்க வேணும் போல அவருக்கு இருக்குஅதால குடிக்கிறார்..”

“நீ அல்லாட்டி மாமி ஏதும் சொல்லுறேல்லயா அவருக்கு.. குடிக்க வேணாமென்டு சொல்லி..... அந்தப் பழக்கத்தை அவரிட்ட இருந்து நிப்பாட்டலாம் தானே நீங்கள்...?”

“குடிச்சால் தன்றை கவலையை மறக்கலாமென்டு நினைச்ச அவர் குடிக்கத் துவங்கீட்டார்.. இன்டைக்கு எங்கட வீட்டில இருக்கிற பிரச்சனையளை கவலையனை அவர் குடிச்செண்டாலும் கொஞ்சநேரம் மறக்கிறார்.. ஆனா எனக்கொண்டா அதையும் செய்யேலாமக் கிடக்கு.. எப்பிடித்தான் அந்த நஞ்சு மாதிரியுள்ள கசப்பை தொண்டைக்குள்ளால விழுங்கிறது கண்ணன்..?”

அவள் சொன்னவைகளுக்கு கண்ணனுக்கு ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லாததாய் இருந்தது. ஆனாலும் அவன் யாதோ சிந்தனையில் ஆழந்தான். அவனுடைய சிந்தனை முகத்தை மங்கச் செய்தது.

“எப்பவும் கப்பல் கவிழ்ந்த மாதிரி ஒரு யோசனையிலயே நீ இரு.. வா உந்த யோசனையளை விட்டுடு என்னோட பின்வளவுக்கு...”

- என்றாள் அவள்.

அந்த வளவின் மூலையிலே உள்ள ஒரு விளக்குக் கம்பத்துக்கு அருகில் இரும்புக் கம்பிகளில் சங்கிலிகள் பொருந்தத் தொங்கிய ஊஞ்சலும் இருந்தது. அதன் அருகே உள்ள வேலியிலெல்லாம் முள் செடிகளில் தொங்கும் வண்ணவண்ணப் பூக்களுக்குப் பஞ்சமில்லை.

“என்றை மனதை அடைக்கிற துக்கம் வரேக்க இந்தப் புஷ்ப வேலியிடக்கு நான் வந்திடுவன்... நீயும் எத்தினை நாள் என்னோட இதில் இருந்து கதைச்சிருப்பாய்..ஆனாலும் அந்த நேரமெல்லாம் என்றை அம்மாவும் என்னோடயே இருந்திருக்கிறா... அப்ப எல்லாம் குமர் எண்டு எனக்குப் பெரிய காவல்! இப்ப.. அந்தக் காவல் எண்டதே எனக்கு இல்ல... நான் இப்ப சுதந்திரமா எங்க எண்டாலும் போகலாம்.. எவரும் இங்க வீட்டில என்னை நீ எங்க போறாய், வாறாய் எண்டு கேக்கிறதேயில்லை... இந்தச் சுதந்திரம் முதலே எனக்குக் கிடைச்சிருந்தா, ஒரு வழிக்கு நானும் சந்தோஷப்பட்டிருப்பன்.. உன்னோடயாவது சேர்ந்து கொண்டு விருப்பமான இடமெல்லாம் நான் சுத்தித் திரிஞ்சிருக்கலாம்தானே?”

- ஒரு புன்னிகையுடன் சொன்னாள் அவள்.

“நீ கள்ளியில்லாம எல்லா விஷயங்களையும் வெளிப்படையா கதைச்சுப் போடுவாய் வித்தியா.. ஆனா எனக்கெண்டா உன்னை மாதிரி அப்பிடியா ஒண்டுமே ஏலாது உன்றை குணத்திலை எனக்குப் பிடிச்சதெண்டா அதுதான்”

- அங்குள்ள இருக்கைகளின் பக்கத்திலே வந்து போது கண்ணன் இதை வித்தியாவுக்குச் சொன்னான்

“இங்க தான் என்னை நீ பிழையா நினைச்சிட்டாய் முதலில் நீ இப்பிடி இதில் இரு..”

என்று அவன் சொன்னதற்கு பதில் சொன்னாள் வித்தியா. கண்ணன் அவள் சொன்னது போல சிமெண்டால் கட்டி விட்டிருந்த இருக்கையில் இருந்தான். வித்தியா ஊஞ்சலில் இருந்து கொண்டாள்.

“நீ இப்ப சொன்னியே ஒரு கதை, அது என்றை நெஞ்சை எரிக்குது கண்ணன். நான் வெளிப்படையா எல்லாத்தையும் கதைக்கிறனான் எண்டு நீ சொல்லுறாய.... ஆனால் நான் மனதுக்க மறைச்ச வைச்சிருந்ததாய் ஒரு பெரிய விஷயமும் இருக்கு! அது உன்னில் எனக்கிருந்த காதல்! அதையெல்லாம் நான் வீம்பு புடிச்சக்கொண்டு அப்ப மறைச்சன்! இப்ப இந்தத் தண்டனையை அனுபவிக்கிறன்! அந்தக் கவலையள் எல்லாம் என்றை நெஞ்சுக்க

கிடந்து இப்ப வாய் விட்டு அழுகுது. இனி அதெல்லாம் எனக்கு மலரவே முடியாத சூழ்நிலையிலதான்... எல்லாப் பூட்டுக்களையும் திறந்து இதை நான் உனக்கு வெளிப்படையாச் சொல்லுறன்..”

வித்தியா அப்பிடிச் சொல்ல, கண்ணன் அதிர்ச்சியில் சிலையாக மாறியதைப் போல இருந்தபடி அவனைப் பார்த்துக் கொண் டிருந் தான். வித்தியா திருமணமாகியதன் பின் பு எப்படியெல்லாம் மாறி விட்டாள்? என்று அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இதற்கெல்லாம் காரணம் அவள் தன் கணவரிடமிருந்து விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொண்ட விரக்திதான் என்றும் அவன் நினைத்தான். வித்தியாவின் கணவர் இந்த விவாகரத்துக்குப் பிறகு வெளிநாட்டிலே தற் கொலை செய்து கொண்ட விஷயமும் கண்ணனுக்கு அது ஓர் மர்மமானதாகவும், மனதில் குழப்பத்தையும் அளித்ததாகவும் இது நாள்வரையிலாக இருந்து கொண்டிருந்தது

என்ன காரணத்தின் நிமித்தம் வித்தியாவின் கணவர் இறந்தார்? இவர்கள் இருவருக்குமிடையிலாக என்ன பிளவு வந்து விவாகரத்துப் பெற்றார்கள்? என்ற அந்தக் காரணங்கள் யாவும் இது வரை காலமாக அவனுக்குத் தெரியாமலேதான் இருந்தது. தன் வீட்டில் உள்ளவர்களது கதையிலும், உறவினர்களது பேச்சிலிருந்து உண்மை எது? - பொய் எது? - என்று கண்டு கொள்ள முடியாத ஒரு குழப்பநிலையில்தான் இவனும் கிடந்து இது நாள் வரையிலுமாகத் திண்டாடினான்.

கண்ணன் வழக்கை ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமை நாளிலும், முருகன் கோயிலுக்குப் போய் வழிபட்டு வருகிறபழக்கம் இருந்தது. அந்தக் கோயிலுக்கு அதே நாளில் முன்பெல்லாம் வித்தியாவும் வருகின்றவள் தான்! இருவரும் ஆளையாள் அங்கே காணுமிடத்து, மணல் வெளியில் நின்று கதைக்காமலும் போவதில்லை. கண்ணனுக்கு வித்தியாவைக் காணும் போதெல்லாம் முகம் ஆசையால் பிரகாசிக்கும். வித்தியாவுக்கும் அவனைக் கண்டதும் கண்கள் நிறையும்.

ஆனாலும் பார்க்கின்ற பார்வையில் ஒருவர் மொழியை ஒருவர் அறியாது, மெளனமாகி விடுவார்கள். பூவரசம் இலையில் இருவரும் சேர்ந்து குழல்பிடித்து ஊதி ஒசை எழுப்பிவிளையாடிய குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து வளர்ந்த அன்பை, காதலாக எப்பிடிப் பிறகு வாய் திறந்து சொல்லுவது-என்ற கூச்சம் கண்ணனுக்கு.

கண்ணன் என் மேல் அவனுக்கு உள்ள காதலை வாய் திறந்து வெளியே சொல்லமாட்டானா? - என்று வித்தியா எதிர் பார்த்தாள். வித்தியாவின் அதே மன நிலையிலே தானும் தவியாய்த்

தவித்தான் கண்ணன். இப்படியே தங்கள் மனதில் உள்ள காதலை இருவரும் வெளியே கூறுவதற்கு வலிமையற்று இருந்தார்கள். தாங்கள் இருவரும் சந்தித்துக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களிலே ஊர் உலகத்தில் நடக்கும் பிரச்சினைகளையும் புதினாங்களையும் கதைத்துக் கொண்டவர்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் மலர் விட்டிருந்த காதலைமட்டும் வெளியே சொல்லாது வாயைத் துணிகொண்டு அடைத்தது போல பொத்தியபடி வைத்திருந்தார்கள்.

வித்தியாவுக்கு வயது ஏற், அதைப்பார்த்துக்கொண்டு வீட்டிலுள்ளவர்கள் சிவனே என்று போட்டுவிட்டு சம்மா இருந்து கொள்வார்களா? அப்படியென்று இல்லாமல் அவர்கள் வித்தியாவின் திருமணம் பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கினார்கள். கல்யாணப் பேச்சை ஆரம்பித்தார்கள்.

“தனக்கு இப்போதைக்கு கலியாணம் ஒண்டும் வேண்டாம்” - என்று வீட்டிலுள்ளவர்கள் எல்லாரோடும் சண்டை போட்டாள் வித்தியா. அது நடக்காத பட்சத்தில் அழுதும் விண்ணப்பித்துப் பார்த்தாள். அவள் அப்பிடி நின்றாலும் தாய் தந்தையர் சம்மா விடவில்லை.

“யோயிச்சுப்பார் வித்தியா.. யோசிச்சுப்பார்! வித்தியா.. உனக்கு வயச போகுது?!”

- என்று தகுந்த காரணங்களையும் அவனுக்கு நன்றாக புரியும்படி அவர்கள் விளங்கவும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் இப்படியெல்லாம் கிடந்து கவலைப்பட, இனியும் நான் இவர்களை வருத்திக்கொண்டு கண்ணனுக்காக காத்திருக்க வேண்டுமா? - என்று வித்தியாவுக்கும் மனம் கொஞ்சம் மாறியது.

கண்ணனின் குடும்பம் ஏழைக் குடும்பம்! வித்தியாவின் குடும்பமோ பணக்காரக் குடும்பம்! தன் அப்பாவின் குணத்தையும் வித்தியா நினைத்தாள். தான் வாய்விட்டுக் கேட்டாலும் இந்தப் பிறவியில் நடக்காது அந்தக் கல்யாணம், என்று அவனுக்கு நன்றாகவே அதெல்லாம் விளங்கி விட்டது. இதற்குப் பிறகு என்ன செய்வது என்று தெரியாத நிலையில், பெற்றோர் பேசிய திருமணத்திற்கு சம்மதம் அளித்து விட்டாள் வித்தியா.

அதற்குப்பிறகு அவனுடைய மனதில் கண்ணன் அவனை என்றென்றுமாக பிரிந்தது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அவள் தனிமையானாள். என்றாலும் அவன் பாலிலுள்ள உயிரான அங்கு அவளின் இதயத் துடிப்பில் இருந்து கொண்டே இருந்தது.

தனக்கு திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டு விட்டது என்பதை கண்ணாலுக்கு என்னுடைய வாயாலே எப்படிச் சொல்வது? என்று வித்தியாவுக்கு இதயத்தில் கவலைத்துடிப்பு இருந்து கொண்டே இருந்தது. இரண்டு வாரங்கள் இதனால் அவள் முருகன் கோயிலுக்கு போகவே இல்லை. வீட்டில் கலியாண காரியங்கள் தடல்புடலாக நடந்து கொண்டிருந்தன. மாப்பிள்ளையும் தன் வீட்டாருடன் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்து ஹோட்டில் தங்கி இருந்தார். வித்தியாவுக்கு இனியும் தன்னை இப்படி அடக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது என்ற நிலை.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை கட்டாயம் இன்று நான் கோயிலுக்குப் போயே ஆக வேண்டுமென்ற நிலையில் அவள் வெளிக்கிட்டு அங்கே போனாள் அவள். அங்கே போய்ச் சேர்ந்த நேரம் கண்ணன் கோயில் வாசலடியில் நின்று அதற்கு எதிரே நின்ற வில்வமரத்தையும் வேப்பமரத்தையும், பார்த்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வித்தியா கோயில் வாசலால் உள்ளே நுழையவும், அங்கே அந்த இடத்தில் நின்ற கண்ணனைக் கண்டுவிட்டாள். அவளுக்கு அவனைக்காணவும், என் கண்ணனா இவன்..? நான் இவனைக் காணாத இந்த இரண்டு வாரத்துக்குள்ளே இப்படி மேனியெல்லாம் கறுத்து ஆரோக்கியம் ததும்பும் வடிவழகையெல்லாம் இழந்தது போல நிற்கிறானே..?

- நினைத்தும் ஒரு பெரும் கவலையில் அவள் பொருக்கென கண்ணை அடைத்துக்கொண்டாள். கண்ணாலுக்கு எப்படியோ என் திருமண விஷயம் பற்றியும் தெரிந்து விட்டது. என்று அவளுக்கும் உடனே விளங்கி விட்டது. அவளுக்கு முச்சுத் திணறுவது போல தோன்றியது. என்றாலும் அவள் நிற்கிற அந்த நிலையை குழப்பத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு அவனின் அருகினில் போனாள்.

பக்கத்தில் யாரோ வருவது போல ஒரு அருக்காக கண்ணாலுக்கு அந்நேரம் இருந்தது.

- திரும்பிப்பார்த்தான்.

“வித்தியா! ”

-என்று அவள் பெயரைச் சொன்னான்.

அவளும் அவனைப் பார்த்து “கண்ணன்! ” என்றாள்.

அவளைக் கண்டதும் அவன் ஒரு புன்னைகை செய்தான். அதில் இதற்கு முன்னொருபோதும் இல்லாத துக்கமான ஒரு பொருள்

இருந்தது. வித்தியாவுக்கும் அது புலப்பட்டது.

“என்ன கண்ணன் நல்லா மெலிஞ்சு போனாய்..?” - என்று அவள் துயரத்துடன் கேட்டாள்

-அவன் சிரித்தான்

“நீ என்ன நான்கேட்டதுக்குச் சிரிக்கிறாய்..?”

“என்ன நான் சிரிக்கக் கூடாதா..?”

அவள் அதற்கு முகத்தை கீழே தாழ்த்திக்கொண்டு சொன்னாள் “நீ ஒண்டும் தின்னுறுதும் குடிக்கிறதும் இல்லையோ..?”

இதையெல்லாம் நான் தான் உன்னட்டயாகேக்க வேணும் போல இருக்கு. கண்ணெல்லாம் உனக்கு ஏன் செக்கச் சிவந்ததாய்க் கிடக்கு... ஏன் நீ நித்திரை கொள்றேல்லயா? உன்னை பாத்தால்தான் எலும்பெல்லாம் வெளிய தெரியிறது மாதிரி கேவலமாக்கிடக்கு.. உனக்கு இப்பவா கலியாணமும் முற்றாயிட்டுதாம் எண்டு கேள்விப் பட்டன்... அதில் தான் நீ நித்திரையில்லாமல் ஏங்கிறியோ...?”

“ஓம் அதுதான் எனக்கு வந்த நோய்... இந்த ஏக்கத்திலைதான் நான் ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிறன்...”

அவள் எரிச்சலுடன் சொன்னாள். ஆனாலும் அதைச் சொல்லி முடிய அவளுக்குக் கண்களில் கண்ணீரும் கசிந்து விட்டது. அவள் குற்றவாளியைப் போல ஒரு கூனல் கூனினாள்.

“வித்தியா உனக்குக் கலியாணம் நடக்கப் போகிறது எனக்கும் பெரிய சந்தோஷம், ஆனாலும் எனக்கு இறுதிப்பயணம் சொல்லிக் கொண்டுபோன மாதிரி என்னை நீ மறந்திடாத வித்யா...”

-அவள் கடந்த காலத்தின் ஒவ்வொரு நிமிஷத்தையும் நினைவு படுத்திக் கொண்டு வித்தியாவுக்கு இதைச் சொன்னான். அந்த வார் த்தையெல்லாம் அவளிடமுள்ள நேசத்தைக் கொண்டு துடித்தவையாயிருந்தன.

அவன் இவ்விதம் சொல்ல வித்தியா கண்ணனின் முன்னே நின்று ஏங்கி ஏங்கி அழநினைத்தாள், என்றாலும் அவளுக்கிறுக்கும் குணபாவத்தில் அதுவும் செய்வதற்கு முடியவில்லை.

‘என்ன விடவும் கண்ணாலுக்கு எம் மாதிரியான சிறந்ததோரு நற்குணம்!’ - என்று அவள் நினைத்து அவன் மீதுள்ள இரக்கத்தினால் அவள் உருகினாள். பிறகு தன்னைத்தானே மனதுக்குள் சபித்தாள். அவளுக்கு இந்த உலகமே அந்திகள் உருக்கொண்ட பொய்யானதாகத் தோற்றுமளித்தது. நட்புக்கொள்ளவும் ஒரு நேரம் சுயநலத்தின் பொருட்டு அதை உதறி விடவுமாய் - இதெல்லாம் என்ன, நற்பண்புடைய ஒரு மனித குணமாய் இருக்கிறதா..? - என்று அவள் நினைத்துத்

துக்கப்பட்டாள்.

“கண்ணன் என்ற வீட்டில என்றை இஷ்டத்துக்குமீறி அவயவின்ட விருப்பத்துக்குத்தான் என்றை இந்தக் கலியாணமே இப்ப நடக்குப் போகுது.”

“என் அப்பிடிச் சொல்லுறாய்? என் உனக்கு இஷ்டமில்ல....? மாப்பிள்ளை நல்லா படிச்சவர்.. வெளிநாட்டிலெயும் நல்ல உத்தியோகமுமாம்.. உனக்கும் அவர் சோடிப் பொருத்தமான ஆள் எண்டுகினம்...?”

“எண்டாலும் எனக்கு இப்ப கலியாணம் செய்யிற தெண்டிறதேவிருப்பமில்லயே... கலியாணம் எண்டுறதே விருப்பமில்ல எனக்கு...”

- இன்னொரு முறை வித்தியா அதை திருப்பிச் சொன்னாள்.

“அப்ப ஏத்தினை வயது உனக்குக் கழிய விட்டு நீ கலியாணம் முடிப்பாய்..?”

“என்றை காரியம் உனக்கு எப்பிடியா விளங்கச் சொன்னாலும் அது உனக்குப் புரியமாட்டுது கண்ணன்..! நான் இப்பிடியே இனி கொல்லப்பட்டும்...!”

அவள் சொன்ன கடைசிலார்த்தைகள் அவன் மனதில் பயங்கரமாய் வந்து இடித்தது. என்றாலும் சாந்தமாய் நின்றான். அவள் மற்றொருவனை இப்போ - துணை கொள்ளச் செல்கிறவள். இந்த ஒரு சூழலிலே அந்தச் சந்தர்ப்பத்தினை தான் பயன் படுத்திக்கொண்டு, ஒரு சுயநலக் காரணாக தான் மாறி, காரியம் சாதிக்காது அவன் விட்டுவிட்டான்.

வித்தியா சமாதானமடையாத மனத்தோடே நின்றான். தனக்குத்தானே குற்றம் மிக்க வஞ்சலை செய்து விட்டது மாதிரியான ஒரு நிலை அவளுக்கு ஏற்பட்டது.

இந்த உரையாடல்களுக்குப் பிறகும் அவர்கள் தங்களுக்குள் எதை எதையோ கதைத்தார்கள். ஆனாலும் மனதுக்குள்ளே அவர்களுக்குச் சுகிக்க முடியாத துன்பங்கள் இருந்தன. எல்லாம் மனதுக்குள் ஒன்றுக்கொன்று மோதிஅடிப்பட்டது மாதிரி இருந்து கொண்டிருந்தன.

ஆலயங்கள் அதிகமாக காதல் ஜோடிகளை சேர்த்து வைக்கின்றதாகவே இருந்திருக்கிறது. ஆனாலும் இன்று இந்த முருகன் கோயிலிலிருந்து அவர்கள் இருவரும் தங்களை பிறவி ஊழைகளாகவே ஆக்கிக் கொண்டு பிரிந்து போனார்கள். வித்தியா

கண்ணன் ஆகிய இருவரும் சிறு வயதிலிருந்து பழகிய காலம் தொட்டு, அந்த இனிமையான பல நினைவுகளுடனே, ஆலயத்தில் அவர்களுக்கு இப்போது ஏற்பட்ட விலக்கிட முடியாத மனத் துயரங்களுடன், அந்தக் கடந்த காலத்தின் அத்தியாயம் அவர்களுக்கு முடிவுற்றது.

வித்தியா வாழ் வின் அடுத்த அத்தியாயமானது திருமணமாகிய பின் அவளுக்கு வந்த முதல் இரவில் தான் தொடங்கியது.

“அவளுக்கு நினைவிருக்கிறது ஆம் நினைவிருக்கிறது....!”

அந்த முதல் இரவு எக்காலத்திலும் ஏற்பட முடியாத அளவுக்கு இருண்ட இரவில் நடந்த தொன்றாக்கத்தான் அவள் நினைக்கிறாள்.

அந்தச் சுகம் என்னவோ எல்லாப் பெண்களுக்கும் முதன் முதலாய் ஏற்படுகிற இன்பமாகத்தான் அவளுக்கும் அப்போது இருந்தது. அது அவளது வயதுக்குப் பொருத்தமானதுமான சுகம்! நெல்கீறவில் உள்ள சுகம் போல புதிய அனுபவமாய் அது அவளுக்கு இருந்தது.

- அன்று நல்ல மழையும் அந்த இரவில் பெய்ததாக அவளுக்கு ஞாபகுமும் இருந்தது.

காலை நேரத்தில்.. “உனக்கு முகம் பரிபூரண லட்சணத்துடன் அமைந்திருக்கிறது” - என்று அவளைப் பார்த்த அவளின் நண்பிகளெல்லாம் சொன்னார்கள். ஆனாலும் அவள் தன் மனதுக்குள் துக்கப் போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு கவலைச் சிலுவையைச் சுமக்கிறாள் என்று ஒருவருக்கும் அது தெரியவில்லை.

ஏதோ அந்த ஒரு கிழமை மட்டும்தான்! அந்த ஏழ நாட்களுக்கு குள்ளாகத்தான் வித்தியா திருமணமாகி கணவனுடன் குடும்பம் நடத்தினாள். அந்தக் கிழமை கடந்து ஒரு நாள் சுட மாப்பிள்ளையும் அவரின் வீட்டார்களும் இங்கு தங்கி இருக்கக் கூடியதான ஒழுங்கில் இருக்கவில்லை. அவர்கள் தங்கள் பெரிய பெரிய பிரயாணப் பைகளுடன், வெளிநாடு திரும்பிப் போவதற்கென்று வெளிக்கிட்டு விட்டார்கள்.

வித்தியாவின் கணவர் திருமணத்தின் பின் அவளுடன் தாம்பத்திய உறவால் ஏற்பட்ட மனமகிழ்ச்சியோ, அல்லது இப்போது அவளை விட்டுப் பிரியப் போகின்றேனே என்கிறதான ஒரு கவலையோ முகத்திலில்லாமல், சுடம் மாதிரித்தான் பார்க்கும் அளவுக்கு இருந்தார்.

வித்தியாவுக்கோ திருமணமாகிய பின்பு கட்டில் சுகம் சுட

ஒரு முன்று நாட்களுக்கு மட்டும் தான் இருந்தது. அதுவும் கூட போகத்தின் நறுமணமில்லாத சுகம்! அதற்குப் பிறகு ஏன் எல்லாம் திடீரென்றதாய் விடுபட்டது? என்றதெல்லாம் வித்தியாவுக்கும் சரியாக விளங்கவில்லை. வித்தியா பட்டப் படிப்புப் படித்தவள்தான். ஆனால் குடும்ப வாழ்க்கை எப்படியாயெல்லாம் இருக்கும் என்பதை, இனிமேல் அவனுக்கு ஏற்படும் அனுபவத்தைக் கொண்டல்லவா படிக்க வேண்டும்?

தன் கணவரும் அவருடைய தாய் தகப்பனும் அவர்களுடன் சேர்ந்து உறவினர்களும், பிரயாணம் வெளிக்கிட்ட அன்று இரவு, வித்தியாவும் அவர்களுடன் சேர்ந்து போய்த்தான் விமான நிலையத்தில் அவர்களை வழி அனுப்பிவைத்து விட்டு வந்தாள்.

இதற்குப் பிறகு முன்று மாதங்கள் கடந்து விட்டன. ஏதோ கடமைக்குக் கதைப்பது போலத்தான் தொலைபேசியிலே வித்தியாவின் கணவர் அவனுடன் கதைத்தார். சொல்லுக்குச் சொல் கதைக்கும் போது முச்சு வாங்குவது போல அவர் இளைத்தார். அவரின் கதையை விட அந்த முச்சினைப்புத்தான் அவள் காதில் பெரிய சத்தமாய் ஊதியதாக விழுந்தது. வயது போன மனிதனின் இளைப்பும் முச்சமாக, அவனுக்கும் கேட்க அது எரிச்சலை உண்டாக்கியது.

“உங்கட உடம்புக்கு என்ன..?” என்று அவள் கேட்டாள். “பனியா குளிரா என் உங்களுக்கு ஒரு மாதிரியாய் இப்படி..?” - என்று கேட்டும் பார்த்தாள். ஆனாலும், அவள் கேட்ட கேள்விக்கு அவரிடமிருந்து பதில் ஏதும் இல்லை. சிறிது நேரம் மௌம் காத்தபின்பு “ஒன்றுமில்லை!” - என்று மட்டுமே அவரிடமிருந்து பதில் வந்தது.

- அவர் அந்தக் கதையை விட்டு வேறு ஒரு கதைக்குள் நுழைந்து விட்டதாகக் தான் அதற்குப் பிறகு அவர் கதைத்த கதைகளின் மூலம் அவள் உணர்ந்தாள்.

இருந்தாற்போல தொலைபேசித் தொடர்பு துண்டித்ததாய் நின்றது.

‘ரெவிபோன் காட் முடிஞ்சிட்டுதோ? ’ - என்று அவனும் யோசித்தாள். கையில் வைத்திருந்த போசாத ரிசீவரை அவள் வைத்து விட்டாள்.

இந்நாள் பொழுது முடிந்து அப்படியே பிறகு ஓவ்வொருநாளாகக் கடந்து இரண்டு கிழமையும் சென்று விட்டது. அன்றைக்கு அவனுக்குத் தொடங்கியதுதான் அந்தக் காய்ச்சல். குளிரும் நடுக்கமுமாக விடாது காய்ந்த அந்தக் காய்ச்சலோடு

வயிற்றுப்போக்கும் சேர்ந்து கொண்டது. உடம்பு வியர்த்துக் கொட்டியது. உடம்பில் சிவப்புச் சிவப்பாய் சிலதடிப்புகள் வந்தன.

அவள் பிரபலமான ஒரு தனியார் வைத்தியசாலையில் போய் அங்கே ஒரு வைத்தியரிடம் தன் நோயைக்கூறி, அவர் எழுதிக் கொடுத்த மருந்து மாத்திரைகளை வாங்கிப்போய் கிரமமாக அவற்றைக் குடித்தாள். ஆனால் நோய் அவனுக்குக் குணமாக வில்லை.

இதற்குப் பிறகு இன்னும் பிரபலமானவைத்தியர்களை நாடிப்போய் சிகிச்சை பெற்றுப் பார்த்தாள் -ஆனாலும் வருத்தம் மாறவில்லை. பிற்பாடு அவர்களது ஆலோசனையின் பேரில் அரசாங்க வைத்திய சாலைக்குச் சென்றாள். அங்கே அவனுக்கு எல்லா உடல் பரிசோதனைகளும் முடிந்து இறுதியாக இரத்தப் பரிசோதனை நடைபெற்றது. அவனுடைய இரத்தித்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு திரவ என்ஸைமை அவர்கள் ஊற்றிப் பார்த்தபோது, இரத்த நிறம் ஊதா நிறமாக மாறியது.

அவள் உடனே வைத்தியசாலையில் ஒரு தனி அறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டாள் அங்கே ஒரு வைத்தியர் மௌன நிலையுடன் கதிரையில் இருந்து கொண்டிருந்தார். அவரிடம் இப்படியாய் ஒரு வித அமைதி ஏன்? என்று அவனுக்கு விள்லை. மின்விசிறி சமுன்று கொண்டிருந்தது.

“இப்படி உட்காருங்கள்..!” - என்று அவர் அப்பொழுதுதான் தன் வாயைத்திறந்து சொன்னார்.

அவள் அவருக்கு முன்னால் இருந்த கதிரையில் இருந்தாள். மனம் அவனுக்கு குழம்பியது. ஒன்றும் தனக்கு விளங்காத நிலையில் அவள் அவரின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“நீங்கள் படித்தவர்கள்.. உங்களுக்கு தொற்றியிருக்கிற நோயைப் பற்றி அதிகமாக விளக்கம் நான்சொல்லத் தேவையில்லை.. இந்த வைரஸ் உங்களுக்கு எந்த வித்திலோ தொற்றி இருக்கிறதாகவும் இருக்கலாம். ஆனாலும் அதையெல்லாம் நீங்கள் நினைத்து கவலைப்பட்டும் ஒரு வித பயனும் உங்களுக்கு இனி மேல் வரப்போவதில்லை.. இப்போது இந்த வைரஸ் தொற்றில் உங்களை மாதிரி எத்தனையோ லட்சக் கணக்கானவர்கள் உலகம் முழுக்கலும் ஊர்ஊராகவும் இருக்கிறார்கள்... அதனால் நீங்கள் மட்டுமே இந்த நோயைதனியா வாங்கிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு மனிதரா இருக்கேல்ல எண்டுறத நீங்கள் நல்லா உணர வேணும்..”

அவர் இப்படியெல்லாம் சொல்ல அவனுக்குக் தலை சுற்றியது. உலகமும் அதைப்போல சுற்றியபடி, தன்னை எங்கேயோ

பாதாளலோகத்தில் கொண்டு போய் வீசி விடுகின்ற மாதிரியும் அவனுக்கு இருந்தது. தலைக்கு மேலே சுழன்று கொண்டிருந்த மின்விசிறியை நிர்மாந்து பார்த்தாள். அது அப்படியே சுழன்றபடி தன் தலையடிக்கு இறங்கி, தன்னை துண்டு துண்டாக வெட்டி விடுவதற்கு வருவது போல பயமாக அவனுக்கு இருந்தது. தன் மனத்தைத் தெரியப்படுத்த இரு கைவிரல்களையும் இறுக்கமாக அவன் பொத்திக் கொண்டாள். டொக்ரரைப் பார்த்தாள். அவனுக்கு உடலெல்லாம் வேர்வை வெள்ளமாய் ஓடியது. கலங்கிய கண்களோடு “எனக்கு என்ன அப்பிடி வருத்தம் டொக்டர்? ” - என்று குரல் நடுக்கத்தோடு அவரைக் கேட்டாள்.

டொக்டர் நடுவயதைக் கடந்தவர். வித்தியா அப்படிக் கேட்க, அவரும் சோர்ந்த பார்வையோடுதான் அவளைப் பார்த்தார். ஆனால் சொல்ல வேண்டிய வார்த்தைகளை அறுத்து உறுத்துத்தான் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ மனிதனின் நோய் ஏதிர்க்கும் ஆற்றலை சீர் குலைக்கும் ஆற்றல் மிகக் கிருமி - H.I.V, வைரஸ் உங்கள் இரத்தித்தில் இருக்கிறது...”

அவர் இதைச் சொல்லவும் அவனுக்கு பெரிய ஒரு தனி ஊசியை ஒரு பக்கக் காதுக்குள்ளாலே ஏற்றி மற்றப்பக்கத்துக்காதால் அதை வெளியே இழுத்தமாதிரி இருந்தது. குழந்தை அழுகிறது மாதிரி அவள் வாய் திறந்து அழுதாள். கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணிரல்லாம் வாய்க்குள்ளும் போய் அவனுக்கு எச்சிலுடன் கலந்தது. தன்னையே விழுங்கித் தொலைத்து விடுகிறது மாதிரி ஆவேசத்துடன் எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டு அவள் ஏங்கியேங்கி அழுதாள்.

தன்னால் அடக்க முடியாத அந்த அழுகையினோடே “எனக்கு எப்படி டொக்டர்.. எப்பிடியா டொக்டர் இதெல்லாம்... இந்த நோய் எனக்கு வரவே முடியாதே.. இது, இது, எங்க இருந்து எனக்குக் தொற்றியிருக்கும் டொக்டர்...? ”

அவளின் பரிதாபமான நிலை டாக்டரின் மனதை கலக்கி விடவில்லை. அவருக்கு அவளின் நிலைமை நெஞ்சைப் பிழியும் துயரமாய் இல்லாமல் சாதாரணமாகவே இருந்தது. இந்த வைரஸ் தொற்றிய எத்தனையோ நோயாளிகளுக்கு அவர் இதை முதன்முறையாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். இந்த நோயைப்பற்றி அறிந்தவர்களுக்கும், ஏதும் ஒன்றையும் இதைப்பற்றி அறியாத வர்களுக்கும், எப்படி அவற்றை விளங்கவைத்து அவர்களின் மனத்தை

தைரியப்படுத்த வேண்டுமென்பதே அவரது நினைப்பு. அதுதான் அவரது கடமை. அதை அவர் சரியா முறையில் செயலாற்ற வேண்டும். இந்த நோயை ஒருவர் வேறு ஒருவருக்கு தொற்றுக்கொடுக்காத அளவில் மனித நேயத்துடன் அவர்கள் நடந்து கொள்ள அவர்களுக்கு அறிவுரை சொல்ல வேண்டும். இதை விட எத்தனையோ விதமான வேலைகளின் கடமை அவருக்கு இருக்கிறது.

இதையிட்டு அவர் உணர்ச்சிகளுக்கு தன்னை அடிமையாக்கிக் கொள்ளாது இருக்க வேண்டும். நோயாளிகளுடன் சேர்ந்து அவரும் அழுவதைப் போல இருந்தால் பிறகு அறிவுரைகளை எப்படிச் சொல்லுவது? ஒருவித கண்டிப்பான நபராகவும் அவர் செயல்படவும் வேண்டியள்ளதே?

அவர் எச்.ஐ.வி ஒருவருக்கு தொற்றுக் கூடிய பலவழிகளையும் ஒவ்வொன்றாக ஆரம்பமுதலிருந்து சொல்லத்தொடங்கினார். உடல் உறவு மூலமான பல வழிகளையும் முதலில் கூறிவிட்டு, பிற்பாடு ஊசி, இரத்தமேற்றல், என்று ஒவ்வொன்றாக அவைகளையும் விபரித்துக் கொண்டு போனார்.

இதை விட ஆணுறைகள் எயிட்ஸ்வராமல் காக்கும் கவசம் என்கிற விளங்பார்த்தை எப்படி நம்புவது?.. அவளிடமே கேள்வி கேட்பது மாதிரி கேட்டுவிட்டு, அதற்குரிய பதிலையும் அவரே பிறகு சொல்லத் தொடங்கினார். Latex சினால் தயாரிக்கப்பட்ட ஆணுறைகளில் 1.5 Mierons அளவியான துளை இருக்கும். ஆனால் இந்தத் துளைகள் எயிட்ஸ் வைரஸ்களின் அளவைவிட 1-10 மடங்கு பெரிதாக்கத்தான் இருக்கு. இப்படி இருக்கின்ற பொழுது அதுவும் பாதுகாப்பானதாக இல்லை. இதைவிட இன்னும் சனத்துக்குத் தெரியாத பல விஷயங்கள் இருக்கு. தனி / புது ஊசிபற்றிக் கதைக்கிற சனங்கள் வயிற்றில் புன் இருக்கிறதா? என்று அறிய உதவுகின்ற ‘Endoscopy’ மூலமாய் பரவுகிற எயிட்ஸ்சை பற்றியோ, அறுவை சிகிச்சைத்துறை, குழந்தை பிறப்பு பெண்கள் பிரசவத்துறை, பல மருத்துவர்கள், இரத்தக குழாய் வழியாக பரிசோதனை மேற்கொள்ளுவதில் பயன்படுத்தப்படும் உபகரணங்கள் மூலம் பரவும் எயிட்ஸ்ஸை பற்றியோ ஒன்றும் வாயைக் கூடத்திற்பதில்லை. சொல்லப் போனால் நான் இப்ப கூறிய உபகரணங்கள் மூலம் எயிட்ஸ் பரவும் வாய்ப்பு அந்த ஊசியைக் காட்டிலும் அதிகமென்று தான் சொல்ல வேணும். இருக்கிற இந்தப் பலவகையான வழிகளிலே எந்த வழிமூலம் உங்களுக்கு இந்த வைரஸ் தொற்று வந்ததோ அதைச் சொல்லுறது எனக்கு ரொம்பக் கஷ்டம்.

வித்தியா டாக்டர் சொல்லுகிற எச்.ஐ.வி எயிடஸ் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளையும் அறிவுரைகளையும் கேட்கிற நிலைப்ரத்திலேயா இப்பொழுது இருந்து கொண்டிருக்கிறார். அவனுக்கு டொக்டர் சொல்லுவது எல்லாம் காதில் கேட்டதாகவும் கேட்காததுமாகவே இருந்தது. மூனைக்குள் அவனுக்கு கருவண்டுகள் கும்பலாக்கிடந்து குடைந்து தள்ளுவது மாதிரி வேதனை அதிகமாகிக் கொண்டு இருந்தது. தன் நோய் விவகாரத்தைப்பற்றிய சிந்தனையில் தன் கணவரின் உருவம் ஒரு ‘சிம்பன்சி’ குரங்குபோல உருவம் மாறி தன்னைகடித்துக் குதறி வீசி ஏறிந்தது போல அப்போது அவன் நினைத்தாள். முழு இரத்தமும் அவனுக்கு அப்போது குப்பென்று கொதித்ததாய் இருந்தது. அது உச்சிவரை உதைத்தது, வியர்த்தது. உடல் அவனுக்கு நடுங்கியது. மயக்கம் வருவது மாதிரியும் அவனுக்கு இருந்தது. அந்த மேசையில் முழங்கைகளை ஊன்றிக் கொண்டு முகத்தை கைகளில் ஏந்திக்கொண்டபடி அவன் டாக்டரைப் பார்த்தாள்.

டாக்டருக்கு அவன் மேல் இப்போது மிகவும் இரக்கமாக வந்தது.

“மிகிஸ் ஜெகன் வித்தியா! இப்பொழுது தான் நீங்கள் உங்கள் மனதை நன்றாக திடப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். எச்.ஐ.வி எயிடஸ்ஸிலிந்து ஒருவர் தன்னை பாதுகாத்துக் கொள்வது என்பது வேறு விஷயம். ஆனால் தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஒருவருக்கு எச்.ஐ.வி தொற்று ஏற்பட்டாலும் ஒரு மனிதன் அதற்குப் , பிறகு வாழ்வதென்பதும் அவசியமாகத்தான் இருக்கிறது. வாழ்க்கையில் வரும் கஷ்டத்தை சகித்துக் கொண்டு வாழ்வதை விட சிறப்பான விஷயம் இருக்கவே முடியாது வித்தியா! அதுவே மனதுக்கு ஒரு ஆறுதல்! அந்தக் காரணத்தை மனதில் எடுத்துக் கொண்டு நீங்களும் உங்கள் மனத்தை திடப்படுத்திக் கொள்ள வேணும். இன்று உலகிலே எச்.ஐ.வி எயிடஸ்தான் பெரியதொற்று நோய் என்று சொல்வதற் கில்லை.. இன்று எத்தனையோ பல தொற்று நோய்கள் மனிதனை உடனே கொன்று விடக் கூடிய கொடியதாகவும் இருக்குது. ஆனால் எச்.ஐ.வி. எயிடஸ் வந்தவர் இந்த உலகில் கொஞ்சக் காலமாவது இருந்து வாழக்கூடிய நிலைமை இருக்கு. இந்த நோய்க்கு ஆளானவர் சமூகத்துக்கு பிறம்பாக ஒதுக்கப்பட்டவர்கள்ல... அவர்களும் இந்தச் சமூகத்தில் உள்ளவர்கள்தான்...! எல்லா மனிதர்களோடும் அவர்களும் சேர்ந்து வாழக்கூடிய ஒரு நியாயமான தகுதி அவர்களுக்கும் இருக்கு..! அந்த நிலையிலே நீங்களும் அப்படியாக வாழலாம்..! நம்பிக்கையோடு இருங்கள்..! மனத்தளராதீர்கள்! இங்கே உங்கள்

நோய்க்குரிய மருந்தை வைத்திய சாலை வழங்கும். அந்த மருந்துகளை பெற்று ஒழுங்காக அவைகளை பாவியுங்கள். உங்களுக்குரிய கிளினிக்குகளுக்குத் தவறாமல் வாருங்கள்....”

அவர் சொல்ல வேண்டிய அறிவுரைகளையெல்லாம் அவனுக்கு சொல்லி முடித்து விட்டார். அதற்குப் பிறகு அவனும் அந்த அறையை விட்டு தள்ளாட்டமான நடையுடன் வெளியே வந்தாள். அங்கிருந்து அவன் வீட்டுக்கு வந்து சேருமட்டும், இந்த வானம் பூமி எல்லாமே அவனுக்கு ஏதோ வித்தியாசமாக கறுத்திருண்டது போல தெரிந்தது. மனம் அவனுக்கு செத்துப் போன சவம் மாதிரி உயிர்றது போல ஆகியது. ஆனாலும் அவனுக்கு அதன் பொருட்டு பிறகு ஆத்திரம் வரவில்லை. ஆவேசமும் மனத்தில் எழவில்லை. அவன் சொல்லி வீட்டிலே உள்ளவர் எல்லோருக்கும் இது விஷயம் தெரிய வந்துவிட்டது. ஆனாலும் இவைகளை அவர்கள் வெளியே ஒருவருக்கும் தெரியாமல் மறைத்துக் கொண்டார்கள். என்றாலும் சம்மந்தி வீட்டாருடன் எரிமலைபோல பொங்கி அவர்களுடன் இந்தப் பிரச்சினைகளைக் கதைத்துக் குழுறி வெடித்தார்கள். ஆனாலும் ஒன்றுமே பயனில்லாமல் தான் போய்விட்டன. நடந்த சம்பவ ங்களுக்குப்பின் மாற்றோக ஒரு நல்ல வழியை ஏற்படுத்த ஒருவருக்குமே முடியவில்லை. நடந்த தீய சம்பவங்களைல்லாம் அவனுக்கு ஒரு பரிகாரமுமின்றி நடந்து முடிந்து போனவைகளாகவே ஆகிவிட்டிருந்தன. வித்தியா இதற்குப்பிறகு தனக்கு விவாகரத்துக் தேவையென அதைப் பெற்றாள். அவளின் கணவர் எச்.ஐ.வி தொற்றிலிருந்து எயிடஸ் நோயாளியாக வந்தபோது விரக்தியினால் தற்கொலை செய்து கொண்டார்.

தான் ஒரு எச்.ஐ.வி காவியாக இருக்கிறேன் என்ற குற்ற உணர்வினில் பல காலமாகவே வித்தியா, வீட்டிலிருந்து வெளியே வெளிக்கிட்டு எங்கும் போகாமல் அடங்கி இருந்தாள். இனி இந்த வருத்தத்தோடு தன் வாழ்க்கை எங்களும் இருக்கும்? என்று நினைத்து அவன் நடுங்கிப் போனாள். நித்திரை கொண்டால் மரண வேதனை யுடைய கூக்குரல்கள் அவனுக்குக் கேட்பது .மாதிரி பிரமையாய் இருந்தது. அவனுக்கு உடலில் ஊங்கக் குறைவு வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. எவரிடமிருந்தாவது இவ்வேளையில் ஆறுதலான ஒரு உதவியைப் பெற வேண்டுமென்று அவளின் மனம் ஏங்கியது. வீட்டுக்குள் அடைப்பட்டுக் கிடந்தாலும் கண்ணனை அவன் பல போதும் சிந்தித்தாள். அவன் தன்னை துன்புற வேண்டாம் என்றொரு வார்த்தை

சொன்னால் அதெவ்வளவு தனக்கு ஆறுதலைத்தரும் என்றும் அவள் எண்ணினாள். குளிர் கொண்டு நடுங்கி இருமுகிற ஒவ்வொரு இரவிலும் உணர்ச்சியுடன் கண்ணனை நினைத்து அவள் சிந்தித்தவாறு இருந்தாள். அவனுக்கு தன் கண் னை மட்டுமே சிந்திக்கின்ற வேளையிலெல்லாம் ஒரு மனிதனாகக் காணமுடிந்தது.

இதையிட்டு வீட்டுக்குள் இருந்து தன் னை அடைத்துக்கொண்டிராது அன்று வெள்ளிக்கிழமை போல அவள் முருகன் கோயிலுக்கு வெளிக்கிட்டுப் போனாள். அங்கே கோயில் படியேறி உள்ளே போவதற்கு கால் வைத்தபோது, யாரோழுருவர் தனக்குப் பின்னால் படிக்கட்டில் ஏறிவருவது போல அவனுக்கு இருந்தது.

‘அது யாரது?’ - என்றாய் நினைத்து அவள் திரும்பிபார்த்த போது, இரண்டு படி மேலே ஏறி சிறுகச் கிறுக உயர்ந்தது போலே அதிலே அவள் கண்ணன் நின்றான். அவள் கண்ணனைக் கண்டதும் “கண்ணன்..!” - என்று சொல்லியவாறு கண்களில் நீர் நிறைந்ததாய் நின்றாள்.

“வித்யா என்ன உனக்கு நடந்தது? நான் கேள்விப்பட்டதுகள் உண்மையா?, உன்னிடம் ஏதாவது அதைப்பற்றியெல்லாம் கேட்போமென்று பார்த்தால் உன்னை வெளியே எங்கயும் நான் காணக்கூடக் கிடைக்கேல்லயே?”

- கண்ணன் அப்படிக் கேட்க, பொங்கி வந்த அழுகையை வித்யா சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள்.

“கண்ணன் நான் என்னையே கொன்று போட்டன் கண்ணன்! என்னட்டியிருந்து இனில்லாமே அழியப் போகுது.. இப்பிடியான நேரம் எனக்கு நீ ஆறுதலாயெண்டாலும் இருப்பியா கண்ணன்?.” அவள் அப்படித்தவிப்புடன் கேட்க இருபது வருடங்களுக்கு முன் சிறுமியாயிருந்த அன்றைய வித்தியாவைத்தான் உடனே அவ்வேளை அவன் மனதில் நினைத்தான். மரகத மனிகள் மின்னுவது போன்ற உடலழகுடன் தேவலோகப் பெண்கள் போன்று அழகாயிருந்த இவனுக்கு இப்படி ஒரு கதியா? - என்று நினைத்து அவன் மனம் கவலையில் சுருங்கியது.

“வித்தியா உனக்கு ஏன் இப்பிடிக் கஷ்டங்களாய் வந்தது? நானும் உன்றை விசயங்களை ஓரளவு கேள்விப்பட்டுத்தான் கிடந்து கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறன்.. என்னால் உனக்கு என்ன செய்தாக வேணும் எண்டு நீ எதிர் பார்க்கிறியோ.. அத்தனையும் நான் உனக்கு

செய்யிறன் வித்தியா...”- என்று அவன் இரங்கிய குரலுடன் சொன்னான்.

“கண்ணன் நீ நினைக்கிறமாதிரி அப்பிடி ஒண்டுமே எனக்கு நீ பெரிசா செய்யத் தேவையில்லக் கண்ணன். எனக்குத் தேவை உன்னட்டியிருந்து ஆறுதலான வார்த்தைகள்தான்! இந்த உலகத்தில் நான் அன்பு வைச்சிருக்கிறது எண்டுறது நீ ஒருத்தன் மட்டும்தான் கண்ணன். உன்னட்டத்தான் என்றை கவலையை நான் மனம் திறந்து பேச வேண்டிக்கிடக்கு... அதுக்காக நீ என்றை வீட்டுக்கு நாளைக்குக் கட்டாயம் வரவேணும்.. இவ்வளவு காலமாய் இதை உனக்குச் சொல்லத்தான் வெளிய வெளிக்கிட்டுத் திரியாமல் இருந்த நான், இன்டைக்கு வெளிக்கிட்டு உன்னைப் பார்க்கலாமெண்டு இங்க வந்தன்... நீ வருவியா கண்ணன்..?”

- என்று அவனைக் கேட்டாள் அவள்.

அவனுக்கு அவள் சொன்ன சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் நெஞ்சைப் பிழிந்ததாய்க் கவலையைக் கொடுத்தன. கோயிலுக்குத் தெற்கே உள்ள நிலப் பரப்பில், கல்லின் மீது ஆசாரிகள் உளிபோடும் சப்தம் அவன் நெஞ்சை இடித்துத் தகர்ப்பது மாதிரி உணர்வைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் தன் தலையைக் கவலையில் குனிந்து கொண்டு “நாளைக்குக் கட்டாயம் நான் உன்றை வீட்ட வாறன் வித்தியா..”- என்றான்.

அவன் சொன்னது அவ்வளவுதான்! அவன் பதிலைக் கேட்ட பிறகு அந்த இடத்தில்நின்று அவள் மினக்கெடவே இல்லை. கோயிலுக்கு உள்ளே போயும் சாமி கும்பிடாது அதிலே நின்று ஒரு முறை கையெடுத்து முருகனை கும்பிட்டு விட்டு அவனுக்கு “நான் வாறன் கண்ணா..” என்று சொல்லிவிட்டு, அவள் திரும்பி வீட்டுக்குப் போகந்தக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

கண்ணன் அவள் செல்வதை, கோயில் படிகளில்நின்று விழியின் கண்ணீருக்கிடையில் பார்த்தபடி நின்றான். கோயில் நாதஸ்வரக்காரன் உள்ளே உற்சாகமில்லாமல் ஊதிக்கொண்டிருப்பது அவன் காதில் விழுந்து கொண்டிருந்தது. வித்யாவின் இன்றைய உடல் தோற்றத்தையும் சோகம் நிறைந்த அவளது உரையாடலையும் நினைத்ததில், அவனுக்கு அப்படியே காலமும் சீதோஷணமும், எல்லாம் உறைந்து போன மாதிரி அவ்வேளையில் தோன்றியது.

* * * * *

வித்தியா இப்போது கண்ணனுக்கு முன்னே கவலையைப் பூசியது போன்ற முகத்துடன் ஊஞ்சலில் இருந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளின் மனப்பாரத்தையும் சேர்த்து கூம்க்க முடியாத அளவிலா ஊஞ்சலின் சங்கிலிப் பிணைப்புகளும் சப்தம் போடுகிறது? என்ற மாதிரி கண்ணனுக்கு இருந்தது... “உன்னோடு மணிக்கணக்கில் பேசவேண்டுமென்று இங்கே வரச் சொன்னால் நீ இருந்து இதிலே குறட்டை விட்டமாதிரி இருக்கிறாய்” - என்றாள் அவள்.

“இடைஞ்சலான சில வேளையளிலும் அதுக்குள்ள நீ ஒரு பகிஷியும் கதைப்பாய் வித்தியா.. எதையும் நீ சிரிச்சமழுப்பாத சொல் வித்தியா உனக்கு என்ன நடந்தது? நீ ஏன் விவாகரத்துப் பண்ணினாய்? உன்றை கணவர் ஏன் தற்கொலை செய்து கொண்டவர்..?”

அவள் அதை அறிய கவலையூடன் கேட்டான். அவள் கேட்டதற்குப் பதிலை அவள் தொடர்தாள்.

“கண்ணன் எனக்கு என்ற வாழ்க்கையில் என்ன நடக்க வேண்டாமோ அதெல்லாம் நடந்திட்டுது. என்னை எறும்பும் காற்றும் நுழையழியாத கருங்கல் கோட்டையிக்க பாதுகாத்தமாதிரி அப்பாவும் அம்மாவும் என்னை வளர்த்திச்சினம். என்ற அப்பாவுக்கு அவற்றை பாட்டன், முற்பாட்டன் முற்பாட்னுக்கு முப்பாட்டன் என்டு, அவயனின்டை முதுசங்களைல்லாம் கிடந்தும் இன்னும் பணம்வேணு மெண்ட பேராசையில் இந்தச் கல்யாணத்தை எனக்குச் செய்து தந்திச்சினம்... ஆனா அந்தச் கலியாண நாள்தான் எனக்கு விதி ஏற்படுத்திய நாளாய்ப் போச்சு! என்னைக் கலியாணம் முடிச்சவர் எயிட்ஸ் நோயாளி எண்டு தெரியாம நானும் ஏமாந்துதான் போனன் கண்ணன்..!”

என்று அவள் சொல்லவும் கண்ணனுக்கு பாறைக்குள் இருந்து வெட்டிர்ந்துபோல மனம் அதிர்ந்தது. தன்னை உயிருடன் மண்ணுக்குள் புதைத்தாற்போல அவனுக்கு இருந்தது. வித்தியா ஒரு மரணப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் போது நான் எதைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டு இங்கே வந்தேன்? என்று அவளுக்கு நடத்த கொடுமைகளை நினைத்து அவன் அதிர்ந்தான். இப்போது அவளுக்கு நடந்தவைகள் எல்லாம் அவனுக்கு விளங்கிவிட்டது.

வித்தியா கண்ணனுக்கு இவைகளைச் சொன்ன பிறகு, அவளின் பெருமூச்சகள் இரங்கத்தக்க அழுகையாகிவிட்டன. பல நாளிகை அது நீடித்தது. கண்ணன் அமைதியற்று எழுந்து நின்றான். வித்தியாவுக்கு எப்படி ஆறுதல் சொல்லலாமென்று அவனுக்குத்

தெரியவில்லை. என்றாலும் அவன் இப்போது தனக்கு அவள் மேல் உள்ள அன்பையும், அதனால் தான் அவளுக்காக இந்த உலகில் எதையுமே செய்யத் தயாராக இருப்பதையும் மனம் திறந்து வெளிப்படையாக சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“வித்தியா சாவை எதிர்பார்த்து சாகிறதை விட இருக்கின்ற காலத்துக்கு நிம்மதியா இருப்போம் எண்டுறது தான் அறிவான செயல் வித்தியா.... எப்படி நீ ஆனாலும் எனக்கு என்றை வித்தியா எப்பவும் தங்கச் சிலைதான் வித்யா.. நீ ஓம் எண்டு சொன்னால் உன்னோட சூட நான் உனக்கு துணையா இருக்கிறன் வித்தியா..”

- கண்ணன் இப்படிச் சொல்ல அழுதமுகமாய் இருந்த வித்தியா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்

“கண்ணன் நீ இப்படி முட்டாள் தனமான கதையளை கதைக் கேக்கிள்ளதான் எனக்குச் சிரிப்பும் வருகுது.. அதால் ஆறுதலாகவும் இருக்கு.. என்ன சொன்னாய் நீ? நான் ஒரு தங்கச் சிலையோ? நான் தங்கச்சிலையில்லக் கண்ணன் நான் ஒரு கொம்புச்சிலை..! நீ என்னோட இருந்தா சிலவேளையளில் அந்தச் கொம்பால நான் உன்னக் குத்தியும் கொன்று போடுவன்... பெண்கள் பேய் உருவமெல்லாம் எடுத்தது எண்டுறது உனக்கு தெரியும்தானே கண்ணன்? அதைப் போல நானும் பேய் உருவம் எடுத்து உன்னைத்தின்னுறது மாதிரி ஆக்டுவன்... அந்த நேரம் சிவபெருமான் சூப்பிட்டது போல அம்மையே எண்டு நீ என்னைக் சூப்பிட்டாலும் நான் மனம் மாறுமாட்டன்..! அப்பிடியே ஆவேசத்தில் ஒரு பெண் சிலந்தியா நான் மாறி, அல்லது ஒரு தேளாகவாவது மாறி, உன்னோட சேர்ந்து போட்டு என்றை பசிக்கு உன்னை தின்றும் விடுவன் கண்ணன்...!”

“என்ன வித்தியா உன்றை கவலையளை மறைக்க எனக்கு ஏதேதோ சொல்லுறியா எனக்கு? உன்றை குணம் சின்னனில் இருந்தே எனக்குக் கெரியும்! அதைமட்டும் நீ மறந்திடாத..! உன்றை வாயைத்திறந்து நான் கேட்டதுக்கு ஒழுங்காப் பதில்லைச் சொல்லு...?”

“அது தான் நான் சொன்னனே நீ என்னோட சூட இருந்தால் அப்பிடித்தான் நான் பிறகு நடந்து கொள்ளுவனென்டு... என்ன கண்ணன் நீ எனக்குச் சொல்லுறாய்? இதுக்காகவா நான் உன்னை இங்கவரச் சொன்னனான்..? உன்னட்டயிருந்து அந்த எதிர்பார்ப்பிலயா நான் இருக்கிறன்? கண்ணன் ஒரு கேள்வியை நான் உன்னட்ட இப்ப கேக்கிறன்.. ஆம்பிளையெண்டா எதையும் நீங்க நினைப்பாங்க என்ன? அதுக்கு ஒரு மீசை இருக்கு உங்களுக்கு என்ன? அதை

நீங்க எங்கள் மாதிரி பொம்பிளையள் பாக்க முறுக்கிக்காட்டுவீங்க என்ன? கண்ணன் புண்ணை ஒருபோதும் உணராத மனிதன்தான் பிறருடைய தழும்புகளையும் கேலி செய்யிறான் .. அப்பிடி ஒரு விதத்திலயா நீ என்னைக் கேலி செய்யிறாய்?"

"வித்தியா நான் சொல்லுறது உனக்கு விளங்கேல்ல.. நான் உன்னை மனப்பூர்வமா நேசிக்கிறன்! நீயும் என்னை நேசிச்சாய் என்ன? முந்தித்தான் நாங்கள் ரெண்டு பேரும் வாயை மூடிக்கொண்டு கோளைகளா இருந்திட்டம்! இனியாவது ஒன்றாயிருந்து சாகும் வரையிலாவது வாழுவோமே...."

"முட்டாள்கள் மாதிரி பேசாத கண்ணன்! ஏன் நீ இப்படி யெல்லாம் உளறுறாய்? சப்பாத்திக்கள்ளியில பூ பாக்க நல்ல வடிவாத்தான் இருக்கும் - ஆனா விஷமுள் அதில் இருக்கு - அந்தச் சப்பாத்திக் கள்ளியப் போலத்தான் நானும்.. நான் இப்ப எச்.ஐ.வியைக் காவிக் கொண்டு திரியிறன். இன்னும் எட்டோ அல்லது ஒன்பது வருஷங்களுக்குள்ள நானும் ஒரு எயிட்ஸ் நோயாளியா வந்திடுவேன். அதுக்குப்பிறகு அஞ்சாறு வருஷத்தில் எனக்குச் சாவும் வந்திடும். இந்த நோய் எனக்கு எழுதின தீர்ப்பாயிருக்கு.. அத நான் தனியக்கிடந்து அனுபவிப்பன்.. ஆனாலும் நான் ஒரு பெம்பிளை எண்டதால் இந்த நோய் வந்தாப்பிறகு என்றை கவரவத்துக்கும் நல்ல பெயருக்கும் சொல்லேலாத களங்கமெல்லாம் வந்து துலைச்சிட்டுது... அதால் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஒவ்வொரு மணித்தியாலமும் அதுதான் நினைக்க எனக்குச் சித்திரவதையாக் கிடக்கு..அதை நான் மறக்கத்தான் நீ எனக்கு உதவி செய்ய வேணும்! அதால் நீ இடைக்கிடை இங்க வந்து ஆறுதலுக்கு என்னோட கதைக்க வேணும்.. அந்த ஆறுதலான ஒண்டைத்தான் உண்ணட்ட இருந்து நான் எதிர்பார்க்கிறன் கண்ணன்..."

கண்ணன் வித்தியாவின் தற்போதைய நிலையை அறிந்து விட்டான். என்வித்தியா எவ்வளவு பலவீனமடைந்து தளர்ந்து விட்டாள். எத்தனை அளவு இருளடைந்த எதிர்காலமாகிவிட்டது அவனுக்கு..? வித்தியா மன அமைதியையும் அறவே இழந்ததாகிவிட்டானே? என்பது மாதிரி அவனுக்கு நினைத்துப் பார்க்கவும் கவலையாய் இருந்தது. அதனால் உடல்ரளர்ந்து போய் சங்கிலியால் தன்னை இறுக்கிக் கட்டிவிட்டது போன்ற நிலையில் அவன் அந்த சிமெண்ட் இருக்கையில் இருந்தான். அவ்விதம் அவன் இருந்து கொண்டு,

"இதைவிட நான் உனர் மன அமைதிக்கெண்டு ஒண்டுமே உனக்குச் செய்யேலாதா வித்யா..?"

என்று மனம் தளர்ந்து போன அளவில்கேட்டான்.

"கண்ணன் நீ நினைக்கிற அளவுக்கு நான் இன்னும் மனம் இடிஞ்ச போகேல்ல.. எனக்கிருக்கிற எல்லா சோகமான பயங்கரமான விஷயங்களையும் நான் தாங்கிக் கொண்டு இப்ப சீவிசுக்கெண்டுதான் இருக்கிறன்.. எனக்கு எல்லாமே வாழ்க்கையில தோல்வியாவிட்டாலும் நான் கவலைப்படேல்ல.. இப்பவும் நான் மனத்திடத்தோடதான் இருக்கிறன். அதாலதான் மனந்திறந்து எல்லாத்தையும் நான் இப்ப உன்னட்டச் சொல்லுறன்.. எண்டாலும் கண்ணன் என்னைக் கலியானம் முடிசு என்னை இந்தக் கதிக்கு ஆளாக்கிவிட்டவன நினைக்கேக்கிள்ள என்றை உணர்ச்சிக்கும் மனக்கும் முறுக்கேற்றிக் கொள்ளுறத என்னால் தவிர்க்கவே முடியாமலிருக்கு..அதால் ஒவ்வொருநாளும் விடியக்காலமயில என்ன நான் முற்றும் வேறு விதமாகத்தான் மாற்றி ஒரு நல்ல மனநிலையில என்ன மாற்றிக் கொள்ளுறதுக்குத் தெண்டிக்கிறன....."

எங்கட நாட்டில இப்ப நடக்கிற சண்டையால் கணவனை இழுந்து விதவைகளாப் போய் கஷ்டப்படுகிற பெம்பிளையள் எல்லாரையும் அந்த விடியக்காலமயில நான் நினைச்சுப் பாக்கிறன். என்னை மாதிரி ஒண்டுமே தெரியாத அப்பாவியான பெம்பிளைஞக்கு இப்படியாயும் ஒரு காரணத்தால் எயிட்ஸ் நோய் வந்து சாகிறதையும் நான் அதோட நெச்சு கவலைப்படுறன் கண்ணன்! நான் படிச்சவள்! அதால வெளி உலகத்துக்கெல்லாம் என்றை நிலையைச் சொல்லி என்னை வெளிக்காட்டிக் கொண்டு, எயிட்ஸ் சம்மந்தான விழிப்புணர்வுப் பிரச்சாரத்தையும் நான் செய்யலாமெண்டு இப்ப நான் யோசிக்கிறன் கண்ணன்... எனக்கெண்டு உள்ள சொத்தையெல்லாம் அந்த விதத்தில் ஒரு சமூக சேவைக்குத்தான் நான் இனி செலவழிக்கலாமெண்டு இப்ப நான் முடிவெடுத்திருக்கறன் கண்ணன்..... இதுக்கெல்லாம் என்னோட சேர்ந்து பாடுபட்டு உழைக்கக் கூடிய ஒரு மனிதர் எனக்குத்தேவை... எனக்கெண்டு நீ செய்யக்கூடிய உதவி இது தான்! அது இந்த விடியங்களில என்னோட சேர்ந்து நீ எல்லா விதத்திலும் உதவி செய்யவேணும்! அதை எனக்கு நீ செய்வியா கண்ணன்?"

அவள் அப்படி அவனைக்கேட்க கண்ணன் அவளின் முகத்தை தன் இமைகளை முடாது விழித்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் பார்வையில் வித்தியா இப்போது பழைய ஒவியத்திலுள்ள பாவிப்பெண்போன்று வருத்தத்துடன் தோற்றுமளிக்வில்லை, அதற்குமாறாக அவள், எகிப்திய பிரமிட்டுமாதிரி கம்பீரமாய்த் தோன்றினாள். உண்மையில் ஒரு லட்சியப் பெண் போன்றே அவனால்

அவளை இப்போது எண்ணக் கூடியதாக இருந்தது. இந்த இருந்திடங்களும் அவளைக் கவனிக்க வைத்த யோசனையாக இருந்தது கண்ணலுக்கு. அதன் பிறகு அதிலிருந்து அவன் மீண்டான்.

“ உன்னைப் போலொரு லட்சியமுள்ள அற்புதப் பெண்ணோட சேர்ந்து நீ சொல்லுற சமூக சேவைகளைச் செய்யிற்றில் எனக்கும் மனதுக்குச் சாந்தி இருக்கு வித்தியா.. என் வித்தியா எந்த வித்திலே தன்ற ஆறுதலப் பெற விரும்புறானோ அதுக்கு அவனோட சேந்து பாடுபட நானும் தயாராகத்தான் இருக்கிறன் வித்தியா..”

- என்று உணர்ச்சி மேலிட கூறினான் கண்ணன். இப்போது அவனிடம் வித்தியாவைப் பற்றிய வழக்கமான நினைவுகள் இருக்கவில்லை. அவன் அமைதியோடு இருந்தான். வித்தியாவும் விசனத்தை வெற்றி கண்டவள் போல குழந்தையின் தூய்மையான முகத்துடன் இருந்தான்.

இதற்குப் பிறகு கண்ணலும் அவளும் அரைமணி நேரம் வரை உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

- ஒரு நெருதலுமின்றி!

இருவரின் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகள் எப்படியாக இருந்தாலும், தாங்கள் சேர்ந்திருந்து கதைத்துக் கொள்வது அவர்களுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. நேரம் நகர்ந்ததில் வெளிச்சம் எந்தப்பக்கம் போயிற்று? - என்று அவர்களும் அறியாதிருந்தார்கள். கண்ணன் இருந்தாற்போல வானவெளியைக் கவனித்தான். இருண்ட வானம் தாங்கள் இருந்த இடத்தையும் உள்ளடக்கி, இருளில் ஆழ்த்து வதை அவன் கண்டான். இதன் பிறகு அவன் வெளிக்கிடத் தயாரானான். வித்தியா என்ன சொல்லப் போகிறாள் என்பதைக் கேட்க, அவன் மீது தன் பார்வையை அவன் படரவிட்டான். வித்தியாவுக்கு அவன் பறப்புவதை உணர்ந்ததில் உற்சாகம் குறைந்திருந்தது.

“ என்னிடம் இப்போது ஏதும் இல்லை என்று நினைக்காமல் ஓவ்வொரு நாளும் கட்டாயம் நீ இங்கே வரவேணும் கண்ணன்..? ”

என்று குறும்பாக அவன் சொன்னாள்.

அதற்கு அவன்:

“ ஏதும் இல்லையா அதெப்படி அவ்வளவு சீக்கிரமாய் எல்லாம் போய்விட்டன...”

என்று பகடியாகச் சொன்னான். புண்பட்டுப்போன இரு உள்ளங்களும் நாளைய வாழ்வுதனை புதிதாக தொடங்கவேண்டும் என்கிற எண்ணப்பாட்டில் இருந்தன. கண்ணன் இதன்பிறகு

வித்தியாவிடம் நாளை தான் வந்து அவளை சந்திப்பதாகக் கூறிவிட்டு அவளிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

வித்தியாவிற்கு தன் மனத்துக்கம் சிறிது சிறிதாய் விலகிப் போனது போல இருந்தது. நோய் வாய்ப்பட்டுப் போன முளை ஆறுதல் பெற்றது போன்றும் அவனுக்குத் தோன்றியது. துயரத்தின் மூர்க்க குழுறல்கள் முடிவடையுந்தருணம் ஒருவர் எப்போதுமே உறங்க விரும்புகிறது இயற்கைதானே?

வித்தியாவுக்கு இப்போது படுத்துறங்கவேண்டும் போல இருந்தது. அவனுக்கு உடல் நிலைமையும் அலுப்பைக்கொடுத்தது. அவள் பொழுதுபட்ட நேரம் என நினைத்து நித்திரையைத் தள்ளிப்போடவில்லை.. அவள் நேராகத் தன் படுக்கை அறைக்குள் சென்றாள். அந்த அறைக்குள்போய் கட்டிலில் ஏறி பிறகு நிம்மதியாக அவள் படுத்துவிட்டாள்.

(2008)

மரணவிடை

இந்த உலகம் போகிறபோக்கிலே சில சமுகத்தவரால், சமயத்தவரால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த விதிகளும் இப்போது மாறி வருகின்றன. தங்களுக்குள்ளே ஆழ்ந்து சிந்தித்துத் தெளிந்து, தங்கள் அறியாமையிலிருந்து அவர்கள் இப்போது மீண்டு கொண்டு வருகிறார்கள்.

இதையெல்லாம் நன்றாக நான் இன்று எழுதுவதாயிருந்தால், என் கதைகளின் மூலம் அதையெல்லாம் வாசகனிடம் சொல்லியே ஆகவேண்டும். ஒரு குழந்தையைப் போல நான் மறந்துவிடாமல், அப்படியே அன்று நான் கண்ணால் கண்டவைகள் யாவற்றையும் சொல்லவும் வேண்டும். அவ்விதம் சொல்லும்போது, நல்ல சிறுகதை வாசகனுக்கு வேண்டப்படுவது போல இக்கதையை நீளம் குறைவாக இருக்கும்படியும் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

அன்று பின்னேரம், நான் கடைமூடும் நேரம் வந்துவிட்டது. என் கடைக்குப் பக்கத்திலேயுள்ள ஒரு இனிப்பு விற்கும் கடை, மற்றும் இடப்பறமுள்ள ஒரு சிகை அலங்கார நிலையம், சந்தி முடக்கில் இருக்கின்ற மூலைக்கடைகள்- என் அவைகள் மட்டும்தான் குரிய அஸ்தமனத்திற்குப் பிறகும் கூட சில மணி நேரம் இவ்விடத்தில் திறந்திருப்பவை.

ஆனால் நான் வெள்ளிக்கிழமை நாளென்றால், நாலு மணிக்கே கடையைப் பூட்டி விடுவேன். மறுநாள் சனிக்கிழமையிலிருந்து அதற்கு அடுத்த நாள் ஞாயிறுவரை எனக்கு முழு லீவு. நல்ல ஓய்வு! பிறகு திங்களிலதான் என் கடையைத் திறப்பேன். நான் மரக்கறித் தோட்டமும்

வியாபாரத் தொழிலோடு செய்து வந்ததால், இந்த வியாபாரத்தில் பெரிதாக அப்படி ஒன்றும் அக்கறை இல்லாது இருந்தேன்.

நான் கடை வாசலுக்கு பலகை பூட்டிக் கொண்டு இருக்கும் வேளை என் நண்பரும் இவ்விடம் வந்து விடுவார் என்று எதிர்பார்த்தேன். நான் அப்படி எதிர்பார்த்ததைப்போல அவ்வேளை அவரும் கடைப்பக்கம் வந்தார்.

“என்ன உம்மட பாடு இப்பிடியே வெளிக்கிட்டு தட்டி வானில ஏறி அங்க போவமா? இல்லாட்டி நீர் போய் உம்மட வீட்ட சொல்லிப்போட்டு அங்க கோயிலுக்குப் போக வர வேணுமா....?

-என்று அவர் என்னைக் கேட்டார்.

“இல்லத் தேவையில்ல நாங்க போவம்! மத்தியானம் சாப்பிட அங்க நான் வீட்ட போகேக்கிளேயே மனுசியிட்ட கோயிலுக்குப் போறனெண்டு நான் சொல்லிப் போட்டன.....”

- என்று அவருக்கு நான் சொன்னேன்.

“அப்ப பிரச்சினை இல்ல....”

- என்று அவர் சொல்ல, நாங்கள் இருவரும், பிறகு தட்டி வான் நிற்கிற பெரிய இலுப்பை மரம் நிற்கும் இடத்துக்குப் போனோம். ‘கருகம்பனை’- இடத்துக்குப் போகின்ற தட்டி வான் அங்கு எங்களுக்குச் சந்தித்தது. அந்தத் தட்டி வானிலே இருவரும் ஏறிக் கொண்டோம். தட்டி வான் ஆட்டிக் குலுக்கி முழு அலுப்பையும் உடலுக்குத் தந்து எங்களைக் கருகம்பனையிலே சேர்த்தது. கீரிமலைக்குக் கெள் பகுதியிலேதான் ‘கருகம்பனை’ என்ற ஊர் இருக்கிறது. அங்கே உள்ள ‘கவுணாவத்தை’ நரசிம்ம வைரவர் கோயிலுக்கு நாங்கள் பிற்பாடு சென்றோம்.

-அங்கே நாங்கள் எதற்காகச் செல்கிறோம் என்பதை இப்பொழுதுதான் நான் சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது.

ஓவ்வொரு வருடமும் வைகாசிமாதம் வருகிற ‘பெள்ளையி’ கடந்து அடுத்துவரும் சனிக்கிழமை நாளிலே, இந்த நரசிம்ம வைரவர் கோயிலில் பெரிய வேள்வி நடப்பது வழிமை. ஒரு ஆயிரம் அளவு எண்ணிக்கை வரையிலாக உள்ள ஆட்டுக் கிடாய்களைக் கூட இந்தக் கோயில் வேள்வியிலே அவர்கள் பலி கொடுப்பார்கள். கோழிச் சாவலும் அறுப்பார்கள். அந்த அளவுக்கு யாழ் குடாநாட்டிலே இந்த நரசிம்மர் கோயிலிலே நடக்கும் வேள்வி வெகு பிரச்சித்தமாயிருந்தது.

- வேள்வி நடக்கும் சனிக்கிழமைக்கு முதற் சனியன்று இதற்காக கோயிலிலே விளக்கு வைப்பார்கள். வேள்வி நடந்து முடிந்த அடுத்த

சனியிலே நிறைவாக ஒரு பெரிய பொங்கலும் கோயிலிலே நடக்கும்.

நடப்பது உயிர்ப்பலி என்று இருந்தாலும் அன்று இங்கே கோயிலைப் பார்க்க ஜெக் ஜோதியாய் இருக்கும். இரவு எல்லாம் நீரும் கொண்டாட்டங்களிலே ஒன்றாக சின்ன மேளமும் உண்டு. ‘சின்ன மேளக் காறியள் வாறாளவயளாம்!- என்று கிழவரில் இருந்து குமரன்கள் வரை திருவிழாப் பார்க்கவென்றும் இங்கே படை எடுத்தாற் போல வருவார்கள்.

- என்னை இந்தக் கோயிலுக்கு அழைத்து வந்தாரே நண்பர் - அவர் சொல்வார்.

“யாழ்ப்பாணத்திலே உள்ள சனம் போல உலகத்தில எங்கயும் உள்ள சனத்தாலயும் இப்பிடி கிடாய் ஆடு வளக்கிறதில கிட்டவே நிற்க ஏலாது” - என்று.

உண்மைதான் அவர் சொல்லுறது! நானும் இந்த ஆட்டு இறைச்சியை இங்க எண்டில்லாமல் வேற பல ஊர்களுக்கு போகிற போது கூட அங்கும் கறி தின்று பார்த்திருக்கிறீன்! ஆனாலும் இதில உள்ள இந்தச் சுவை போல வேற எங்கயும் நான் தின்றதுகளில அவை எல்லாம் சுவைத்ததே இல்லை! அப்பிடி ஒரு தனிப்பட்ட சுவை இங்கே தின்கிற ஆட்டு இறைச்சிக் கறியிலே இருக்கிறது என்கிறதை நானும் கண்டு பிடிச்சன்.

சூட்டுச் சேர்ந்த இந்த இறைச்சிக்கறியில உள்ள கொழுப்பும், இதுக்குத் தோதான கத்தரிக்காய் பால்கறியும், தின்னத் தின்னக் கொண்டா இன்னும் சோற்றைக் கொண்டா என்றுதான் ஆருக்கும் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கும்.

இந்த மாதிரியாக இது இருக்கிற ருசிக்கு எல்லாம் என்ன காரணம்? ஒரு வேளை இந்த மண் வாசியாய் அது இருக்குமோ? அல்லாவிட்டால் இந்த ஆடுகள் இந்த மண்ணில் வளரும் மூலிகைகளைத் தின்னுகிறதால உண்டான ஒரு நிலையோ?

- என்று தான் நான் சிலவேளை இவைகளை ஆராய்ந்து பார்ப்பது போல நினைத்துக் கொள்வேன்.

என் ஊர்க்காரரோருவர் கிடாய் வளர்ப்புப்பற்றி தன் அனுபவத்தை எனக்கு ஒரு நாள் சொன்னார்.

“ஒரு ஆட்டுக்கு நீங்கள், எந்தக் குழையை அதுக்குத் தின்ன குடுத்துப் பழக்கினாலும் அதை எல்லாம் அந்த ஆடு தின்னும்! அப்பிடி ஒரு சாதிப் பழக்க குணம் இந்த ஆடுகளுக்கு இருக்கு...”, எண்டார்.

“இதைத் தெரியாத ஆட்கள் ஆரும் விளங்கிக் கொள்ள ஒரு சித்தரின்ட உண்மைக் கதையும் இருக்குக் கண்டரோ?”

அதையும் நான் சொல்லுறன் கேளும் எண்டார்.

“அவருக்குப் பெயர் இடைக்காட்டுச் சித்தராம்! அவராம் தன்ற ஞானத் தால, இனி வரப் போற கடுமையான பஞ் சத் தை அறிஞர்ச்சிட்டாராம்! அந்தப் பஞ்சத்தில தண்ணீரும் புல் பூண்டும் இல்லாமல் போயிடும் எண்டு கண்டிட்டு, தன்ற ஆடுகளுக்கு இந்த ஆவாரங்கு செடி இருக்குக் கண்டரோ? அதைத் தின்னப் பழக்கி கடல் தண்ணியையும் குடிக்கப் பழக்கினாராம்! கடல் தண்ணி என்ன எந்தப் பஞ்சத்துக்கும் அது வத்தவே போகுது? அதே மாதிரி இந்த ஆவாரங்கு செடியும் எந்த வறட்சிக்கும் தாக்குப் பிடிக்கும் தானே?

அதால் பிறகு, பஞ் சமும் வந்து அவற்றை ஆடுகள் ஆவாரங்குழையைத் தின்டு கடல் தண்ணியைக் குடிச்ச தாக்குப் பிடிச்சிட்டுதுகள். அந்தச் சித்தரும் பஞ்சத்தால வந்த பாதிப்பில்லாமல் ஆட்டுப் பால் குடிச்சார்.

அதுமாதிரி எல்லோரும் நினைக்கிறது மாதிரித் தம்பி நெச்ச பாட்டுக்கு இந்த ஆடு வளர்த்துக் கொள்ள ஏலாது - இதுக்கு எண்டும் நல்லாய் ஒருவர் அனுபவப் பட வேணும் தம்பி !

என்ற கிடாய்கள் ஆரும் நான் வைச்ச விலைக்கு ஒண்டும் மூச்சக் கீச்சக் காட்டாம கட்டாயம் கேட்டு வாங்கித்தான் போவினம். ஏனெண்டால் நான் வளக்கிற சாமான் சங்கு! இறைச்சி சாப்பிட்டா நாலு நாளைக்கு கையில் வாசம் அப்பிடியே கம.... மெண்டு மணக்கும்!”

“ஓ.... ஓமோம்! அதெண்டா சரிதான்! அவர் இப்ப சொன்னது உண்மைதான்! ஊருக்குள்ளே ஆரும் கிடாய் ஆடு அவிழ்ப்பதாக இருந்தால் அவரைத்தான் தேடிப் போவார்கள். அது விஷயம் நானும் நன்றாக அறிந்ததுதான்! அவர் ஆடு அடித்துப் பங்கு போட்டு விற்ற இடத்திலே, நானும் பல நாள் இறைச்சி வாங்கியிருக்கிறேன். அவர் சொன்ன சொல்லிலே ஒரு துளியும் பிச்கில்லை. அந்த ஆட்டிறைச்சி வலு திறம்!”

இப்படியாய் உள்ள அந்தக் கதையெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, நான் இந்தக் கோயிலுக்கென்று வந்ததே இங்கே விழும் கிடாய்களிலே ஆரும் ஒருவர் அதை வாங்கிப் பங்கு போட்டு இறைச்சி விற்றால் அதிலே ஒரு பங்கு இறைச்சி நானும் வாங்கிப் போகத்தானே?

என்னோடு வந்த நண்பரின் ஊர் இந்தக் ‘கருகம்பனை,’

“கவுணாவத்தை நரசிம்மர் கோயிலுக்குப் பக்கத்திலேதான் தான் பிறந்து வளர்ந்த வீடும் இருக்கு” என்று எனக்கு அவர் சொன்னார்.

“சரி! இப்பிடி இதுவரை காலமும் நான் ஒரு கோயிலில் போய் வேள்வி நடக்கிறத சீவியத்தில் பார்த்ததில்ல. இங்க போனால் கோயிலில் நடக்கிற வேள்வியையும் பாத்ததாகிது. கோயிலால் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போகேக்க நல்ல ஆடிடறைச்சியும் வீட்டுக்கு வாங்கிக் கொண்டு போனதாகவும் இருக்கும்....”

- என்ற காரணத்தினாலேதான் நான் நண்பருடன் வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு இங்கே வந்தேன்.

- நெடுகலும் நண்பர் நண்பர் என்று அவரது பெயரைச் சொல்லாமல் ஏதோ அளந்து கொண்டிருக்கிறன். அவருக்கு பெயரில்லையா என்ன? அதைச் சொல்லாம்தானே நான்?

அவரின் பெயர், ‘பாஸ்கரன்!’

நான் பாஸ்கரனுடன் அவரின் வீட்டுக்குச் சென்றபோது, அவரது பிறந்த வீட்டைப் பார்த்து ஒரு கணம் அப்படியே மலைத்துப் போய்விட்டேன். அந்த அளவுக்கு அந்த வீடு சுற்றிலும் ஆசாரம் ஆசாரமாய் விரிந்து போன புராதன வீடு.

“என்ற அப்பாவும் அம்மாவும்தான் இப்ப தன்னந்தனிய வீட்டில இருக்கிறம்...” என்று எனக்கு பாஸ்கரன் சொல்லிக் கொண்டு என்னை அந்த வீட்டுக்குள்ளே உள்ள ஒரு அறைக்குப்போக கூட்டிக்கொண்டு போனார். நான் அவருடன் போகும்போது விறாந்தைப் பக்கமும் பார்த்தேன். ஒரு கிழவர் அதிலே மடக்கு சாய்வு நாற்காலியில் உடலைச் சரித்துப் படுத்துக் கிடந்தார். அவ்விதம் படுத்துக் கிடந்தபடி, மெல்ல மிக மெல்ல அவர் கையிலிருந்த விசிறியால் விசிறிக் கொண்டிருந்தார்.

இவர்தான் பாஸ்கரனின் தகப்பன்போல் என்று நான் அவரைக் கண்டதும் நினைத்தேன். நாங்கள் உள்ளே போகும் வேளை பாஸ்கரனின் தாயும் வந்து மகனுடன் கதைத்தார். வயது முதிர்ந்த அந்த அம்மாவும் ‘மிளகாய்ப் பழம்’ போல நல்ல சிவப்பாக இருந்தார். அவர் கதைத்து விட்டுப் போன பிறகு பாஸ்கரன் அந்த அறைக்குள்ளே என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்.

“இதுதான் என்ற அறை” - என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் சட்டையைக் கழற்றி கொக்கியில் மாட்டனார். நானும் சேட் கழற்றி பக்கத்துக் கொக்கியில் ஏற்றினேன். அந்த அறையின் விறாந்தைக் கதவை அவர் திறந்தார். குப்பென்று காற்று வந்தது “இதால் அங்க முன்னால் பாருங்களன்” - என்றார். நான் வந்து அதிலே நின்று

பார்த்தேன். கோயில் வாசல் தெரிந்தது. எப்போதும் இரத்தத்தை அறிந்தது போன்ற அந்தக் கோயில் முற்றமும் எனக்குத் தெரிந்தது.

- நான் அப்படியே கோயில் வாசலைப் பார்த்தபடி நிற்க “நாளைக்கு ஆடுகளினர் மரண தினம்!” - என்று பாஸ்கரனும் கோயில் வாசலைத் தானும் பார்த்தபடி சொன்னார். அவர் சொல்லவும் என் நினைவில் உடனே ஒரு மாற்றம் வந்தது. நான் திடுக்கிட்டேன்.

பிறகு என்னை சமாளித்துக்கொண்டு விட்டேன். “இரவு எங்கட சாப்பாடுக்கு இந்த வீட்டில் மரக்கறிதான் தனிய! இங்க அம்மாவும் அப்பாவும் மச்சம் மாமிசம் ஒண்டுமே சாப்பிடுறேல்ல..... அவயள் சுத்த சைவம்!”

- நான் அவர் சொன்னதைக் கேட்டு விட்டுச் சிரித்தேன். என் சிரிப்பைப் பார்த்துவிட்டு “கலியாணம் முடிச்சு மனுசியினர் சாப்பாட்டு முறையால் எனக்கும் இந்த மச்சம் மாமிசம் பழக்குது”-என்றார்

- பிறகு அவர்:

“பனங்கள்னு இப்ப பின்னேரக் கள்ளு வரும் முஸ்பாத்தியா நாங்கள் வாங்கிக் குடிப்பமா?” என்று என்னைக் கேட்டார்.

- நான் “அதுக்கென்ன குடிப்பம்!” - என்றேன்.

“அதையும் நாங்கள் இங்க ஒழிசுக்கதூன் குடிக்க வேணும், வீட்ட ஆருக்கும் தெரியக்கூடாது என்றார்.

அதற்கு நான் சிரித்தேன்.

“ஆனா அம்மா இதுக்க என்ற அறையிக்க வரமாட்டா.....” - என்று பிறகு அவர் சொன்னார்.

- நான் மெளனமாக இருந்தேன்.

அந்த நேரம் ஒருவர் இடையில், முறுக்குத் தடி அரிவாள் பெட்டியில் உரச, கைகளில் சுரைக் குடுக்கைகளில் உள்ள கள்ளோடு அந்த ஒழுங்கை வழியாகப் போனார். பாஸ்கரன் அவரை கோடிப் புறத்திலே நின்றபடி கூப்பிட்டார். அவர் கூப்பிடவும் அதாலே போய்க் கொண்டிருந்தவர் திரும்பி எங்களுடைய இடத்தடிக்கு வந்தார்.

“இப்பதான் இறக்கின பின்னேரக்கள்! உடையாற்றரை காணியில் உள்ள உசரிப்பனைக்கள்னு இது” என்று சொன்னார் அவர்.

முறுக்கேற்றின கயிறுபோல அவர் உடம்பு! பிளாவும் அவர் வைத்திருந்தார். கண்கள் அவருக்கு இலந்தைப் பழமாய்ச் சிவந்திருந்தது.

“முதலில் நீர் அடியும்....” என்று பாஸ்கரன் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார். நான் பிளாவை வாங்கி கையில் பிடித்தேன். கள்ளின்

கொப்பளிக்கும் நுரைத்திரளை குடுக்கையின் வாயிலிருந்து வெளியே போக ஊதிவிட்டு, அவர் கள்ளைப் பன்னாடைச் சல்லடையால் வழித்து பிளாவில் கடகடவென்று வார்த்தார்.. ஈ, எறும்பு, தேள், புச்சியை பிறகு அங்காலேயாய் வீசினார். அந்தப் பணங்களின் ருசிமிகுந்த மணம் என் மூக்கில் குதித்தேறியது. நான் செம்மறியாடு புல் மேய்வது போல குனிந்தப்படி குடித்தேன்.

- நான் இரண்டு பிளாக் கள்ளு, நண்பர் இரண்டு பிளாக் கள்ளுக் குடித்தோம். அந்தப் பணங்கள்னு துவர்ப்பும், இலேசான இனிப்புமாயிருந்தது. கடைசியாக பிளாவில் கிடந்த கள்ளு மண்டியை, ஜன்னலுக்குப் பக்கத்தில் பெருங் கருங்குடைபோல் கவிழ்ந்து நிற்கும் வேப்ப மரத்தின் வேரிலே பாஸ்கரன் ஊற்றினார்.

“இந்த ஒவ்வால்கள் கும்பாய்க் கூடி வந்து, கள்ளு முட்டிவழிய விழுந்து, கள்ளையும் எல்லாம் உறுஞ்சிப் போடுதுகள்” - என்று கள்ளுக்காரர் சொல்லிக்கொண்டு எங்களிடம் காசை வாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டார்.

- எங்களுக்கு பிரயாணம் பண்ணி வந்த களைப்பு யாவும் அடங்கிய மகா சாந்தமாய் பணங்கள்ளுக் குடித்தான் பிறகு இருந்தது.

நாங்கள் அந்த அறைக்குள் இருந்து இருவரும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். அந்த நேரம் பாஸ்கரனின் தகப்பனார் நாங்கள் இருந்த அறையின் வாசலருகில் வந்து நின்றார்.

பாஸ்கரன் தகப்பனாரைக் கண்டதும் மரியாதைக்கு எழுந்து நின்றார். நானும் எழுந்து நின்றேன்.

“இருதம்பி....” - என்று எனக்கு அவர் தன் கையைக் காட்டிச் சொன்னார்.

- நான் பிறகும் நின்று கொண்டிருந்தேன்.

“பறவாயில்லை இருதம்பி இரும்....!” - என்றார் அவர்.

நான் அவர் சொன்னதற்குப் பிறகு இருந்தேன். பாஸ்கரன் நின்று கொண்டுதான் இருந்தார். அவரின் தகப்பனார் பிறகு சொன்னார்.

“எல்லாரும் கொல்லாமையைக் கடைப்பிடிச்சால் இந்த உலகமும் எங்களின்ட சீவியமும் மென்மையானதா மாற்றும் தம்பி.... இதெல்லாம் இங்க உள்ளவயன் ஆர் உணருகினம்? மனுசர்கள் கண்டு அஞ்சிறதையும் வெறுக்கிறதையும் இவங்கள் ஏன் தான் செய்யிறாங்களோ..... இதாலதான் இவங்கட கோயிலுக்கு நானெல்லாம் பொறேல்ல....”

- இதை அவர் சொல்லும்போது அவரது தலை தனியாக ஆடியது. அவர் கோயிலில் மிருக பலி கொடுப்பதைப் பற்றித்தான்

எனக்குச் சொல்லுகிறார் என்று நான் உடனே விளங்கிக் கொண்டேன். நான் அவரை ஆழந்து நோக்கி பின் மொனமாக இருந்து விட்டேன். பாஸ்கரனின் தந்தை இதை எங்களுக்குச் சொன்ன கையோடு அந்த வாசலைவிட்டு திரும்பிப் போய் விட்டார்.

பட்சிகளின் குரலோடு மாலைப் பொழுதுகளைந் து கொண்டிருந்தது. பட்சிகள் எழும்பும் ஓசைக் கலவைகள் காதுகளுக்குத் தெவிட்டாத சங்கீதம் போல் இருந்தன. கதிரவன் தனது கடைசிக் கதிர்களையும் திருப்பி எடுத்துக் கொண்டான்.

நரசிம்மர் கோயிலிலே மேளம் உச்ப்பேற்றிக் கொண்டிருந்தது. கோயிலுக்கு அருகிலே கருங் சுந்தலைப்போல வளைந்து நெளிந்து கிடந்த ஒழுங்கைகளியெல்லாம் மின்சார வர்ண விளக்குகளின் ஒளி நிரம் பியிருந்தது. தெருவில் சில நாய்கள் ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தன.

இரவு நேரம் சாப்பாடு சாப்பிட்டு நாங்கள் இருவரும் முடித்த பிறகு “கொஞ்சம் நித்திரை நாங்கள் கொண்டிட்டு எழுப்புவாமே?” - என்று என்னைக் கேட்டார் பாஸ்கரன்.

“எத்தனை மணிக்கு உங்க கோயிலில் வேள்விதுவங்கும்?”

- என்று நான் உடனே அவருடைய கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் இதைக் கேட்டேன்.

“காலையில ஆறு மணி போலத்தான் உங்க அதுவெல்லாம் துவங்கும்..” என்றார் அவர்.

“அப்ப ஆடுகளை எப்பத்தைய நேரத்துக்கு உங்க கோயிலுக்குக் கொண்டருவினம்?”

“அதுகள் மூன்று நாலு மணிக்கெல்லாம் கொண்டரத் துவங்கீடுவினம்!”

“அப்ப மூன்டு மணிக்கு நாங்கள் எழும்ப வேணும்”

“ஓ அந்த நேரமா எழும்பீட்டாச் சரி! எண்டாலும் நடுச்சாமம் சின்ன மேளமும் உங்க ஆடத்துவங்குமே.. அதுப் பாக்கேல்லயோ?”

“உந்தச் சின்னமேளக் காறியள் ஆடுறதை நெடுகலும் நெடுகலும் பாத்ததுதானே...” என்றுநான் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தேன்.

“அப்ப சரி படுப்பம்! சரியா அந்த நேரம் வரவிட்டு நான் உங்களை எழுப்பிலிடுறன்..” என்று விட்டு அவர் ஒரு கட்டிலில் சரிந்தார். நான் அவருடைய கட்டிலுக்குப் பக்கத் துக் கட்டிலில்படுத்தேன். சன்னவில் வேப்பம் காற்று வீசியது. நான் படுத்த கையோடு மூடிய இமைகளுக்குப் பின்னால் என்விழிகள் உருளுவது

மாதிரி இருந்தது. நல்ல நித்திரை யாகிவிட்டேன்.

அப்படி எவ்வளவு நேரம் நான் நித்திரை கொண்டிருப்பேனோ தெரியாது. இருந்தாற்போல நட்டுவமேளத்தின் அதிரவோசையோடு, நாதஸ்வர வாசிப்புச்சத்தம், என் காதுகளுக்குக் கண கணப்பாக இருந்தது. நான் உடனே கண்விழித்து விட்டேன் நான் படுக்கையால் உடனே எழும்பி இருந்த போது பாஸ்கரன் அவரின் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருப்பது எனக்குத் தெரிந்தது.

“ஆடுகளை ஊர்தி வழிய நிக்க விட்டு கொண்டாறாங்கள்! வாங்க அதுகள் எங்கட வீட்டு விறாந்தையில் நின்டு வடிவாய்ப் பாக்கலாம்” என்றார் பாஸ்கரன்.

நாங்கள் இருவரும் அறையை விட்டு வெளியேபோய் அந்த வீட்டு விறாந்தையில் நின்றோம். அந்த வேலிக்கு மேலாலேயும் கூட அவ்விடத்தால் வருகிற அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊர்திகளை எங்களால் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது.

- அந்த ஊர்தியானது மாலை வளையங்களாலும் வர்ண மின்சார விளக்குகளாலும், நன்கு அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டு - பார்ப்பதற்கு அது ஒரு கல்யாண வீட்டு மணப்பந்தலைப் போன்று கோலாகலத்தோடே காட்சியளித்தது. அந்த ஊர்த்தியின் மேலே உள்ள வளையத்திலே ஒரு மின்சார வெள்ளை விளக்கு, பளிச்சென்ற அதன் வெளிச்சத்தில் அதிலே நின்று கொண்டிருந்த கிடாய் ஆட்டை துலாம்பரமாக பார்வையாளர்களுக்குக் காட்டியது.

நான் கண்களைக் கச்கியப்படி ஆட்டைப்பார்த்தேன். எனக்குப் பக்கத்திலே நின்ற பாஸ்கரனும் மின்சார ஒளி பட்டு ஜோலிக்கின்ற அந்த ஆட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு சிகரெட்டை ஆழ்ந்து புகைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அந்த கிடாய் ஆட்டை எனக்குப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல தோன்றியது. என்னுடைய கீவியத்தில் இப்படியான மொழுமொழுப்பான ஆட்டை நான் கண்டதே இல்லை, என்பது போல எனக்கு அந்த ஆட்டைப் பார்க்கவும் தெரிந்தது.

அந்த அளவுக்கு அதீத அழகோடு, குளித்துவிட்டு வந்தது போல அந்தக் கிடாய் இருந்தது. தன் ஒளி ஊடுருவும் கண்களால், அது தனக்கு நேரே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. சிறு மின்னலைப் போர்த்தி இருப்பது போல அந்த ஆட்டினது கண்கள் ஜோலித்தன. மின்சார வெளிச்சத் தணப்பூட்டலுக்கு, ஆட்டின் பிடிக் கேசமும் கலகலத்து அழகாய்த் தெரிந்தது. ஆட்டின் தாடி, அதன் தலை ஆடும் போதெல்லாம் ஆடியது.

அதன் கண்களில் மனிதர்களது செய்கைகளை நம்பமுடியாத பார்வை இருக்கவில்லை. அது தான் இப்போ ஒரு ராஜா என்கிற நினைப்பில் பெருமை மிக்க ஒரு சிம்மாசனத்தில் இருப்பது போன்று கழுத்து மாலையுடன் நின்று கொண்டிருந்தது.

நான் ஒரு கிழவனைப் போன்று, அந்த ஆட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு குழந்தையைப் போல என் மனம் அழுதது.

குமிழியாக ஜோலித்து உடைந்து உடைந்து மறைந்து போகும் வாழ்வின் அபத்தத்தை அறியாது அந்த ஆடு அதிலே சந்தோஷமாக நிற்பது போல எனக்குத் தெரியவும் அதனால் நான் மனதுக்குள்ளே துக்கத்தை அனுபவித்தேன்.

ஊர்தியோடு பின்னாலே வந்தவர்கள் மேசுச் சத்தத்துக்காக வென்று, அடிவயிற்றை எக்கி உரத்துத்தான் பேசுகின்றார்கள். அவர்களது பேச்சிலே நீளமான இழுவை ஒலி அதிகமிருப்பதாக நான் நினைத்தேன்.

- அந்த ஒழுங்கை வழியாக நரசிம்ம வைரவர் கோயிலடிக்கு ஒன்று போய் முடிய, அடுத்த ஊர்தி வந்தபடியே இருந்தது. அந்த ஊர்திகளிலே ஒன்றை ஒன்று உருப்படிகளிலே விழுத்தி விடும் அளவுக்கு திமிரான கிடாய் ஆடுகள் நின்றபடி இருந்தன.

அந்த ஆடுகளை எனக்கு, பார்க்கப் பார்க்க துக்கம் என் இதயத்தைப் பற்றிக் கொண்டது. ஆனால் பாஸ்கரனே அவைகளை வாய் ஊறி ஊறிப் பார்த்தார்.

“ரெண்டு புட்டுத் துண்டுகளோட உந்த இறச்சியச் சாப்பிட்டா... ஆக..” - என்று அவர் ஆசை அதிகப்பட்டு தானே சொல்லிக்கொண்டது என் காதுகளிலும் அப்போது விழுந்தது.

இறக்கைகளை தட்டி சட சடத்துக்கூவியது தலைக் கோழி. காலை நேரத்துக்கான ஒசைகள் மெல்ல மெல்ல களை கட்டத் தொடங்கின கோயிலுக்கு முன்னாலே நிறைய சனமாயிருந்தது.

கிழக்கு வெள்ளை கிழிக்கு முன் நானும் பாஸ்கரனும் பல் துலக்கி முகம் கழுவினோம். அதோடு காலைக் கடனெல்லாம் முடித்து அம்மாவின் கையால் தந்த கோப்பியையும் வாங்கிக்குடித்து விட்டு, அந்த கோயில் முற்றத்துக்கு முன்னே கொஞ்சம் தூரவாய்ப் போய் நின்றோம்.

- நாங்கள் அதிலே கோயில் முற்றத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது முதன் முதல் ஒரு பெரிய கிடாய் ஆட்டை அதிலே கொண்டு வந்தார்கள். இரக்கத்தை இறைஞ்சுவது போல

அந்த ஆடு நின்று கொண்டிருந்தது. அந்த ஆட்டை ஒருவர் தலைப்பக்கக் கயிற்றிலும் மற்றவர் கால் பக்கத்திலும் பிழத்துக்கொள்ள, தன் கையிலிருந்து எழும் கத்தியால் ஒருவர் அந்த ஆட்டின்தலையில் வெட்டு வழங்கினார். அவர் கடக்கென்று வெட்டும் போது ‘கிலிங்’ என்று கத்தியிலிருந்து ஒரு ஓசை கேட்டது. கழுத்து துண்டிக்கப்பட்ட ஆடு நிலத்தில் சரிந்து விழுந்தது. அதன் முச்சுக் கூட வெட்டும் போதுவெளியே கேக்கவில்லை.

- எனக்கு இதைப் பார்த்ததும் பயத்தை ஏற்படுத்தியது. மரண தேவதையின் சுவாச உழினம் என்னைத் தகித்தது: முகம் எனக்கு இறுகத் தொடங்கியது. ஏதோ கொலை பாதகம் நடக்கும் இடத்துக்கு வந்திருப்பது போல நான் அவதிப் பட்டேன். என்றாலும் அந்த இடத்தை விட்டு விலகிப்போய் விடுவதற்கு என்னால் உடனே முடியவில்லை. அதற்குக் காரணமென்னவென்றால் என் நண்பர் அதிலே நின்றபடி சாதாரணமாக அதையெல்லாம் பார்த்தபடி நின்றார். எனவேதான் நானும் அதிலே என்னை என் பதற்றத்திலிருந்து சாந்தப் படுத்திக்கொண்டவாறு நின்றேன்.

நான் இவ்விதம் மனத்தில் குழப்பமுற்று இருந்தாலும் அங்கே கோயிலுக்கு முன்னால் அடுத்து என்ன நடக்கிறது என்றும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். முதல் கிடாய் வெட்டிய உடனே அங்கே பொங்கல் பொங்கினார்கள்.

அதையடுத்து நிரையாக ஆடுகளை பலிகொடுப்பதற்கு ஒவ்வொருவராக அதிலே அவைகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதிலே வந்து கொண்டிருக்கும் ஆடுகள் எல்லாவற்றிற்கும் தலைவெட்டு அடுத்தடுத்து நடந்துகொண்டே இருந்தது. அந்த ஒவ்வொரு தலை வெட்டிற்கும் என் உடம்பு உருகுவில்லைபோல விறைத்தது. வெட்டுப்பட்டு - துண்டான ஆட்டின் உடலிலே இருந்து சுடுகுருதி பீறிட்டுக் கொட்டுகிறது. அதிலே நிற்கிறவர்களின் நிர்வாணப் பாதங்களையெல்லாம் அந்த ‘இரத்தம்’ நனைத்தது.

அங்கே கோயிலுக்கு முன்னால் உள்ள முற்றமெல்லாம் இரத்தக் காடாகி விட்டது. அந்த இரத்தச் சக்தியிலே தலை வெட்டுப்பட்ட ஆட்டின் உடல்கள்! இரத்த நாற்றும் தீ வெக்கையாக இருக்குமாப்போல் இருந்தது. அதனால் கோயிலின் அருகாமையெல்லாம் மிருக மனம் பறவியிருந்தது. அங்கே ஊது பத்தி மனம் தரும் வாசனையை மீறி துயரம் தோய்ந்த இரத்த மனம் எங்கும் இறங்கியிருந்தது.

இருந்தாற்போல் குப்பென்று எழுந்த இரத்த வெக்கை என்

முக்குப் புழைகளில் நுழைந்து என்னை தலைச்சுற்றல் மயக்கமாக திக்கு முக்காடச் செய்தது. அதனால் மூளைக்குள் இருக்கும் நரம்பு முடிச்செல்லாம் எனக்கு நோகிறது மாதிரி இருந்தது. அந்த இரத்த நாற்றும் எனக்கு ‘தீ’ வெக்கையாக இருக்குமாப் போல இருந்தது.

பாஸ்கரன் என்னைப்பார்த்து “கோயிலுக்குக் கிட்டவாப் போய் ஒருக்கா அதுகளாப்பார்ப்பமே?”-என்று என்னைக் கேட்டார்.

நான் அரைமன்தோடு “சரி போய்ப் பார்ப்பம்”- என்றேன். இருவரும் அந்தப் பக்கம் கிட்டவாகப் போய்ப் பார்த்தோம். அங்கே கழுத்து அறுத்துக் கிடந்த தலையின் நிச்சன விழிகள் இமைக்காது நோக்கிக் கொண்டிருப்பதை நான் பார்த்தேன். உடனே என் பார்வையை உயர்த்தி கோயில் முகட்டை நான் பார்த்தபடி இருந்தேன்.

“எவ்வளவு வேகத்தில் இங்கே இதெல்லாம் நிகழ்ந்திருக்கிறது? எத்தனை தலைகள் இங்கே வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன?.” என்று நான் முகட்டைப் பார்த்துக் கொண்டு சிந்தித்தபடி நின்றேன்.

இந்த இடத்திலிருந்து புறப்பட்டு பாஸ்கரனின் வீட்டுக்கு நாங்கள் பிறகு வந்து விட்டோம்.

வெயில் நன்றான ஏறத் தொடங்கிவிட்டது. கோயிலில் வேள்வியும் நடந்து முடிந்து விட்டது. இடுகாடாக பிறகு கிடந்தது அந்தக்கோயில்.

பாஸ்கரன் அதற்குப் பிறகு என்னை அந்த ஊரிலுள்ள ஒருவரது வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றார். அந்த வீட்டுவளவில் கோயிலவேள்வியில் வெட்டிய ஆடு ஒன்றை பங்கு போட்டு இறைச்சி விற்றுக் கொண்டு இருந்தார்கள். பாஸ்கரன் அங்கே தனக்கென்று ஒரு பங்கு இறைச்சி வாங்கினார். எனக்கென்றால் அந்த இறைச்சியே வேண்டாம் என் கிறமாதிரி மனம் வெறுப்பாக இருந்தது. வெறுங்கையோடு இப்படியே நான் வீட்டுக்குப் போனாலும் தேவலை, என்கிற மாதிரியாகவும் நான் நினைத்தேன். ஆனால் என் நன்பருக்கு என் நிலைமை ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அவர் எனக்கு ஒரு பங்கு இறைச்சி தன்னோடு பிறகு வாங்கிவிட்டார். அதைப் பிறகு என் கையிலும் தந்தார்.

“இறைச்சி வாங்க அங்க இருந்து வெளிக்கிட்டு இங்க வந்து ஒரு நாளைக்கூட அதற்காக நான் கடத்திவிட்டேன். இப்போது எப்படி இதையெல்லாம் வேண்டாமென்று சொல்லுவது?.”

நான் உடனே இதை நினைத்துவிட்டு - எனக்கு அவ்வேளை அதை வாங்க மனமில்லாது இருந்தும் இனி என்னதான் செய்கிறது என்ற ஒரு நிலையில் அதைப் பிறகு என் கையில் வாங்கிக்

ஒரு பெண்ணைன்று எழுது

கொண்டேன்.

இறைச்சியை நாங்கள் அந்த வளவில் நின் ருவாங்கிக்கொண்டபிறகு, அதாலே அப்படியே பிரதான வீதிக்கு ஒழுங்கை வழியாக நடந்து போய், முன்னம் இங்கு நாங்கள் வந்தது மாதிரியே இப்போதும் தட்டி வானில் ஏறி எங்கள் ஊருக்கு வந்தோம்.

எனவீட்டுக்கு மதிய வேளைக்குக் கிட்டவாக நான் வந்து விட்டேன். நான் கொண்டு வந்த இறைச்சியை மனைவியிடம் கொடுத்த பிறகு வீட்டில் தடல் புலாக ஆட்டிறைச்சிக் கறி சமையல் நடந்தது. எனக்கு மத்தியானம் பசித்தது. சாப்பிடவென்று போய்க் குந்தினேன். மனைவி சோற்றையும் மரக்கறிவகைகளையும் பீங்கானில் முதல் போட்டாள்.

அவள் கறி அகப்பையை அந்தச் சட்டிக்குள் வைக்கும் போது, எனக்கு அது வேண்டாமென்று சொல்லத்தான் உடனே நினைத்தேன்!

ஆனாலும் எப்படி அதை நான் வேண்டாமென்று சொல்லுவது? இறைச்சிக்கு விருப்பப்பட்டுத்தான் நான் வேள்விக்குப் போனேன். அங்கேயிருந்து வரும்போது இறைச்சியும் வாங்கிவந்தேன். இருந்தாற்போல கறிஆக்கிச் சோறுபோடும்போது அது எனக்கு வேண்டாமென்றால் என்ன அர்த்தம்?

- இதற்கு என்ன விளக்கம் நான் மனைவிக்குச் சொல்லுவது? இனி இதோடே நான் மச்சம் மாமிசம் தின்னாமல் விட்டு விடப் போகிறேனோ? அப்படி ஏதாவது சொல்ல என்னால் முடியுமா?

இது ஒரு சிக்கல்தானே?

நான் பீங்கானில் மனைவி போட்ட இறைச்சிக்கறியை, ஏதோ கஷ்டப்பட்டுத்தான் பிறகு சாப்பிட்டு முடித்தேன். ஆனாலும் எனக்கு அதைச் சாப்பிட்ட பிறகு, உடலுக்கு அது ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. மறுநாள் குளிர் சுரம் எனக்குப் பிடித்துவிட்டது. அந்தக் காய்ச்சலோடு நான் நாணாக இல்லை - ஒரு கல்லாக மாறியது போலவே இருந்தேன். அந்தக் கடுமையான நினைவு என்னை விட்டு அகலும் சில நாட்கள் வரையாக நான் நல்ல காய்ச்சலிலேதான் படுத்துக் கிடந்தேன்.

தம்பிமுத்துப்பிள்ளை எழுதிய புத்தகங்கள்

1. சத்தியவேத அனுசாரம் (ஆராதனை)
2. செபநந்தாவனம் (ஆராதனை)
3. வியாகுலபிரசங்கம்.
4. சிலுவைப் பாதை.
5. பழமொழிவெண்பா.
6. எஸ்தாக்கியார் நாடகம் (1890)
7. எஸ்தாக்கியார் சபா.
8. இரத்நறவொழுகு.
9. ஞானசுவந்தரி நவரஸ சபா.
10. சந்தியோகுமையோர் சகாய சபா.
11. அலச சரித்திர சபா.
12. சங்கிலி இராசன் டிறாமா.
13. யோசேப்பு டிறாமா.
14. தூமரத நாடகம்.
15. சம்சோன் கதை.
16. அழகவல்லி (நாவல்)
17. சுந்தரன் செய்த தந்திரம் (நாவல்)
18. வினோத கதாமாலை.
19. தேவமாதாவின் சரித்திரம்.
20. அர்சுகுசையப்பர் சரித்திரம்.
21. பதார்த்த சாரம்.
22. சன்மார்க்க சதகம்.
23. சன்மார்க்க அந்தாதி.
24. சன்மார்க்க போதினி (மாதசஞ்சிகை)
25. சுகுணநெறிப் போதகம் (செய்யுள்)
26. தனிப்பாடல்கள் (பல)

ஸ்டார் ஒளி
(சித்திரை - 2008)

தம்பிமுத்துப்பிள்ளை பதிப்பித்த நாடகங்கள்

1. தேவசகாயம்பிள்ளை நாடகம்.
2. தேவசகாயம் பிள்ளை டிறாமா.
3. சவீன் கண்ணி சபா - (1928)
4. பிலோமினா கண்ணி டிறாமா.
5. வரப் பிரகாசன் நாடகம்.
6. கோலியாத்து நாடகம்.
7. ஆட்டுவணிகன் நாடகம்.
8. ஞானத்சன் நாடகம் 1ம் பதிப்பு 1908, 2ம் பதிப்பு 1923
9. தருமபுத்திர நாடகம் -1890)
10. கிறீஸ்து சமய கீர்த்தனம்.
11. தேவசகாய சிகாமணி மாலை.
12. திருப்பாத்திரட்டு (பிள்ளைத்தமிழ்)
13. அர்சு.குசையப்பர் சரித்திரவாசகப்பா.
14. தோத்திர கீதம் (மிக்கேல் மாலை)
15. செபமாலை மாதா அந்தாதி.
16. பேரின்பக் காதல்.
17. வியாகுலக் காதல்.
18. திருச்சபைத் தத்துவ தீபிகைக்கும்மி.
19. சிந்தாகுலத் திரட்டு.
20. காலிங்கராயர் புலம்பல்.
21. வியாகுல மாமரி புலம்பல்.
22. திருப்பாடுகளின் ஒப்பாரி.
23. தேவமாதாவின் ஒப்பாரி.
24. திருமரியன்னை பிரலாபம்.
25. நன்மரணமாலை.
26. இராம நாடகம் - (1896)
27. இந்திரகுமாரன் நாடகம்.
28. தேவசகாயம் பிள்ளை நாடகம் - (1927)

தம்பிமுத்துப்பிள்ளை பதிப்பித்த நூல்கள் (அம்மானைகள்)

1. திருச்செல்வர் அம்மானை.
2. யாகப்பர் அம்மானை.
3. தேவமாதா அம்மானை.
4. ஞானசவுந்தரி அம்மானை.
5. அர்சு.அலசம்மானை.
6. சந்தந் தோனியார் அம்மானை.
7. அக்கினேச கண்ணி அம்மானை.
8. தேவசகாயம் பிள்ளை அம்மானை.
9. அர்சு.செபஸ்தியார் அம்மானை.
10. தீத்தூஸ் அம்மானை.
11. அர்சு.சவேரியார் அம்மானை.
12. திருச்சபை அம்மானை.
13. மரிக்ருதாள் அம்மானை.
14. கிறீஸ்தீன் கண்ணி அம்மானை.
15. சம்மனச்சுவாமி அம்மானை.

1. மானியம் பதியார் சந்ததிமுறை.
2. ஊசோன் பாலந்தை கதை.
3. மேகவர்ணன் (நாவல்)
4. தாமோதரன் (நாவல்)
5. இரத்தினசிங்கம் (நாவல்)
6. செகராச்சேகரம் (வைத்திய நூல்) (சிலபகுதிகளை வெளியிட்டார்)
7. பரராச்சேகரம் (வைத்திய நூல்) வெளியிட்டார்
8. சுதேச வைத்திய அவுடத்திரட்டு.
9. பிரசவ வைத்தியம்.
10. பாலவைத்தியம்.
11. நயன வைத்தியம்.
12. தமிழ் வியாகரணம் (இலக்கணம்)
13. யாப்பருங்கலக்காரிகை (இலக்கணம்)
14. உரிச்சொல் நிகண்டு (இலக்கணம்)
15. பிரிவினை மதங்களும் பைபின்றும் (இலக்கியம்)
16. திவ்விய பூசை மகத்துவம் (இலக்கியம்)
17. யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம் (இலக்கியம்)
18. வையா (இலக்கியம்)
19. திருச்செல்வர் காவியம் (இலக்கியம்)

பூஷ்டியின் பூந்தெளி

சிறுகாலத்தெளித்தைவீஸ் :

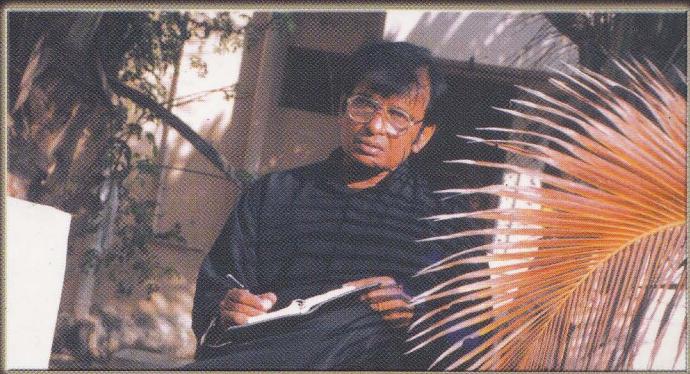
- * மாற்றங்கள் மறுப்பதற்கில்லை
- * கபளீகரம்
- * ஆயைக்குணம்
- * கறுப்பு ஞாயிறு
(அரசின் சாகித்திய விருதுபெற்றது)
- * அகதி
- * ஒரு பெண்ணென்று எழுது

நூலை :

- * வாழ்க்கையின் நிறங்கள்
(அரசின் சாகித்திய விருதும்-
வடமாகாண தமிழ் இலக்கிய விழாவில்
சிறந்த நாவலுக்கான பரிசும் பெற்றது)

கவிதை :

- * வேருடன் பிடிங்கிய நாளிலிருந்து..

தன் னைச் சூழ உள்ளை ஆழமாக அவதானித்து, தான் கானும் சமூகப் பாத்திரங்களின் உள்ளிலை, அவை வாழும் சமூக, பொருளாதாரச் சூழலமைவு என்பவற்றை முழுமையாகக் கருத்திற் கொண்டு, அனுவின் சூழ்சி, கடல் அலையின் எழுச்சி என வர்ணிக்கப்படும் சிறு கடைக்கான கருப்பொருளைப் பக்குவமாக உருவாக்கித் தமிழ் பேசும் மக்களிடம் சமர்ப்பித்திருக்கிறார் திரு.நீ.பி.அருளானந்தம்.

அவருடைய எழுத்துக்களின் உள்ளடக்கம், நடை எவ்வாறு கால, இட வர்த்தமானங்களுக்குப் பொருத்தமானது என்பவற்றை இனங்கண்ட இலங்கையின் சாகித்திய பீடம் நடுவர்கள் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு அவருடைய சிறுகடைநூலிற்கும், நாவலுக்கும் விருது வழங்கிக் கொரவித்திருக்கிறார்கள். இக் கொரவத்திற் கு எல்லாவகையிலும் பொருத்தமானவர் திரு.அருளானந்தம் என்பது எமது கருத்து.

பேராசிரியர்
சோ.சுந்திரசேகரன்
 (கொழும்புப் பல்கலைக் கழக
 கல்விப் பீடாதிபதி)

ISBN 978-955-1055-04-2

வெளியீடு
 திருமகள் பதிப்பகம்